

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

SOL: NASIL BİR BİRLEŞİK MÜCADELE?

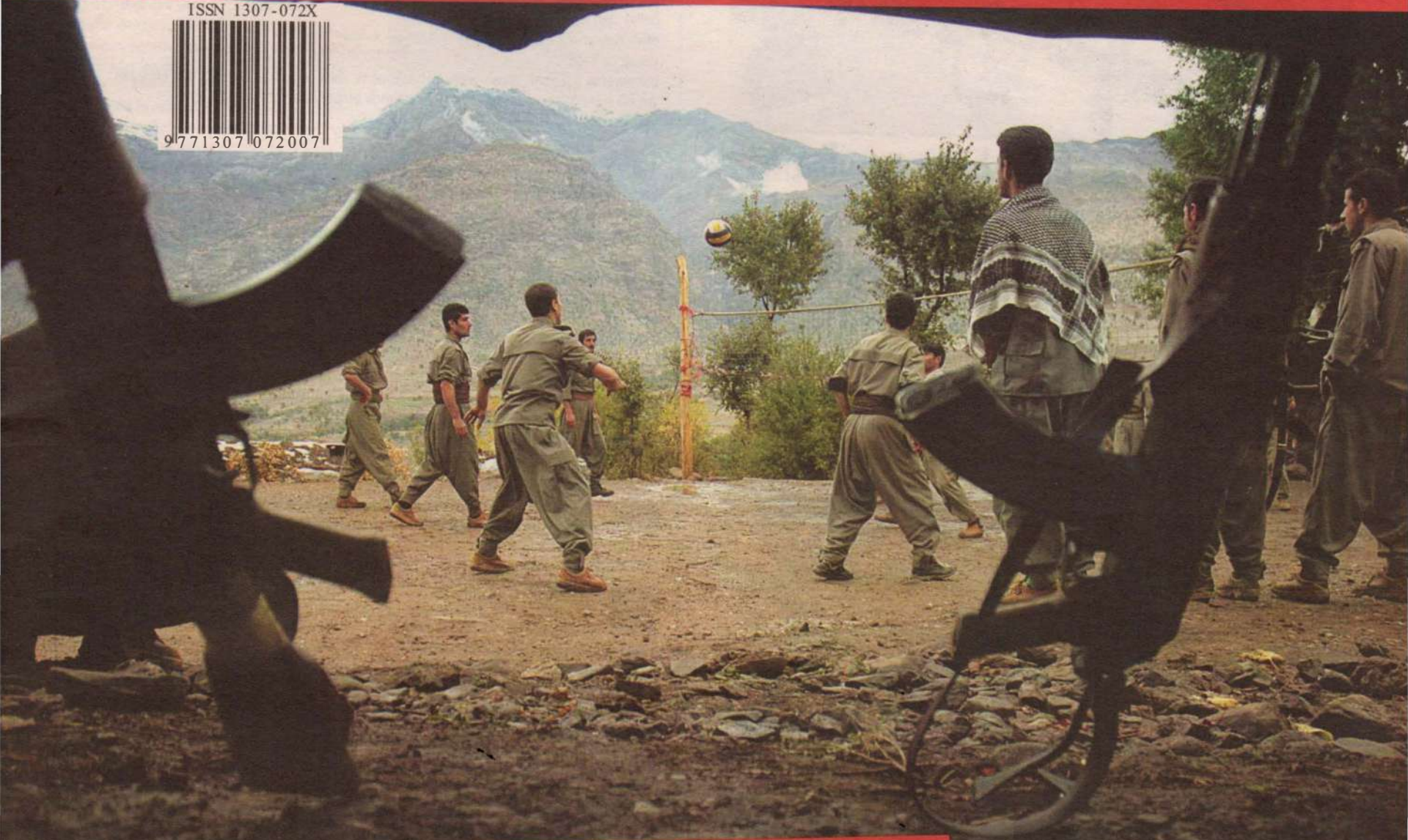

Sayı 92, Eylül 2014-9, 5 Lira (KKTC 6 Lira)

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

'HALK SAVAŞI'NDAN 'MÜZAKERE'YE

KÜRT SORUNU

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tarihten bir incir yaprağı

bu ne biçim assolist?..

Nereden geldiği ne olduğu belli olmayan bazı kadınlar son günlerde sahne dünyasını adeta içine etmeye başladı. "Benim arkamda Turgut Akyüz isimli organizatör sevgilin var... Gazinocular istese de, istemese de beni assolist olarak çalıştırmaya mecbur..." diye konuşan Seda Sayan isimli bu sözde assolist sahnede tamamen yetersiz kaldığı gibi konuşmalarında kirdığı potlarla alay konuşuyor. Öyle ki, bazı isadamlarının isimlerini vererek bunların sevgilisi olduğunu da yüzü kızarmadan söylüyor. Öte yanda müzik çevrelerinde, "Bu kadınların assolist olmasında günahları yok... Asıl suç bu tipleri bulup sahnelerinde müziği baltalayanlarda..." diye konuşuluyor. Buyrun bakın şu resimdeki tezata... Seda Sayan sahnede Türk sanat müziginden okunmaya çalışıyor ama elindeki gitarın işi ne?

○ Kadın katilini kadın programına çıkarma başarısını gösteren ilk kadın olan Seda Sayan, sesi, fiziği ve müziğe olan yeteneğiyle daha ilk gençlik yıllarında dikkatleri üzerinde toplamıştı...

Türkü tadında yaşayanlar

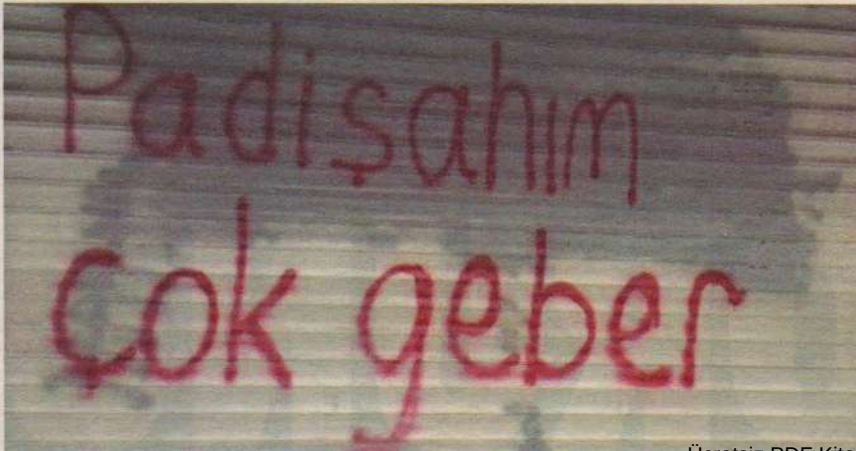
Bakın buraya yazıyoruz, Yavuz Bingöl bir dahaki sefere Teyyip Bey'le birlikte **Akıllı ol, senin aklını alırım** adlı parçayı seslendirecek...

Yavuzbingolli @YavuzBingolli · 2 Eyl

Akl; bazen bir insanı götürür bir uca koyar!!! ordan onu gen almak için doktorlar,arkadaslar ve ailesi lazımdır..küfür lazım değildir .

Ayın duvar yazısı

Malzeme Deposu

○ Türk solunun medarı iftiharını iken, solla yollarını ayırdığını ilan eden Cengiz Alğan, Ethem'in katili polis A. Şahbaz'ın aldığı cüzi cezaya üzülmüş olmalı. Alğan, geçtiğimiz aylarda üyesi olduğu DSİP'i (Teyyip'in balkondan teşekkür ettiği 'devrimci' partiyi) yeterince saçgı bulmayarak söz konusu partiyi öksüz bırakmış ve solla ne zaman kesiştiği belli olmayan yolunu ayırdığını söylemişti. Alğan uzun süredir emperyalist fonlarla ilgileniyor...

Cengiz Alğan

Follow

100 kere izledim. Ethem Sarısülük videosunda görünen polis vurmuyor. Başka bir yerden açılan ateşle düşüyor yere [youtube.com/watch?v=dLATTE...](https://www.youtube.com/watch?v=dLATTE...)

Reply Retweet Favorite More

Şamil Tayyar @samiltayyar27 · 13 dk

Bahçeli ve Demirtaş'ın ayrındaki bazı olumsuzluklara rağmen ayağa kalkarak törenin insicamını bozmaması takdire şayandır, teşekkür ederiz

Aç

○ Tayyar, tarihe kendi usulünce not düşüyor... Tabii ondan teşekkür almak da pek fena...

Sevilay Yükselir @sevilayyaziyor · 2 Eyl

Cemaat kendi Alevisini yarattı! (1) [sabah.com.tr/Yazarlar/yukse...](https://www.sabah.com.tr/Yazarlar/yukse...)

○ Ohooo, o da bir şey mi? AKP 1 liralık jetonla çalışan Alevi icat etti... Yazı bile yazabiliyor...

Mustafa Colkesen @colkesenm · 3 dk

@gulsevenhakan Hiç orijinal birisi değilsin be dostum, yavan ve sıg birisin, yıyorsa buyur, çok kapak yaptım be gazetecilere, madara oldular

Sohbeti göster

Mustafa Colkesen @colkesenm · 6 dk

@gulsevenhakan Senin gibi sınıf mücadelesi bitti. aman Kürtlere yalakalık yapalım diyenleri çok gördük. şimdi emlakçılık yapıyorlar

Sohbeti göster

İlker Arslan @ars.ilker · 6 dk

@gulsevenhakan birader harbi deli mıknaatısı var sende de. gece gece ne güldüm:))

○ Arayıp özel olarak buluyorlar...

Bir tarihi gerçeği açığa çıkarıyoruz...

Ufuk Uras Dördüncü

Enternasyonal

toplantısı sanıp bir

AKP resepsiyonuna

katılmış, orada kendisini-

Troçki'nin torunu

olarak tanıtan Nihat

Doğan'la karşılaşmıştır.

Bu enteresan ikili

arasındaki muhabbet

epey ilerlemiş,

hatta birlikte emlak

işine girmeye karar

vermişlerdir...

Hayat işte... Böyle

tatlı sürprizlerle dolu!

Ufuk Uras @UfukUras · 4 Sub

4. Enternasyonal'in bir toplantısında Troçki'nin torunu ile tanışmış, Büyukadaya davet etmişim. Adadaki evin restorasyonu çok yerinde olur.

Nihat Doğan

@NihatDogan_ND

Farkli ırkların proleterya entegrasyonunu sağlayamaz proleteryai enternasyonellestiremezsek Sosyal devrimi yapmak hayalden oteye gitmez..ND

O eli sıkımayız biz!..

RED'in
sözü

Nihayet devir-teslim törenleri bitti. Burjuva siyasetçileri ve ekran yüzlerinin gereksiz olarak yaptığı, “Yok istifa etmeliydi, tarafsız değil, *Anayasa*’ya aykırı, *Resmi Gazete* yayınlamadı” türünden laf dalaşlarını da geride bıraktık nihayet...

17-25 Aralık operasyonunun muhatabı Tayyip Erdoğan da nihayetinde bir ‘seçilmiş’ olarak ‘yeni bir başlangıç’ için bir şeyleri geride bırakıyor. Konuşmasında o kadar ‘dava’, ‘davaya ihanet’ lafı ediyor. “Bugün değişen şekildir. Öz değişmiyor. Davamız, ideallerimiz değişmiyor. Bugün sadece isimler değişiyor.” Sonra bu ‘dava adamı’ davasından herhalde vazgeçiyor ki Mevlana’dan aktarıyor:

Dünle beraber gitti cancağızım

Ne varsa düne ait

Şimdi yeni şeyler söylemek lazım

Sonra bu dava adamı, “Yine bizi sevsin ya da sevmesin bir kez daha musfaha (tokalaşmak) için elimi uzatıyorum. Bunu şahsım için yapmıyorum. Bunu partim adına, elimi uzatıyorum” diyor.

RED, grev yasaklayan bu eli sıkıyor.

Şişecam grevi sendikanın işçilere ihaneti sonucunda Toplu İş Sözleşmesi imzalanması ile bitirildi. Ama cam işçisinin Kristal-İş bürokrasisine olan tepkisi sürüyor. Beşiktaş’ta Beltaş işçileri grev kararı aldı. Süttaş işçisi, her türlü engelleme girişimine karşı mücadeleyi sürdürüyor. Esenyurt’ta ücretlerini almak için direnen işçiler ‘Yeni Türkiye’nin ilan edildiği dakikalarda avukatları ile birlikte gözaltına alınıyor. Yenisi eskisi fark etmiyor işçiler için Türkiye hep aynı Türkiye. Direnişler grevler bazen yenilebiliyor bazen kısmi kazanımlar elde edebiliyor. Ama sorun ortada duruyor. İşçilerin siyasi-sosyal hakları yerinde sayıyor, dahası geriliyor. Ülkenin siyasi atmosferini gösteren sadece seçimler değil. Grevler, direnişlerde bir barometredir. Kısmi başarılar sadece mücadeleyi başaran işçiler için söz konusu. Örgütlenme önündeki engelleri kaldıracak, taşeronlaşmayı yasaklayacak, işçilerin söylem-örgütlenme hakkını güvence altına alacak düzenlemeler için yola çıkacaklara elimizi uzatıyoruz.

RED işçiye tekme atan zihniyete elini uzatmıyor.

Başbakanlık Müşaviri’nin attığı tekmeyi sindireceğiz değiliz. Bu kişinin görevden alınması ve yargılanması baki talebimizdir. Soma cinayeti soruşturmasını takip ediyoruz. Tazminat davaları yürüyor. Şu an sekiz tutuklu 12 kişi adli kontrol altında serbest. Ceza davası nasıl sonuçlanacak bilmiyoruz. Ama talebimiz net. Soma Holding’in işçiden çalarak oluşturduğu tüm malvarlığına el konulsun ve işçilerine paylaştırılsın. Soma’yı unutmayacak kardeşlerimizin elini sıkıyoruz.

RED işçiye savaş açan bu eli sıkıyor.

Patronun daha fazla kazanması için

ölüyoruz. Uluslararası çalışma örgütü İLO verilerine göre dünyada her 15 saniyede bir, bir işçi ‘iş kazası’ ya da meslek hastalığı sebebiyle ölmekte ve her 15 saniyede bir, 160 işçi iş kazası geçirmektedir. 2013 yılında Türkiye’de ‘resmi rakamlara göre’ 1235 kardeşimizi bu savaşta kaybettik. Üçüncü köprü inşaatında sadece Nisan ayında yedi işçi hayatını kaybetti. Sırf açılışa yetişsin diye hızlandırılan o üçüncü köprü inşaatında Türkiye’yi iş cinayetlerinde liderliğe taşıyan hükümet, iş patrona, vurguncuya, rüşvetçiye gelince önüne yatıyor.

RED Cumhuriyet tarihinin en büyük kadrolaşma hamlesine imza atanların elini sıkıyor.

Yaklaşık 16 bin okul müdüründen dört yıllık görev süresini tamamlayan 7 bininin görevine ‘değerlendirme komisyonları’na son verildi. Görevde kalanların yüzde 81’i AKP’ye yakınlığı açık olan Eğitim-Bir Sen, yüzde 8’i Türk Eğitim-Sen yüzde 4’ü Eğitim- Sen, yüzde 1’i Eğitim-İş sendikasına üye müdürler. Ne tarafsızlık! Lise yerleştirmelerindeki komiklikleri izliyoruz. Okul dönüşümleri siyasi mühendislik projesi olarak yürüyor. Oy vermeyen mahallelere daha fazla imam-hatip okulları!.. Ama bu müdahaleleri izlemekle yetinmeyeceğiz. Kadıköy Yeşilbahar Ortaokulu’nun İmam Hatip’e dönüştürülmesi engellenmiş durumda. Eğitim politikalarında yaşanan, çocuklarımızın ve gençlerin geleceğini etkileyecek oldu-bittileri kabul etmiyoruz. Kabul etmeyenlerle birlikte parasız, bilimsel, anadilinde gerçek laik bir eğitimi savununlara elimizi uzatıyoruz. Mahallelerde dayanışmaları büyötmeye ve diğer mahallelere yayılması için omuz omuza veriyoruz.

RED kadın düşmanlarının elini sıkıyor.

Kadını sosyal yaşamın dışına atmayı meraklılar resmi ekranlara çıkıyor. Kadınların ne giyeceğine, nasıl davranacaklarına, nasıl ve kaç çocuk doğuracaklarına erkek siyasiler karar veriyor. Hepsini ahlak uzamanı kesiliyor. “Hırsız var!”

diye bağırırlar yaka-paça gözaltına alınırken ‘edep’ten bahsedenler var. Kadın cinayetler artarak devam ediyor, polis-adliye kimse dur demiyor. Temmuz ayında öldürülen kadın sayısı 35!.. Kadınların uğradığı ayrımcılık ve yaşadıkları eşitsizlik her alanda sürüyor.

RED bize ‘çevrecinin daniskası’ olduğunu söyleyip ormanları, dereleri, tüm doğal yaşamı tahrip edenlerin elini sıkıyor.

Ülkenin derelerini sermayeden kurtarma çabaları Anadolu’nun dört bir yanında sürüyor. En son Arhavi’de direnişlerinin sonucunda mahkemeden yürütmeyi durdurma kararı aldılar. Belediye imar değişikliği yaparak HES yapılmasının önünü bile açabiliyor. Sonra bu belediyeyle ilişkili olanlar HES yapısın diye “MNG Holding dik dur eğilme HES’i yap” diye imzasız basın açıklaması yapmayı deniyorlar! Kendi tabirleriyle bindirilmiş kıtalarla. Deresini, doğasını savunanlar için hep aynı nakarat. Başkalarının ‘ajan’! Halbuki ortada sadece sermayenin ve sermaye devletinin ajanları turluyor...

RED mezhepçi politikalarıyla ülke ve bölge halklarına düşmanlık yapanlara

Açıklama

Dergimiz bu sayıdan itibaren 5 lira oldu. Yaygın dağıtımı sürdürebilmek için buna mecbur kaldık. Türkiye’de çok enteresan bir dağıtım sistemi var ve yaygın dağıtım başlı başına büyük bir masraf kapısı. Açıkçası, bu fiyat artışı olmaksızın dergiyi yaygın dağıtıma vermemiz olanaksız hale gelmişti. Anlayışla karşılayacağınızı ve bizi destekleyeceğinizi umuyoruz. Çünkü daha birlikte yürüyecek çok yolumuz var...

İnternet

Bugüne kadar internet üzerinden yayın denemelerimiz oldu. Ancak bu konuya yeterince vakit ayırıp güçlü bir site kuramadık... red.web.tr adresinde şimdilik bir deneme yayını sürdürüyoruz. Gün geçtikçe daha iyiye gideceğine inanıyoruz. Yazılarınızla katkıda bulunmak isterseniz, info@red.web.tr adresine yazabilirsiniz. Yayın ilkelerimize ters düşmeyen tüm yazılara yer vermeye çalışacağız. Ayrıca, Facebook’ta Red Dergisi sayfasına ve grubuna dahil olursanız, güncellemelerden daha sık haber alabilirsiniz. Twitter adresimiz ise: @RedDergisi

Kişilikleri bastırılmış embesil çocuklarına bırakabilecekleri miras, yüklü miktarda para ve taşınmazın yanında, paha biçilemez bir boşluk duygusunu, cehaleti ve nefreti de içeriyor. Pek çok eksiği var bu mirasın...

EKSİK MİRAS...

ALPER ÇEVİK

Evet, tonlarca kâğıt harcayp memleketin en güneş görmeyen yerlerine değin ulaşan gazeteler basabilirler. Haber görünümlü polis bültenlerini bulaşıcı bir mikrop gibi yaymak üzere en gözde köşeleri kiralayabilirler. Günün batıdan doğduğunu büyük puntuyla haykırabilecekleri manşetler satın alabilirler. Kalemelerini, kendisine yüksek sesle ve tekrar tekrar söylenenlere inanmaktan başka hiçbir günahı olmayan ‘emir kulu’ kamunun vicdanına bir hançer gibi sokup çevirmekte beis görmeyecek yüreksizleri istihdam edebilirler.

Evet, tüm televizyon kanallarını satın alıp binlerce saat boyunca ‘beyaz gürültü’ yayınlatabilirler. Beyaz camdaki cambaza âşık edebilirler milyonları; onlara, cambazın heyecanı ile evlerinin camından dışarıya bakmayı unutturabilirler. Ekranları dörde bölebilirler, evet. Ekranın her bir parçasına -tartışır gibi görünmeye programlanmış- ayrı bir erkek suratı yerleştirebilirler. Hepimizi, bu aşağı yukarı hareket ederken aynı sesleri çıkartan dörderli gruplanmış tiksindirici bıyıkları izleterek hipnotize edebilirler.

Yol üstü büfeler...

Evet, hepimizi üniversitelerden kovup konferanslar düzenleyebilir, seminerler verebilirler. Evrim bilimiyle *Gilgamiş Destanı* arasında, başarı ölçütü tanımlanmamış müsabakalar -çok affedersiniz daha da çirkini, sidik yarışları- düzenleyebilir, elmalarla armutları topladıklarında ortaya çıkan şaşırtıcı sonucu bilim dünyasına heyecanla sunabilirler. Çocuklarımızı, akıllarını ve bedenlerini yeterince kullanmayı öğrenebilmiş namuslu ve hür düşünceli bireyler olarak yetiştirmeye çalışmamızdan hoşnut olmayabilir, bir gecede müfredatın üzerine dışkılatabilir, okulları, çöp kadar değersiz dini bilgiden başka satacak hiçbir şeyi olmayan yol üstü büfelerine çevirebilirler.

Evet, çocukların öldürülmesini emredebilirler! İş makinalarına sıkışmak, öz vatanlarında bombalanmak, kapkara davalar uğruna savaşa sürülmek suretiyle öldürülebilir çocuklar. Başları tekmelenerek, başları kurşunlanarak, ekmek almaya giderken veya öz mahallesini sapanla paramiliter devlet güçlerinden korunurken başlarından vurularak... ‘Vatanî görev’ esnasında veya cemevi bahçesinde öldürülebilirler. Politik hesaplarla yaygınlaşmasına izin vererek mesela, bonzai ile öldürülebilir çocuklar, ya da doğrudan uyuşturucu çetelerinin kurşunlarına ‘taşere edilir’ cinayet... “Çocuklar öldürülsün”

buyurabilirler, hem de pek çok şekilde!

Katilin kafasına estiğinde temyiz için başvurabileceği bir yüksek mahkemeye dönüştürülmüş seçim sandığında dostlarım, umut yok! Kapıları, “Aman, sınıf içeri girmesin!” diye sıkı sıkı kapatılmış, halk denetiminden yoksun parlamenter sistemde umut yok! Yasaların, içi görünmesin diye kara torbalara gizlendiği; iradesiz ellerin, ruhsuz ağızların talimatlarıyla bir kalkıp bir immesi suretiyle -yine çok affedersiniz- d*okrasinin tesis edildiği millet meclisinde, umut yok! Hitap ettiği memnuniyetsiz kalabalığa “Çocuğunuzu zorla kaydettikleri İmam-Hatip Lisesine ‘tıpış tıpış’ göndermeyin yahu, boykot edin!” diyebilmekten aciz ılıman muhalefette umut yok! Dün

“Orduyu solcullaştırsak devrim olur” diyen kafayla, bugün “Partiyi sağcullaştırsak iktidar oluruz” diyen kafa, aynı çürümüş vücuda bağlı! Haması nutuklar dışında ortaya koyacak malzemesi, kendisine ayrılan serbestlik alanı içerisinde kısır sloganlar ve hesaplanmış adımlarla yürümek dışında eylemi kalmamış, bir arada durabilmeyi dahi umursamayan, eskinin nostalgisine takılıp kalmış ‘kitle’ örgütlerinde mi umut? Sizce?

İstiyorlar ki bu yazının burada bitmesi gerektiğine inanalım. Yaşama dair tutkusunu kaybetmiş insanların sinikliğiyle, birbirinden kopuk küçük hayatlar kuralım... Denizine ulaşmadan buharlaşan cılız dereler gibi, asla hayatlarımızı aynı doğrultuda birleştirmeyecek küçük hesaplarımız olsun.

İstiyorlar ki kendileri gibi olarak biat edelim onlara, ama bir türlü olmuyor!

Bugün geçmişten süzülüp sahnemizden kalan, saray soytarılarının söylenceleri değil de orta oyuncularının geleneği olduysa bir sebebi var. İsmi rant için dikilen beton köprülerde yaşıtılan, üç günlük politik hesaplar için zikredilen Yavuz iken, ismi halk türkülerinde yaşayan Bedrettin ise bu boşta değil. Sırf çocuklar kovboyların tarafını tutsun diye yüz yıldır film endüstrisine milyarlar aktılırken, yaşam felsefesi kuşaktan kuşağa aktarılagelen taraf Kızılderililer olduysa, bu tesadüf değil. Gandhi uzun boylu bir adam olmasa da, nice ‘Uzun Adam’ dan daha uzun süre anılacak, bunu biliyoruz.

Embesil çocuklar...

Bugünün muktediti olan çetenin ‘beşerî değersizliği’ ancak dipsiz bir kuyuya benzetilebilir: Parayla, zorla, zulümle veya yalanla doldurulması mümkün olmayan, suları zehirli, kapkaranlık dipsiz bir kuyu. Kişilikleri bastırılmış embesil çocuklarına bırakabilecekleri miras, yüklü miktarda para ve taşınmazın yanında, paha biçilemez bir boşluk duygusunu, cehaleti ve nefreti de içeriyor. Pek çok eksiği var bu mirasın: Henüz gelecekte torunlarına Gezi’nin “üçüncü köprüyü ve üçüncü havalimanını sindiremeyen dış mihrakların tezgâhı” olduğunu anlatmalarını daha kolay kılabacak şarkıyı besteleyemediler. “Son on yılda kaç kilometre bölünmüş yol yapıldığını” kuşaktan kuşağa aktaracak destanı, “IMF’ye olan borcumuz kapatılır kapatılmaz hayatları birden düze çıkan işçilerin heyecan dolu serüvenini” anlatan romanı yazabilen olmadı henüz. Bağlamasıyla Anadolu’yu köşe bucak gezip, “Yeni Türkiye’nin inşa, imar ve restorasyon süreçlerini” güzelleyen bir halk ozanı duymadım. “O çocuğun düpedüz bir terörist olduğunu” anlatan heykel henüz yapılamadı. MAS-KOM-YAH isimli tiyatro eseri epeydir sahnelerden uzak nedense...

Evet, tonlarca daha kâğıt harcayp gazeteler basacaklar, tüm televizyon kanallarını satın alıp binlerce saat daha yayın yapacaklar, bizi üniversitelerimizden kovup kendi aralarında ‘bilimcilik’ oynayacaklar... Fakat asla iki satırı üst üste dizemeyecekleri, iki notayı yan yana koyamayacakları için, dün yaşananların aslını zarflayıp, pullayıp yarına postalayan bizler olacağız! Dünümüz, bugünümüz ve yarınımız için, bitmeyen cephanemizle savaşacağız: hafızamızla, öfkemizle, aşkımızla, umudumuzla! İçimizden iki kişinin yan yana yürüdüğünü gördüklerinde niçin korkmaları gerektiğini, sürekli hatırlatacağız onlara...

Aç Sınıfın Kendine Laneti

Le Pont d'Adana, construit par Sainte-Hélène

HAKAN TABAKAN

Bin yıldır benim duyduğum ve muhtemelen on bin yıldır da hep gündemde tutulan bir cümle var ve o cümlenin nazireleri, türevleri, artçıları bilmem neleri var. Şöyle bir taciz silsilesi:

“Solcular Anadolu insanını anlamıyor” veya “Sosyalistler bu halkın değerlerinden bihaber” ya da “Komünistler, milletin maneviyatını bilmiyor” sonra “Muhafazakâr halkın ne hissettiğini ve ne düşündüğünü anlamadan onlardan oy alamazsınız” derken “Bu milletin değerleri var...”

Bu böyle gider.

Muhafazakârların, kendi deyişleriyle Anadolu halkının değer yargılarını anlamak, bilmek, ona göre siyaset filan yapmak...

Nedir bu? Bunlar nedir Çiko? Bu konuda muhafazakâr Meksika halkının maneviyatı ne seviyede seyretmekte? Bizim Meksika bozkırı, içeceği tekilanın kalitesine bakar, dedi Çiko.

Aklıma geliverdi tekila deyince; bizim mahallede bir Domdom Ali var, çocukluk arkadaşım. Ezelden beri muhafazakâr bir yapısı vardı, yani yapı taşları öyle dizilmişti, ama demek ki o taşlar arasındaki harç kaçak göçek bir harçtı ki para için ebesini bile satardı. Şimdi kaçak rakı, yani Boğma çekiyor benim Domdom Ali. Güzel, leziz, saf boğma; rakı. Ona acı çektirmek istediğimde rakının parasını bir iki hafta bekletiyorum; tansiyonu bozuluyor, kalbi sıkışıyor, beyni hofluyor, bildiğiniz gibi değil.

Bizim mahallenin bir diğer ünlü muhafazakârı Tüccar Mahmut'tu. Para

satardı. Hayatı boyunca Menderes'ten beriye hep o meşhur ‘Demokrasi Kahramanları’na oy verdi. Daha bir dolu ıssız uğursuz adam... (Tabii beri tarafı şerbetlemiyorum ama zaten muktedirin lügatine göre onlar külli kayıp, bu mesele göre üzerlerinde konuşmaya zaten gerek yok!)

Öyle...

Tabi Necmiye Teyze ve kocası Selahattin Amca da vardı; muhafazakârlığa hak etmediği bir itibar kazandırıyorlardı onlar; kendi halinde, tatlı, mutlu, huzurlu bir aileydi. Ve fakat Demirel'e Allah'a inandıkları kadar inanırlardı.

Biz Meksika'da böyle ailelere “sınıfsal farkındalığa henüz ulaşmamış aileler”

Gaddar Davut

Hatırlarım, Nuri Kurtcebe'nin karikatür kahramanı Gaddar Davut'u, her şeyi yüzüne gözüne bulaştıran ama sevimli bir çizgi karakterdi.

Macera isimlerine, şimdiki zaman kipinden dönüp bakmak pek eğlenceli:

Hünkâr Olimpiyatları, Haçlılara Karşı, Sultanın Kutusu, vs... Çapsız bir kahramandı, onun hakkında hiçbir şey olamadığı için kahraman olmuş da denirdi vaktiyle. Bir macerasında kılıcıyla düşmana dalar ama oradan kaşı gözü yarılmış olarak çıkar. Nasıl ama? Gaddar Davut! Jules Verne'in eserlerindeki öngörü gibi...

Hitler analizinin Şarlo ayağında şöyle bir saptama var, derler ki; Hitler, savaşı aslında o bığı bırakmakla kaybetti.

Çoktan kaybedilmiş bir savaşın yeni komutanı (Kumandan diyemeyeceğim, Che'nin hatırasına hürmeten) evet, yeni komutan da hiçbir stratejik çapsizliğinden değilse

diyoruz, dedi Çiko.

Hımm, dedim Çiko'ya.

Solcular ne anlatır, muhafazakâr Anadolu halkı ne anlar veya ne umar ya da neyi önemser? Solcuların ne anlattığı aşıkâr, bir daha yazmaya gerek yok, sayfa sınırlı; fakat sorunun ötesini bilmiyorum. Bende ona yanıt yok. Belki Akp ve aldığı oy üzerinden bir şey çıkarabiliriz, kim bilir?

O malum dil

Bu hükümet ve lideri 12 sene boyunca şunu yaptı bunu yaptı diye de tekrara düşmeyeceğim; makara'sından kutusuna, sıfırlamasından Soma'sına, ayrımcılığından öldürücülüğüne kadar bir neosmanlı destanı olur. Kitap hacmi yani...

Peki, bu örgüt o kitleden oy alıyor mu? Alıyor?

O zaman, solcuların söz konusu halkı anlamaması diye bir şey yok; çünkü solcular hiçbir zaman o malum dili ve ‘iletişim’ yollarını kullanmayacak, tabii ahlaken kullanmayacak.

Kanımca, o kitlede işine geleni anlama diye bir vaka-i adiyeye var. Sağcı, milli, muhafazakâr siyasetin duvarlarının on yıllardır nasıl döküldüğü görmeleri elbette vakit alacaktır.

Zira aç sınıfın laneti bazen kendi üzerinde kalır.

Solcular dertlerini doğru olan bir lisanla anlatmaya devam edecek; yoksulluk ve yoksunluk sarmalından kurtuluncaya kadar.

de bizim Gaddar Davut'un aziz hatırasının ironisinin izdüşümünden dolayı kaybetmiştir o neosmanlı restorasyon savaşını.

Şakayı bir yana bırakmadan devam edip

bitirirsem; şu neorestore sahnesi, aslında karikatür sanatının mecazsız bir zaferidir ki bir karikatür başbakan olmuştur! Bre!

Vay Gaddar Davut!

YENİ TÜRKİYE'NİN EPİSTEMOLOJİK AHLAKİ RESTORASYON SORUNSALI ÜZERİNE DENEMELER

GÜRKAN HAYDAR KILIÇARSLAN

YENİ TÜRKİYE'YE
EN YENİ MEDYALOG

Nihayet 10 Ağustos 2014

gecesi itibarıyla yeni Türkiye'ye girmiş bulunuyoruz. Doğrusu yıllardır bugününün özlemiyeyip tutuşmaktaydım. 2010 Ocak ayından beri neredeyse aralıksız her ay yazmakta olduğum **RED** dergimizde *Yeni Medyalog* olan köşemin adı böylece hakiki anlamına kavuşmuş oldu. Elbette yazarlar ister istemez ülkelerinin halklarının, hatta idarecilerinin bile önünde olmak zorundadır. Gerçek bir stratejik vizyon sahibi yazar, olacakları yıllar öncesinden görüp tedbirini buna göre almalıdır. Zaten şu 5 sene içinde **RED** dergimizde yazdıklarımı hatırlayan dostlar, yaklaşmakta olan 'Yeni Türkiye'yi *Yeni Medyalog* sayfalarında çok önceden defalarca okudular. Yakında kitap çıktığında o yazıları okumamış olanların, kaçırması onların yüz ifadelerini doğrusu görmek istiyorum. GHK dostunuz yıllardır epistemoloji yapıyordu. Haberinizi yoktu.

Çok zamandır GHK'dan nefret edenleri deli edercesine yapmamış olduğum kendi kendimin reklamını ağız tadıyla yaptıktan sonra gelelim Yeni Türkiye'nin *En Yeni Medyalog* notlarına. Aslına bakarsanız ilk **RED** Yayın Kurulu toplantımızda dergimizin isminin *Yeni RED* olarak değiştirilmesini dahi teklif etmişim. Değerli Tuncay Akgün abimize de eski dergim olan *yeniHarman*'ın *EnYeniHarman* olarak değiştirilmesini önereceğim. Bence *Yeni Rakı* da isim değişikliği üzerinde düşünülmeli.

YENİ TÜRKİYE'NİN BURCU

Her ne kadar uzun zamandır Yeni Türkiye fiili olarak yaşanıyor olsa bile, işin resmiyet kazanması 10 Ağustos 2014 gecesi kismet olabildi. Zamanında Abdullah Gül'ün Cumhurbaşkanlığı süresini kısaltmadılar. O yüzden bu kadar gecikti. Aslında bunu yapabilirler ve gereksiz yere Eski Türkiye'de yaşamamış olurduk. Hayır yani, buna siyasi güçleri de vardı iyi kötü. Anayasa değiştirmek anayasa değiştirilebilirdi. Nasıl ki 2010 referandumunda Cumhurbaşkanlığı seçimiyle ilgili değişiklikler yapıldıysa 2014'e kadar beklemeden yeni bir referandum dahi yapılabilir ve Abdullah Gül'ün Çankaya'da boş boş oturmasının önüne geçilmiş olabilirdi. Böylece Abdullah Gül de daha erken emekli olmanın tadını yaşardı. Hatta cemaat ile kavgaya bile gerek kalmazdı. Bütün bu stratejik hatalar yüzünden dünya alem eski Türkiye'nin eski AKP iktidarının gırtlığına kadar yolsuzluklara ve hırsızlıklara bulaştığını da belki öğrenmemiş olabilirdi. Boşu boşuna 2013 Aralık ayında ecel terleri döktüler. Sabahlara kadar kamyonlarla para transferi yaptılar. Gereksiz yere gece gündüz evrak imha makineleri ile evrakları doğradılar. Boş yere "Her şey buraya kadarmış" diye kaçacak delik aradılar.

Bence yeni Türkiye'ye girilmekte çok geç kalındı. 2012'de bu iş bitmeliydi. Şimdiye iki sene geçmiş ve yeni Türkiye artık eskimeye başlamıştı bile. Hattizatında ta 2012'de ben bu öneriyi sunmuşum zamanın

Başbakanına... "Madem hazırda Çankaya'da 5 yıl mı 7 yıl mı oturacağını bilmeyen bir Cumhurbaşkanı var. O halde süresini 7 yıldan 5 yıla indirin, hem ıtırız etmez" diye derin tavsiyelerde bulunmuştum. Ne var ki badem bırıyımız yok diye kaale alınmadık. İki sene boşu boşu harcandı Eski Türkiye ile. Şimdiye İsrail bile ortadan kaldırılmış, zamanın Düşüşleri Bakanı Kudüs'te günde beş vakit stratejik namazlar bile kıldırıyor olabiliirdi. Ne yapalım ki kaderden öte gidilecek köy yolu yoktur. Yeni Türkiye'nin doğum günü 10 Ağustos 2014. Olacakmış. Kismet böyleymiş.

Demek ki Yeni Türkiye de benim gibi *Aslan Burcu* olacakmış. Bu demektir ki kendisiyle çok iyi anlaşacağım. Hem en yakın arkadaşlarımın çoğu aslan burcundandır. Gerçi en yavaş arkadaşlardan bazıları da *Aslan Burcu*'ndan çıkmıştı ama onlar sayıca pek azdı. Umuyorum Yeni Türkiye beni yanıltmayacak ve kendisiyle çok eğleneceğim. O da benimle eğlenir bu sayede. Burcu bozulmamış Aslan Burcu insanları hem başka burçları hem de kendi burcundan dostlarını pek eğlendirirler.

YENİ TÜRKİYE'NİN YENİ İKLİMİ

Yeni Türkiye'nin alametleri her ne kadar iki seneden bu yana görülmekte olsa bile ve özellikle Haziran Ayaklanması ve 17-25 Aralık operasyonları sonrası artık bütün dünya tarafından algılanmaya başlanmış olsa bile yine de 2014 Ağustos ayında tavan yapmıştır. Bundan böyle hemen her ayın 2014 Ağustos ayı gibi geçebileceğini öngörmek falcılık sayılmaz.

Bir kere 2014 yılının mübarek Ağustos'unda Türkiye 'hortum' ile tanıştı. Müstakil evlerde pek yaşamayan ve dolayısıyla bahçesi olmayan, çok afedersiniz göt göte apartmanlarda yaşayan Türkiye halkı, Kuzey Amerikalı insanlar gibi bitki ağaç filan sulamadığı için normal hortumla zaten tanışmamıştı. 'Hortum' diye bildiği eskiden sadece siyasilerin, bürokratların yolsuzluklarıydı. Ortalama şehirlili bir yurttaş hortum deseniz aklına 'Horzum skandalı' gelirdi. Her ne kadar saçgı iktidarların çok daha büyük hortumları olmuş olsa bile sokakta yaşı uygun kimi çevirseniz size Özallı yılların Horzum skandalını söyleyecektir. Sanki başka hortum yokmuş gibi.

Lakin artık o insanlar yeni bir hortumla tanıştılar. O da şöyle oldu. Aniden kapkara bulutlar şehirlerin üzerine çöktü. Fırtınalar, boranlar oldu. İstanbul gibi ömrü hayatında Horzum'dan başka hortum görmemiş dev bir şehirde zırt pırt hortumlar oluşmaya başladı. Eminönü'nde balık ekme yediğiniz bir sırada Galata Kulesi manzaranıza hortum manzaraları eklendi. Ben de şahsen bir tanesine neredeyse Tuzla'da yakalanıyordum. Sırtım dönüktü. Herkes sırtımı döndüğüm tarafa hayretler içinde bakıyordu.

Huyumdur. Bu tür durumlarda koyun psikolojisine girmem. Millet nereye bakıyorsa koyun gibi o tarafa bakacak değilim. Ben de bakmadım. Neyse ki akşama internetten doya doya baktım. Eski Türkiye'de İstanbul'a Balkanlardan gelen soğuk hava dalgası sadece panik yaratırdı. İnadına daima iş

saatli çıkışlarında yağın kar nedeniyle korku filmi gibi günler geceler akşamlar geçirdik. Artık Yeni Türkiye'de gökyüzünde toplanan üç bulut olsa herkes birbirine sosyal medya vasıtasıyla haber veriyor. Sosyal medyadaki haberleri gören ana akım medyası da meteorolojiden önce yine internet siteleriyle halkı uyarıyor. Bütün İstanbul ve aslına bakarsanız bütün Türkiye kentleri aniden önlerinde bitiverecek hortumlara, tepelerine düşecek yıldırımlara, kafalarında patlayacak cevizden büyük dolu yumrularına, sokakta yürürken karışlarına çıkacak yeni yağışlanlara, nehir ve ırmaklara karşı uyarılıyor. Bütün bir şehir birbirine "Aman çok dikkat et. Yağmur yağacak" diye uyarıda bulunuyor. Zaten susuz kalan şehre yağması gereken yağmur alametleri görenler 3 *kulhu* 7 *ayetelkürsi* okumaya başlıyorlar. Tabii bu uyarılar ciddi afrodizyak etkisi de yaratıyor. Bilirsiniz korku filmi izlemek bir zevktir. Hatta benim gibi bağımlısı olanlar da vardır. Ben şahsen her hortum, sel uyarısı ile ciddi uyarılıyor. Başkaları neler hissediyor bilemem.

Gelecek yıllarda henüz sadece bireysel olarak ülkemizi ziyaret eden hortumların okyanuslarda oluşan büyük kasırgalar, tayfunlar olarak Yeni Türkiye'yi ziyaret edeceğini umuyorum. Artık biz de kasırgalarımıza kadın isimleri vermeye başlayacağız. *Ayşe Kasırgası*, *Fatma Kasırgası*, *Emine Kasırgası* gibi kasırgalarımız olacak ve Yeni Türkiye dünyada genellikle gelişmiş çok süper ülkeleri ziyaret eden kasırgalarına da böylece kavuşmuş, global dünyadaki liderliğini pekiştirmiş olacak. Lider ülke olmanın fitratında vardır bu haller. Ben Kanada'da yaşarken zırt pırt hortum uyarısı yapıldı ama bir tane bile şöyle esaslı hortum görmedim yıllarca. Ama sadece Ağustos'ta Yeni Türkiye'yi kutlayan epey hortumumuz oldu.

Ha yine göremedim ama internetten videolarını izledim tekrar tekrar. Yeni Türkiye'ye yakışan budur. Bu arada bu hortum ve kasırgaları küresel iklim değişikliğine bağlayan saftirıklar daima olacaktır. Onlara

kanmayın. İnanmayın. Uygarlığın fitratında vardır bunlar. Bir kenti tamamen beton ile döşerseniz güneş ışınları kentin zeminini ısıtır da ısıtır. Toprak güneş enerjisini yutmadığında betondan yansıyan enerji o sıra kentin tepesine çöreklenen bulutlar ile kent arasında kalıverir. Kentin üstündeki gökyüzü ile kent civarındaki denizin üzerindeki gökyüzü arasında sağlam bir ısı transferi pazarlığı başlar. Neticede işte o pazarlıkların en ateşli anlarında, hop, hortum sahibi olursunuz. Hortumlar gezmeyi de severler. Ama hepimiz gördük ki kentleri betona boğan iktidar ve belediyelerimiz sayesinde artık çok heyecanlı yeni yaz mevsimlerimiz oldu. Hem 'küresel iklim değişikliği' diyen şaşkınlık Karadeniz ormanları ile Konya ovasına baksınlar. Oralarda iklim mi değişmiş? Birine hâlâ düzenli yağmur yağıyor. Öteki hâlâ yazları kurak ve sıcak. Ne bir heyecan var ne bir değişiklik.

Şimdi kimse beton ile uygarlık arasındaki doğru orantıya laf etmesin. Çocukken o New York fotoğraflarını gördüğünüzde içten içe kıskanmadınız mı? Neden bizim de böyle bir şehrimiz yok diye imrenmediniz mi? Artık çok şükür Çamlica tepesine çıktığınızda İstanbul da gökdelenleri ile içimizi ısıtan bir profile kavuştu, kavuşuyor. Üstelik New York gibi Toronto 'downtown' denilen şehir merkezine

de sıkışmamış İstanbul gökdelenleri. İstanbul'da dolu 'downtown' olduğu için hemen her yerde görebilirsiniz ve göreceksiniz gökdelenleri. İnşallah bir gün Çamlica tepesine dikilecek beton bir caminin beton avlusundan da bakıyor olacağız o bilim kurgu filmlerinde görmeye alıştığımız kent profiline. E peki bu gökdelenler tahtadan mı yapılıyor sanıyorsunuz? Kerpiç mi yaptılar? Elbette beton kullandılar.

YENİ TÜRKİYE'NİN YENİ ENERJİ POLİTİKASI

Anlaşıldığına göre Yeni Türkiye'nin yeni enerji politikaları da heyecan verici olacak. Yine Ağustos ayında gördük ki bir Pazar günü ailecek piknik yapmaya gittiğinizde Türkiye'nin yeni enerji politikaları tarafından boğulabilirsiniz. Burada suçu 'denetim yapmıyor' diye devlete atmak, hele hele Yeni Türkiye'yi dünyanın bir numaralı süper gücü haline getirmek için fonlanan havuz kapitalizmi üzerine atmak kolaycılığa kaçmaktır. Biraz makroekonomi biraz mikroekonomi bilmeden bu türden oluşan rutin hadiseleri anlamak kolay değildir.

Bütün dünyanın süper ülkeleri süperliklerini enerjilerine borçludur. Enerji dediğimiz şey ise topraktan ot gibi kendi kendine pek çıkmıyor. İlla bir yerlere yine beton dökmeniz gerekiyor. Ne bileyim HES yapmanız gerekiyor. Baraj kurmanız gerekiyor. Termik santral ve en nihayet nükleer santral kurmanız gerekiyor. Bakın IŞİD'e misal. Elemanların ilk işlerinden birisi baraj işgali idi. Hatta Yeni Türkiye'yi de yine baraj konusunda tehdit bile ettiler. Barajlarda biriktirilen suların salınmasını istediler. Demek ki barajlar olmasa biz nah kalkınırdık.

Şimdi bir baraj kurduğunuz zaman su biriktirmek zorunda kalırsınız. Barajların fitratında vardır bu. Ben üniversitede barajlar santraller dersi aldım. Konuyu çok iyi biliyorum. Medyada olur olmaz yazanlar var. Hiç birine inanmayın. Bir kere su biriktirmeyen bir baraj hiçbir işe yaramaz. Su biriktirmiyor iseniz boş masraf yapmışsınız demektir. Peki, biriken su ne olur? O su ile türbinler vasıtasıyla enerji üretirsiniz. Elektrik sanıldığı üzere evlerdeki fabrikalardaki elektrik prizlerine kendi kendine gelmiyor. Onu üretmek için barajlarda ne türbinler döndürüyor haberinizi yok. Peki, su çok biriktiği zaman ne olur? Herhalde suyun barajdan taşmasını bekleyecek değilsiniz. Kapakları açarsınız ve suyu salıverirsiniz. Ama siz Hollywood filmlerinde bile pek işlenmeyen bir heyecan arayışında olup o su yatağı kenarında piknik yaparsanız maalesef bu tür elim vakalar yaşamaya devam edersiniz. Tabii eğer ölmediyseniz.

Adrenalin, bağımlılık yaratan bir salıdır. Ama Adrenalin peşinde koşarken sorumlu olmak da gerekir. Neticede su kenarındasınız. Baraj kapakları açılmamış da olabilirdi. Aniden sel suları gelip sizi yine götürebilirdi. Üstelik Siirt kırsalındasınız. Unutulmasın ki Ağustos'ta İzmir gibi Türkiye'nin en Batılı en laik kentinde yolda yürürken caddede bir genç boğuldu. Kafanıza bir sakı da düşebilirdi. Bir çukura da düşüp ölebiliydiniz... Yeni Türkiye'de her gün otobüse bindiğiniz caddeden aniden Kızılırmak bile geçebilir.

Siirt'te salıverilen suyun IŞİD elindeki rehinenin salıverilmesi maksadıyla salıverilip salıverilmediğini de henüz hiç birimiz bilmiyoruz bu arada. 49 kişiyi salıverdirmek maksadıyla suyu salıvermiş olabilir hem Yeni Türkiye...

YENİ TÜRKİYE'NİN YENİ YOLLARI YENİ KÖPRÜLERİ

Yol olmadan uygarlık olmaz. Bunu sağır sultan bile biliyor. Zaten AKP iktidarı da 12 yıldan beri yolsuz gördüğü her yere yol yaptı. Baktılar ki bir yerde 'tek yol' var, hemen yanına paralel bir yol daha yaptılar. Gerçi yüzde 90'ında 12 yıldır inşaatlar devam ettiği için, dünyanın en dandik asfaltları kullanılması nedeniyle her ay tamir etmek zorunda kaldıkları için pratikte tüm duble yolların sadece tek yolunu kullanmaya devam ediyordu Eski Türkiye. Okur dostlarım bilirler. Sıklıkla bu konuyu eleştirdim yazılarımda.

Ne var ki şimdi her şey değişiyor. 10 Ağustos 2014 sonrası girdiğimiz Yeni Türkiye artık kullanılmayan duble yol sorunlarını aşacağı benziyor. Bunun en iyi örneğini İstanbul Avcılar'da E-5 üzerinde bir üst geçidin bir tanker tarafından yıkılması sonucu yaşanan faciada gördük. Nasıl mı? Hemen izah edeyim kısaca.

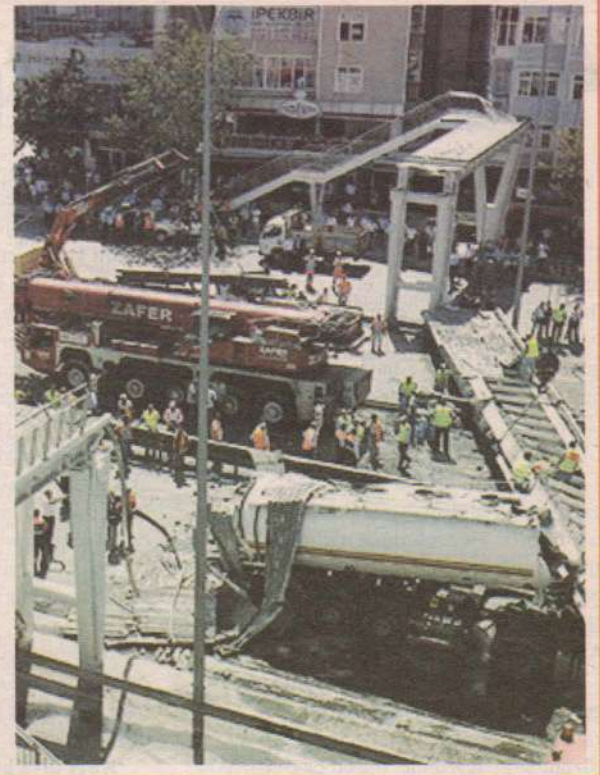
Tanker sürücüsünün ilk ifadesine göre tankerin damperini kontrol eden sensör arızalıymış. Kendi kendine kalkmış. Sürücü düğmeye basmış ama bir yandan da yola devam etmiş. Aklına nedense frene basmak gelmemiş. Hal böyle olunca tankerin damperi küt diye üst geçide vurmuş. Fizik kuralları gereğince üst geçit çökmüş. Ne yazık ki yine bir vatandaş ölmüş. Onlarcası yaranalmış.

Yeni Türkiye'nin yeni sensörlerine alışmak durumundayız. Zaten eski Türkiye'nin eski sensörlere bile asla güven olmazdı. Hem unutulmasın ki dünyadaki sensörlerin yüzde 80'ini dandik mallar cumhuriyeti olan Çin üretiyor. Maalesef uluslararası kapitalizmin hala çözüm bulamadığı kanayan bir yara olmaya devam ediyor sensörler. Daha önce defalarca yazılarını yazdım.

Hatta Ata Demirel denilen akıl-espri-fikir hırsız yazılarımdaki esprilerden yola çıkarak kendine bir sözde stand-up show bile yaptı ve parayı kıldı. Ne demişim ben o yazılarda? Tuvaletleri sensörlerle donattılar. Oturmuş veya daha kötüsü çömelmiş hacet gideriyorsunuz ve tak sensörlü lamba sönüyor. 'Elinizi kolunuzu veya başka uzuvlarınızı sallamak zorunda kalıyorsunuz yeniden ışığı yakmak için. Tuvaletten çıkıyorsunuz. Tuvalet sonrası elinizi yıkayanlardan iseniz elinizi musluk altına uzattığınızda su kesiliyor. Çektiğinizde su akıyor. Böyle bir kısır döngü içinde, maazallah, insan eninde sonunda tuvaletten çıktıktan sonra elini yıkamaktan dahi vaz geçebilir. İşte sensörler böyle şeylerdir. Tuvalette bile size kaza yaptırabilecek sensörlere güvenerek duble yollar ile yetinmek Yeni Türkiye'ye yakışmayacaktır.

Avcılar'da kaza olduktan sonra dikkat ettiyseniz E-5'in iki tarafında da var olan yan yollar kullanıldı. Yeni Türkiye'nin duble yollarının yanlarına yan yollar yapılacak ve böylece toplamda dört tane olan yolların en azından iki tanesi kullanılmaya başlanacaktır. Eski Türkiye'yi duble yollar ile donatan iktidarın Yeni Türkiye'de duble yolların kenarına yan yollar yapmasına kimse şaşırılmamalı. Eğer bugüne dek akıl etmedilerse de işte buradan akıl verdim. Neticede sensörler yüzünden köprüler yıkılabiliyor. Otobüs beklerken üzerinize köprü düşebiliyor Yeni Türkiye'de. En kötüsü trafik tıkanıyor.

Ama yaparsanız bir yan yol yeniden yolsuzluğu önlemiş olursunuz. Hem zaten ahlaki restorasyonun neo-epistemolojik şartı ve gereğidir bu. Bu arada Yeni Türkiye'nin üreteceği yeni sensörlere de herkes hazırlıklı olsun.

YENİ TÜRKİYE'NİN MADENCİLİK POLİTİKALARI

Soma katliamı 10 Ağustos 2014 öncesinde gerçekleşti. Yani önceki cumhurbaşkanı döneminde gerçekleşen bir iş katliamı idi. Eğer Abdullah Gül devlet denetleme mekanizmalarını zamanında çalıştırmış olsaydı belki de böyle bir katliam yaşanmayacaktı. Neyse ki artık Yeni Türkiye içindeyiz.

Katliamın gerçekleştiği maden ocağı başta olmak üzere Türkiye'deki bütün maden ocaklarının Yeni Türkiye'ye bizlerle aynı anda girdiğini biliyoruz. Dolayısı ile maden ocaklarının bir daha kendi kendilerine yanması gibi olumsuz vakalar ile karşılaşacağımızı ben hiç sanmıyorum. Madenler dün bir veriyorsa, hiç şüphesiz, Yeni Türkiye'nin yarattığı heyecan ve enerji dalgası ile artık üç verecektir.

Düne kadar bir damla yağmurun düşmediği Kıbrıs'ın başına geleni herkes biliyor olmalı. Yeni Türkiye eski Kıbrıs'a adım atar atmaz rahmet yağdı gökyüzünden. Artık Kıbrıs da eski Kıbrıs değil yani. Yeni Türkiye, yeni Kıbrıs'ı birkaç defa ziyaret etse Kuzey Kıbrıs'ın bir tahıl ambarı olması işten bile değildir dostlarım.

YENİ TÜRKİYE'NİN YENİ MEDYASI

Mübarek 10 Ağustos'u 11 Ağustos'a bağlayan gecede girdiğimiz Yeni Türkiye'nin medyası da hiç şüphesiz artık yeni bir medya olacaktır. Her ne kadar yıllardır tesis edilen bir yeni medyamız vardysa bile, artık o da eskimeye başladı. Misal, bir dolu cemaat medyası var hâlâ. Nasıl ki eski dershaneler artık kapatılacak ve yeni dershaneler olmayacaksa paralel medyanın da artık yeni Türkiye'de var olması düşünülemez.

Eski Türkiye'de hemen bütün ulusal yerel televizyon yayınlarının Turgut Özal öncesi tek kanaldan yayın yapan TRT'ye dönüştüğünü ibretle gördük izledik. (Gerçi ben 2009'da en son kendimi izledim televizyondan. Bir daha da açmadım tv filan.) Yeni Türkiye'de uydudan yayın yapan yabancı TV kanallarının da aynı havuza alınması mümkün görünüyor. Dünyadaki bütün televizyon kanalları bir gün aynı anda Yeni Türkiye'yi gösterecektir.

Şimdi yazılı basında da biliyorsunuz bir tarafta aynı manşetleri atan havuz medyası var. Bir tarafta havuz kenarında güneşlenen malum birkaç holding gazetesi var. Bir tarafta daha dünya kadar iktidar emriyle suçsuz insanları yaka paça hapse tıkan polisler "Tek yol devrim" dedirtecek paralel medya var. Bir tarafta Yeni Türkiye düşmanlığı yaparak Eski Türkiye hayranı okurların gazlarını biriktirip geri dönüşüm maksatlı kullanan sözde muhalif bir medya var. Kapının dış mandalında da eski Türkiye'de giderek güçlenen ve yeni Türkiye sayesinde daha da büyüyeceğini umduğum alternatif muhalif medya var. Yazılı basının hali tam bir çifit çarşısı anlayacağınız. Bu durum değişecektir.

Yeni Türkiye'de okullarda geometri derslerinde çocuklara artık paralelkenar öğretmenin bile darbe girişimi sayılmasına kesin gözle bakabiliriz. Bu nedenle paralel medyanın çembere dahil edileceğini, misal *Zaman Gazetesi*'nin yeni genel yayın yönetmeninin, kameralar karşısında olduğu zaman oturduğu sandalyeden önündeki masaya çıkmaya çalıştığını sandığım, yeni Türkiye'nin delisi olmasından şüphe ettiğim Fatih Tezcan adında bir şahsın olacağını öngörebiliriz. *Samanyolu Haber*'in genel yayın yönetmeninin de Seda Sayan olmasını bekliyorum ben. *Today's Zaman*'ın yeni genel yayın yönetmeni Oğuz Haksever olacaktır tahminim. Havuz medyasında İngilizce bilen tek kişi olduğunu düşünüyorum. Gerçi *Today's Zaman*'ın başına İngilizce bilmeyen biri de gelebilir yeni Türkiye'de.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YENİ TÜRKİYE'NİN YENİ SARAYI

Çankaya Köşkü'nün içi leş gibi eski Türkiye koktuğu için yeni Türkiye'nin yeni ikematgahı elbette aslında Başbakanlık Sarayı niyetine göre yapılan ama detaylarına baktığımızda multi-task bir mimari barındıran AOÇ'deki yeni Saray olacaktır. 'All in one' konseptiyle imar edilen bu yeni saray aynı anda Cumhurbaşkanlığı, Başkanlık, Sultanlık, Belediye Başkanlığı, Kulüp Başkanlığı, Vakıf Başkanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Genelkurmay Başkanlığı, Habertürk TV genel yayın yönetmenliği, NTV genel yayın yönetmenliği, Gazi Mahallesi muhtarlığı ve buraya sığdıramayacağım kadar çok sayıda makama uygun bir saray işlevi görecekler.

Lakin eninde sonunda er kişinin yatacağı ikematgah bellidir. Dürüst bir insanın gideceği tek mekan iki metrelik çukurdur ve dünyanın en güzel sarayıdır. Milyarlarca yıl yan gel yat yeridir. Ne var ki eline kan bulaşmış, hırsızlık yapmış, yalancılığı milli spor haline getirmiş faşist birinin gideceği tek mekan hiç şüphesiz iki metrelik kuburdur. Sonsuza dek alevler içinde kıvrınacağı ve daima yeni kalacak tek sarayıdır o kubur.

'Halk savaşı'ndan silahlı reformizme...

CAN GÜROLA

"Türkiye Cumhuriyeti'nin sömürgeci boyunduruğunu parçalamayı hedeflemeyen, 'bölgesel özerklik', 'otonomi' vs. gibi, özünde sömürgecilikle uzlaşmayı getiren teslimiyetçi anlayışları teşhir etmek; bunlara karşı kararlı bir mücadele vermek." (PKK Programı, Kürdistan Devriminin Görevleri, 1981)

"Ulusal kurtuluş hareketlerinde bağımsızlık olgusu dışındaki tüm eğilimler reformisttir. Her reformist eğilim de özünde emperyalizme, sömürgecilığe ve yerli gericiğe maddi bağlarla bağlı olanların eğilimidir." (Kürdistan Devriminin Yolu, Abdullah Öcalan, Sayfa 61, 62)

"...sömürgeci düzende bazı reformları gerçekleştirmekle sorunu çözüme kavuşturacağını savunan, sorunun çözümünün devrimde, ulusal bağımsızlıkta olduğunu göremeyen tüm görüşler özünde ezen ezilen ulus milliyetçiliğinden kaynaklanıp sömürgeciligi meşrulaştırmaya hizmet eder." (Kürdistan Devriminin Yolu, Abdullah Öcalan, Sayfa 108)

"Si vis pacem, para bellum." (Barış istiyorsan, savaşa hazırlan)
Vegetius

Anadolu'nun Osmanlı'nın son dönemlerinden başlayarak modern üretim ilişkileri, düşünce, kültür ilkimi ve devlet biçimiyle tanışmasının artıları eksileri bugün hâlâ tartışılıyor. Bir komünist için hangi harfleri, hangi dili, hangi kıyafetleri kullandığının önemi yoktur. Onun için önemli olan, toplumsal ve küresel dönüşümü gerçekleştirmek üzere önünde engel olan setleri yıkmaktır. Ulusal sorun bu konuyla yakından alakalıdır ve takınılacak tavır, bizim dünyayı dönüştürmek isteyen bir duruşu sergileyip sergilemediğimizi ortaya koyar.

Meseleye giriş yaparken önce sık sık gözüldü edilen bazı gerçekleri net biçimde ortaya koyalım:

"Kürt diye bir millet ve Kürdistan diye bir yer yoktur."

Aksine vardır, bunu Osmanlı'nın belgelerinde, Mustafa Kemal'in Eskişehir-İzmit konuşmalarında görebilirsiniz.

"Kürtçe diye bir dil yoktur."

Aksine pek çok dilbilimcinin dediği gibi Mezopotamya'nın en eski kökene sahip dillerinden biridir ve o dil ailesi nasıl

birbirinden fazlasıyla etkilense de dil ailesine hiç mensup olmayan Türkçe de etkilense (O zaman Türkçe diye bir dil yok diyebilir miyiz?)

"Bu ülkede Kürtler istedikleri her şeyi oldular, baskı ve inkar iddiaları yalandır."

Bunu tartışmanın gerekliliği gerçekten var mı? Kronolojiye bakalım, Osmanlı'nın son dönemlerinde pek çok Kürtçe yayın olmasına rağmen, 1923'te cumhuriyet ilan edildiğinde bu

gerçeklik hiçe sayıldı. Ek olarak söylemek gerekir ki Lazca, Hemşince gibi pek çok dil aynı baskılara maruz kaldı. Cumhuriyet ısrarlı biçimde Türklüğü inşa ederken buna tepki geliştiren Kürtler ayaklandı ve isyanları katliamla bastırıldı. Kürtçe, 1925'teki 'Şark

İslahat Planı' çerçevesinde farklı dönemlerde yasaklandı ve Kürdüm dediği için 1959'da Musa Anter ve 49'lar olayında adı geçen kişiler hapis yattı. **Evet bu ülkede Kürtler her şey oldu, yalnızca Kürt olmamak kaydıyla...**

Kürt hareketi pek çok farklı evreden geçti. Kronolojiye tabi tutarsak zaman zaman ağaların, zaman zaman küçük

burjuva Kürt aydınlarının bu mücadelede bayraktarlığı yaptığını görüyoruz. Örneğin Şeyh Said ayaklanması Kürt aydınlarının Azadi örgütünün dağıtılması ertesinde patlak verirken bu sefer mücadelenin bayraktarlığını feodal kesimler yapmıştı. Ağrı Cumhuriyeti adını verdiğimiz 1927 isyanı ise aynı şekilde Kürt aydınlarının ve temelde köylülüğün beraber mücadelesi sonucu gelişti.

1960'lara geldiğimizde mesele yavaş yavaş sosyalistlerin gündemine girdi. Türkiye'de burjuvazinin sömürü mekanizması devletin niteliğine o kadar bağlıydı ki sosyalistler dışında hiçbir Türk kesim Kürtler konusunda ağzını açmadı senelerce. Türkiye İşçi Partisi'nin Doğu Mitingleri onun kapatılma gerekçelerinden oldu. İbrahim Kaypakaya'nın yazılarında Kürtler ulusal sorunun bir parçası sayıldı, devletin inkar ve imha politikası teşhir edildi. Devrimci Doğu Kültür Ocakları adı verilen teşkilatlar kuruldu. Türkiye'de solun büyümeye başlamasıyla beraber 'Kürt Aydınlanması' adını verebileceğimiz uyanma mücadelesi güçlendi ve kitleselleşti. Bugün liberaller "Kürt meselesini biz gündeme getirdik" diye palavra atıyorlar ama bu mesele uğruna hapisler yatmış nice devrimci ve aydın olmasa bahsi bile açılmazdı...

PKK'nin kuruluşu ve devletin yanıtı: Kaçınılmaz çatışma...

1978'de PKK bu baskı ortamı içinde kuruldu. İsmi Kürdistan İşçi Partisi'ydi fakat Türkiye'nin doğusu yani Kürdistan'ın kuzeyinde yer alan bölgede modern işçi sınıfı adını verebileceğimiz kesim oldukça cılız olduğundan ilk kadroları sosyalizmden etkilenmiş öğrenci hareketinden ve köylülüğten geldi. Bu kadro birikimi hızlıca teşkilatlandı ve ileride görebileceğimiz gibi bu iki sınıfın ağırlığı değişmeden devam ederek bugünün politikalarını yönlendirdi. Dönemin gerillacı/Maoist eğilimleri çerçevesinde Kürdistan'ı 'sömürge' olarak tanımlayıp, mücadele biçimlerini 'Devrimci Halk Savaşı' olarak belirlediler. Amaçları 'Dört parçaya bölünmüş ülkeyi birleştirip, bağımsız Kürdistan'ı kurmaktır. Bu arada PKK diğer Kürt örgütleriyle ve merkezleri Kürdistan dışında bulunan Türkiye soluyla karşılıklı çatışmalara girdi. Pek çok devrimci bu dönemde öldürüldü. PKK, Stalinizmden ödünç aldığı bu tavrını uzun süre devam ettirdi:

"Örneğin bir Kürt partiliği, PKK'sız veya PKK'yı karşısına alması durumunda nefes bile alamaz. PKK'yı karşısına alırsa yerle bir olur. (...) Tekrar tekrar uyarıyorum. Bu gafiller kendi tutumlarına bu şekilde devam ederlerse, kesinlikle beklemedikleri

biçimde kendi sonlarını getirirler." (Abdullah Öcalan, Serxwebun Eylül 1992, Sayfa 16-17)

PKK faaliyet alanlarını gittikçe genişletti ve 12 Eylül darbesinden sonra askeri güçlerini hazırlamak üzere Lübnan ve Kuzey Irak'ta bulunan bölgelerde hazırlıklara başladı. Bu arada PKK'nin öncü kadrolarından olan Mazlum Doğan, Kemal Pir, Hayri Durmuş, Ali Çiçek, Akif Yılmaz gibi pek çok kadrosu Diyarbakır Hapishanesi adı verilen işkence yuvasında direnerek öldü. PKK 1984'te 12 Eylül'ün karanlığını delen eylem olarak karşılanan Şemdinli ve Eruh baskınlarını yaptı. Bu askeri eylem PKK'nin prestijini o kadar çoğalttı ki Türkiye Solu ve PKK arasında uzun süreden beri devam eden husumet, yerini bir ölçüde sempatiye ve işbirliğine bırakmaya başladı.

PKK etkinliğini giderek artırıp Kürdistan'da tek güç olarak savaşa devam ederken, ideolojik sorunlar derinleşmeye başlamıştı. Marksizmin sınıf mücadelesi ve ideolojik mücadele olarak ele aldığı meseleler 'kişilik çözümlemesi' adı altında başka bir şekilde kullanılmak üzere yaygınlaştırıldı. Bu çözümlemelerde kullanılan dil 'objektif ajan', 'çizgisi belirsiz unsurlar'

gibi kelimelerle muhalif, tartışmacı PKK üyeleri savaş içinde oldukları bahanesiyle iç infazlarla karşılaştı. Bundan en çok etkilenen partinin çizgisindeki yanlışları eleştiren 'küçük burjuva unsurlar' oldu partide. Abdullah Öcalan'ın İmralı'daki bir konuşmasında söylediği iddia edilen '15 bin iç infaz' abartılı sayılsa bile, 'iç infaz' gerçeği genel kabul görüyor.

Kişî kültür

Mesela PKK'nin önder kadrolarından Merkez Komite Üyesi Mehmet Şener yürüttüğü muhalefet sonucu infaz edildi. Mehmet Şener aynı zamanda bir süre önce Paris'te öldürülen Sakine Cansız'ın eşi idi. İnfazlar süreci PKK'nin tek adam yönetimine, tabii Abdullah Öcalan'ın da ilahlaştırılıp kişî kültüne kavuştuğu dönemdir.

PKK'nin savaşı giderek gelişti ve büyüdü bu süreçte. Şehir ve kır örgütlenmesinin kitleselleşmeye başlayan mücadeleye verdiği cevap önemli kayıplara rağmen eylemlerini artırmak oldu. Devlet önce koruculuk sistemini getirerek köylülüğ içinde işbirlikçi güçlerini artırdı, sayıları 70 bine yakındı. Aynı dönem köy yakmalar, JİTEM, Hizbullah katliamları geliştirilmeye ve denenmeye başlandı.

Zorunlu göç Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde kır ekonomisine yönelik zaten süregelen ekonomik tahribatı güçlendirdi ve çökmesine yol açtı.

Kürtlerin batıya göçü ulusal meselenin batıda daha çok konuşulmasına ve savaşın Türkiye'de daha çok görünmesine yol açtı. Sermaye medyasının sansürü artık şehirlerde eylemlerle delinmeye başladı. Fakir haliyle ve tanımadığı yerlere göçe zorlanan

Kürt köylüsü bugün hâlâ ucuz emek gücü olarak varlığını sürdürüyor ve zorunlu işçileşmeye maruz kalıyor. İşsiz, güvencesiz yığınlar içinde lümpenleşme bir diğer sorunu oluyor.

Aynı şekilde Avrupa'ya yoğun bir Kürt göçü oldu, Türkiye'nin büyük kentlerindeki sürecin ayrıları oralarda da yaşandı ve bu Avrupa kamuoyunun Kürt meselesiyle daha çok ilgilenmesini sağladı.

Müzakereler ve ateşkesler dönemi, Öcalan'ın yakalanışı...

PKK'nin 90'ların başında denediği ayaklanma sonucu oluşturulmuş kurtarılmış bölgeler projesi başarısızlığa uğradı. Bu dönem aynı zamanda PKK ve Kürt hareketi içinde bulunan ideolojik değişime yol açacak iki önemli gelişmenin başladığı dönemdir. Doğu Bloğu'nda bulunan bürokratik devletler çözüldü ve iki kutuplu dünya artık tek merkezli ama çok kanatlı bir politik hatta geçiş yapmaya başladı. Varşova Paketi da denen bu ülkelerin dağılmasıyla birlikte, Ortadoğu'da zaten emperyalizmle ilişkilerinde ikili oynayan Arap milliyetçisi diktatörlükler için yola getirme operasyonu başlatıldı.

Birinci Körfez Savaşı bu operasyon çerçevesinde değerlendirilmelidir. Bu dönem Kürt dinamiği emperyalizmin dikkatini çekti ve Saddam'ın katliamlarına maruz kalan Kürt halkını korumak bahanesiyle Çekiç Güç bölgeye yerleştirildi. Türkiye aynı zamanda Güney Kürdistan'da güçlü bir etkiye sahip bir aşiret lideri olan Barzani'yle yakın işbirliğini koruyarak, hem PKK'ye hem de Saddam'a karşı ortak faaliyetler yürüttü.

Bu noktada Türk burjuvazisi emperyalizmin de teşviğiyle Kürt meselesinin önemini anladı. Uzun süreden beri uygulanan Kürtçe yasağı kaldırıldı. Turgut Özal PKK'yle masaya oturmak için planlar hazırladı. SHP o dönem kendi listelerinde HEP adaylarını milletvekili yaptı.

Bir yandan burjuvazi ve devlet JİTEM ve Hizbullah'ı güçlendirip, katliamları yaygınlaştırıp besleyerek Kürt hareketinin direncini kırmaya ve kendi çözümüne ikna için çalışmaya devam etti. Bu noktada burjuvazinin uzlaşmacı kanadı yerine milliyetçi kanat hakim oldu bir süre daha.

Bu arada 1992 Newroz'u ve Musa Anter gibi

JİTEM ve Hizbullah tarafından katledilenlerin büyük cenaze törenleri Kürt meselesini daha görünür hale getiriyordu. 1993'te TSK mensubu Bahtiyar Aydın'ın öldürülmesinden sonra Lice'de uygulanan vahşet politikası tepki yaratmasına rağmen sermaye medyası sansüre devam etti.

1993'te PKK savunduğunu öne sürdüğü 'Marksizm-Leninizm'den ilk ciddi kopuşları da gerçekleştirmeye başlamıştı. Türkiye'de neoliberal saldırıların uygulayıcısı konumunda bulunan Özal hükümetiyle anlaşma için ateşkes ilan edildi. Bu anlaşma adına bizzat Öcalan tarafından 'Bağımsız Kürdistan' söyleminden vazgeçildiği açıklandı.

1995'te PKK bayrağından Orak Çekiç çıkarıldı. Aynı sene yapılan 5. Kongre'de sosyalizm hedefinden 'Reel Sosyalizm' eleştirisi adı altında vazgeçişin temelleri atıldı.

90'ların sonunda 'Türkiyelileşme' kavramı öne çıktı. PKK düzenle olan uzlaşma hedefini Türkiyelileşme hedefi olarak tarif etti. PKK kendi içinde yeni bir sosyalizm tarif ederek işçi sınıfına ve

onun öncülüğüne dayanmayan kadro yapısında apayrı bir sosyalizmi temsil ettiği iddiasıyla bunu gerçekleştirmeye koyuldu. Bu arada Kürt hareketi seçimlerde gösterdiği başarıyla ve kitlesel gösterilerle gücünü artırdı.

Abdullah Öcalan hedefin artık tam bağımsızlık olmadığını ve otonomi olduğunu 1998'de Roma'da açıkladı. 1999'a gelindiğinde Öcalan ABD, İsrail ve Türkiye'nin ortak operasyonuyla yakalandı. Mahkemede gösterdiği uzlaşmacı tutum ve geliştirdiği 'Demokratik Cumhuriyet' teziyle Kürt hareketinin önderliğinin düzene yönelik eklemlenme çabalarını teorileştirdi.

Öcalan'ın kaynakları Marksizmle alakasızdı. Postmodern sosyal bilim teorilerinden etkilendi. 'Radikal Demokrasi' adı verilen ve sınıf mücadelesini, ekonomipolitik bilimini, işçi sınıfının değiştiğini iddia ederek reddeden liberal tezlerle sarıldı. Aynı şekilde 'modernite' kavramını kapitalizmle uzlaşmacı biçimde yeniden türetti.

Bu arada Murray Bookchin adındaki 'özgürlükçü sosyalist'in' ekoloji ve

sosyalizm üzerine geliştirdiği teorileri benimsedi. Bookchin'in teorileri esasında anti-otoriter bir düşünce anlayışından beslenen bir tür anarşizm/liberalizm karışımıydı. Halkın doğrudan katılım ilkesiyle sınıf mücadelesini küçümseyen bir tavra sahipti, birey merkezliydi ve merkezizetçiliğe karşı olmak adına devletin acilen sönmümlendirilmesi, yani sosyal devletin de olmaması için öneriler getiriyordu. Öcalan sonradan bu postmodern bulamacı kendisine rehber edinerek 'Marx'ı aştığını' iddia edecekti.

PKK Abdullah Öcalan'ın idam tehlikesiyle karşı karşıya olmasından ve düzen cephesinden uzlaşmaya yönelik adım beklemesinden dolayı sınır ötesine çekildi. Bu arada Avrupa Birliği süreci ve ABD'nin Irak'ı işgal hazırlıkları yoğunlaştı.

Kürt meselesine kendi cephesinden müdahaleye çalışan emperyalist güç odakları Abdullah Öcalan'ın uzlaşmacı tavırları dolayısıyla Kürt hareketindeki ideolojik tasfiye için bu meseleye yoğunlaştı. Bu dönem emperyalist fonlardan yararlanan liberallerin Kürt meselesiyle düzenin kapitalist yanlarını meşrulaştıran çözüm önerilerini gündeme getirdikleri görüldü.

TÜSİAD içinde Kürt meselesine yönelik çözüm önerileri getirildi. Kürt hareketindeki bilhassa burjuva ve küçük burjuva unsurlar bu kesimlerle yakın ilişkiler içine girdi. Önceleri küçük burjuvazinin temsiliyeti sağlanırken, Kürt hareketinin legal kanadında kapı bu ideolojik dönüşümle kapitalistleşen toprak ağalarına, burjuvazinin katmanlarına ve PKK'nin belirlediği rotada siyaset yapmayı kabul eden her türden ideolojik akıma bağlı kişilere açıldı.

Kürt hareketinin sınıfsal sınırı ve ötesi: Sosyalizm şart!..

Savaş uzun süren ateşkesle yanıt gelmemesiyle beraber 2004'te yeniden başladı. Bu sırada bölgede Barzani-Talabani ittifakıyla kurulan ve de facto yani fiilen bağımsız duruma geçmiş Kürdistan Bölgesel Yönetimi faaliyete başladı. Türkiye ABD planları çerçevesinde işbirlikçi ve hainliğiyle ün yapmış Barzani'yle yakın ilişkiler geliştirdi. Kürdistan'ın ABD ve İsrail açısından emperyalizmin kullanışlı bir üssü haline getirilmesi, yani Kosovalılaştırılması planı uygulamaya konuldu.

PKK bu arada örgütlenme biçimlerini sınıf-üstü bir demokrasi ve ulus tanımla geliştirdi. Sırasıyla KADEK, KONGRA GEL, KCK kuruldu ve büyüdü. Savaş 2010'a doğru bir kırılma noktasına geldi. 2009'da AKP savaş politikalarının başarısızlığını gördü, emperyalizmin bölgesel planları açısından tahrip edici rolünü anladı ve düzen cephesinden Kürt hareketinin önderliğiyle uzlaşma çabaları için çalışma başlattı.

AKP, KCK operasyonlarıyla bir yandan Kürt önderliğini dize getirip kendi şartlarını kabul etmeye zorlamak isterken bir yandan MIT kanlıyla görülmeleri başlattı. 'Kürt Açılımı' dediğimiz süreç PKK'nin ateşkes ilanıyla bugün sürdürülüyor. Kürt hareketi bu arada Barzani önderliğinden farklı olarak Rojava (Suriye Kürdistanı) ve İran'da en güçlü örgütlenme

düzeyine yükseldi.

PKK'nin tarihçesindeki başlangıçlar, dönüşümler ve bugün geldiği noktayı tarif ederken gördüğümüz etkileri özetlersek:

1. PKK'nin faaliyet yürüttüğü coğrafyanın kapitalizmin belirleyiciliği esas olmasına rağmen temelde geri ekonomik ilişkiler ve köylü ağırlığına sahip olması onun dönüşümünde temel etken oldu. İşçi sınıfına ve onun örgütlülüğüne, devrimci Marksizme dayanmayan bir örgütün uzun süre sosyalizm hedefinde sabit kalmaması imkansızdı. Troçki'den alıntılarsak: "Tekil komünistlerin köylü ordularının liderliğinde bulunmaları olgusu hiçbir şekilde bu orduların toplumsal karakterini dönüştürmez, hatta onların komünist liderleri kesin bir proleter damga taşıyabilir." (Çin Üzerine) Bir başka alıntı: "...bileşimi itibarıyla köylü ve liderliği itibarıyla küçük burjuva olan ordu ile işçiler arasındaki çatışmaların nedenleri ve temelleri yalnızca ortadan kalkmamış değildir, tersine tüm koşullar, bu çatışma olasılığını büyük ölçüde artıracak ve hatta bunu kaçınılmaz kılacak türdendir." (Çin Üzerine)

2. Sınıfsal karakter ideolojiyi belirlemiştir; bunun yanı sıra bölgesel güç dengelerinin emperyalizmden ve düzenden yana değişmesi PKK içinde sosyalizmin tasfiye edildiği dönüşümü hızlandırmıştır. Doğu Bloğu yıkılınca

emperyalizm bölgeye girmiş, bu Kürt hareketinde bir değişimi kaçınılmaz kılmıştır.

3. Kürt hareketi temelde bir ulusal kurtuluş hareketi olduğundan ve ideolojik dönüşümü hızlandığından, Türkiye'de sosyalistlerin düzene karşı geliştirdiği tüm mücadelelerde birbirine sürekli hale gelen bir yabancılaşma başlamıştır. Türkiye solu katilleriyle ve sömürücüleriyle el sıkışmayı, alkışlamayı reddederken Kürt hareketi çözüm sürecinde muhattabını yıkma gibi bir seçeneğe sahip olmadığından, bu makas giderek açılmıştır ve açılmaya devam etmektedir. Türkiye solunun 12 Eylül'den beri ayağa kalkamaması halihazırdaki sapmayı büyümüştür. Bu makas Kürt sosyalistlerini bir ikileme bırakıyor ve milliyetçi anlayış güçleniyor.

Evet, anlıyoruz, 'Yaşasın Halkların Kardeşliği' sloganı atan herkes, bu sloganla, fakir fukaranın, emekçinin birbirine bir düşmanlığı olamayacağını anlatmaya çalışıyor. Ama bu slogana gerçek anlamda sınıfsal içeriğini kazandırmak özellikle son süreçte büyük önem taşıyor. Zira kendisini solda sayan pek çok harekette olduğu gibi, Kürt ulusal hareketinin içinde de sınıfsal bulanıklık var. 'Demokrasi' söylemine, bizzat Cumhurbaşkanı adayları Selahattin Demirtaş tarafından TÜSİAD'a yapılan 'Kürt illerine güvenli yatırım' çağrıları eşlik ediyor.

Kimin elini kime uzattığı netleşmesi gerekiyor.

Bir diğer önemli sorun emperyalizm sorunudur. Biz, emperyalizmin bölgeye getirdiği dönüşümler ve işçi sınıfına yönelik saldırılar ortadayken, emperyalist sınırlar içinde bir barışma olanağı bulunduğunu düşünmüyoruz. Oysa HDP'de yer alan Ufuk Uras türü liberal solculardan başlayarak, emperyalizm sorununu hokus pokusla hasır altı eden pek çok kesim var. Emperyalizme karşı mücadele konusunda net olmak gerektiğini savunuyoruz.

Kapitalizme karşı olunmadan tutarlı bir antiemperyalist çizgi izlenemeyeceği açıktır. Bu sosyalist bir programı savunmak anlamına geliyor.

Öte taraftan, Kürt ulusal hareketinin önderliği, girdiği yolda ilerlerken sosyalizmle arasına koyduğu mesafeyi giderek açıyor. Bu mesafe açıldıkça, Kürt hareketinin önderliği yalnızca ulusal çıkarlar adı altında bir burjuva reform programının bayraktarlığını yaptıkça, enternasyonalizmi 'bize destek verin' noktasına indirgeyip bölgesel kavrayışı kendi ekseninde döndürdükçe, emperyalizmin ve Türk burjuvazisinin bölgede de koşturması, işçi sınıfına saldırıları ve bölgedeki ulusal/etnik çatışmaları hızlandırmaya kolaylaşıyor.

Bu durumda, Kürt ulusal hareketinin kendi içinden sosyalist bir önderlik çıkarması her zamankinden daha önemli hale geliyor.

Kendisine 'sosyalist' diyen bazı arkadaşların 'milli mesele'de ezilen ulusu desteklemek şöyle dursun, ona bizzat katılmaya (!) kalkışmaları da kendilerinin sosyalizm kültürünü açığa vuran gayet enteresan bir olgudur...

Sosyalistlerin kendi kaderini tayin hakkı

YAVUZ ALOGAN

Bir grubun ya da partinin 'resmi görüş'üne bağlanmamış bir sosyalist için en zor şey PKK hareketi hakkında yazmaktır. Hakan, Kürt hareketi hakkında yazmamı istediği zaman ilk aklıma gelen bu oldu. Kendisi, telefonda, bir an durakladıktan sonra, "Fakat lütfen hakaret olmasın" deyince, bu görüşüm iyice pekişti. Gerçekten çok zor... Arkadaşımın 'hakaret' dediği şeylerin zirvesi, yıllar önce Ahmet Kaya hakkında yazdığım bir yazıda kullandığım şu ifadedir:

"Örgütün Serok'u henüz Şam'dan ayrılıp dünyanın bütün istihbarat örgütleri tarafından ping pong topu gibi oradan oraya savrulduktan sonra Türk istihbaratının eline geçmemiş; gözbağı açıldığı anda milyonlarca tv izleyicisinin gözü önünde, 'Benim anam da Türktür; size her konuda yardımcı olurum,' dememiş; güdümlü siyasetini İmralı'dan sürdürmeye başlamamıştı."

Bunca zaman (yedi yıl) sonra bu ifadenin, ironik olmanın yanı sıra biraz sert olduğunu, gerçekliğin sadece bir yönünü ortaya koyduğunu belirtmek durumundayım.

Ancak sorun da zaten bu noktada ortaya çıkıyor. PKK gerçekliğini 'sadece bir yönü'yle değil, bütün yönleriyle ortaya koymak; kolayına kaçmayacak, yani Lenin'den 'ulusların kendi kaderini tayin hakkı'na dair 1920 tarihli birkaç alıntı yaptıktan sonra, "Ezen ulus sosyalistleri olarak Kürt halkının özerklik/bağımsızlık mücadelesini, ayrı devlet kurma hakkını destekliyoruz" gibi klişe bir sonuç cümlesi kurmayacak, gerçekten çok zor.

Bu nedenle, sorunu sınırlandırmak, daraltmak gerekiyor.

Mevcut durum

Öncelikle, PKK'nin bugüne kadar gelmiş geçmiş ulusal kurtuluş mücadeleleriyle kıyaslandığında, tarihin kaydettiği en güçlü ve çok yözleyli hareket olduğunu, tarihsel süreçlerin sunduğu bölgesel güçlenme fırsatlarından mükemmel biçimde yararlandığını kaydetmek gerekir. Aynı anda, dağda gerillası, sınır ötesinde askeri gücü ve karargâhı, neredeyse bütün bölgede savaşma kabiliyeti, dünyanın belli başlı metropollerinde temsilcileri, büyük para kaynakları var; TBMM'de milletvekilleri, günlük gazeteleri, yurtdışından yayın yapan televizyonu, yayınevleri, stk'ları, görsel medya konuşmacıları, kanaat önderleri de var. Üstelik hükümetle, hem devletin

PKK özünde 'seküler' bir harekettir. Kürt kadını özgürleştirmeye çalışmıştır, güneydoğunun feodal yapısını önemli ölçüde zayıflatmıştır. 'Feodal ağa' karakteri, karşısında PKK'yi bulmuştur ve silahlı Kürt kadını yeniden hamur teknesinin başına oturtacak bir güç kalmamıştır. Türkiye AKP eliyle gericileştirilirken, PKK'nin sosyal ortamında bu türden bir gericilik yoktur.

istihbarat örgütü aracılığıyla, hem de Kandil ile İmralı-MİT (yani sınırların ötesinde bir dağ ile Marmara denizinde bir ada) arasında aracılık yapan unsurları var. Yeryüzünde gelmiş geçmiş hiçbir egemen devlet ile onunla mücadele eden bir silahlı örgütün yaşamadığı ve bundan sonra da yaşamasının mümkün olamayacağı bu dramatik iletişim sayesinde örgütün asgari programının gerçekleşmesi için mevcut hükümete yasa yaptırma, kararnameler çıkartma gücü var.

Özetle, yukarıdan, belirli bir mesafeden baktığımız zaman PKK'nin hiçbir eksiği ya da yoksun olduğu hiçbir mücadele alanı yok: legal ve illegal, askeri ve siyasi örgütlenmeyi mükemmel biçimde birleştirmiş; her türlü propaganda aracına sahip. Hem büyük askeri çatışmalarla, 'ülkeyi bölmek'le tehdit edebiliyor, hem yeni Cumhurbaşkanı'nı ayakta alkışlıyor, hem Haziran Ayaklanması'nda ölenlerin yasını tutuyor; bir yandan asker alma, silahlanma, mevzi tutma faaliyetlerini sürdürürken, öte yandan yeni bir rejim önererek hepimizin ulusal narın içindeki farklı tanecikler olduğumuzu söylüyor.

Peki bu nedir?

Bu bir millî harekettir. Millî hareketin en saf, sınıfsal olarak en ayrılmamış halidir. Geç milliyetçilik olarak Kürt hareketi, 1983'ten beri oluşturduğu imkânları geliştirerek ve emperyalizmin Ortadoğu'yu yeniden şekillendirme girişimi sırasında

ele geçirdiği fırsatları değerlendirerek geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşmıştır. Bölgeyi şekillendiren ve Birinci Körfez Savaşı'ndan itibaren Kürtlere alan açan güç Amerikan emperyalizmi olduğu için, bu millî hareketin mücadele hedefi Batı emperyalizmi değil, kendi sınırları içinde kalan bölgeleri yeni bir devlet oluşumuna kaptırmak istemeyen Türkiye, İran, Irak ve Suriye'dir.

Ancak bölgedeki diğer Kürt hareketleri ile PKK arasında çok önemli farklılıklar vardır. Bizdeki hareketin öncü kadroları 68 kuşağından gelmektedir, gençliklerinde sosyalist kültürle tanışmışlar ve ilk kuruluş bildirgelerinde, nihai hedeflerinin 'bağımsız, birleşik, sosyalist Kürdistan' olduğunu açıkça ilan etmişlerdir. İlk bayraklarında sarı yıldız ve orak çekiçli amblem vardı. Bu yüzden kültürel temel bakımından PKK'yi bir aşiret ağası olan Barzani'nin hareketiyle kıyaslayamayız. (Talabani hareketi de başlangıçta Maoocu bir çizgi izliyordu.) PKK, modern bir gerilla harekettir; ortaçağda hortlamış bir yamyamlar ordusu değildir.

PKK, çağın ruhuna (zeitgeist) uyarak sosyalizmden vazgeçmiştir. Sosyalist argümanların her türlüünü terk etmiştir. Kendi içinde bütün sınıfları (burjuvasından toprak ağasına, zengin ve orta köylüsünden proleterine kadar) ve bütün ideolojileri (Sünni İslam şeriatından Anadolu Aleviliğine, elbette sosyalizme kadar)

barındıran bir millî hareket orak-çekiçle yoluna devam edemezdi. Bu noktada hiçbir fanteziye yer yoktur. Başka deyişle, PKK'yı sosyalist olmadığı, emperyalizme karşı mücadele etmediği, AKP'yle ittifak kurduğu için kınamak saçmadır. Ancak tavırsız kalmak da güçsüzlük belirtisidir, sürüklenmedir.

Fakat öte yanda, PKK bir aşiret olmadığı ya da aşiret düzenine dayanmadığı, sosyalist bir geçmişten geldiği için ister istemez ırkçılığa yakın bir milliyetçiliği benimseyemezdi. Bu nedenle, programatik/ideolojik bir tutum almaya mecbur kaldı. Bu tutumu liberter sosyalist/anarşist Murray Bookchin'den aldığını sanıyorum. (Öcalan'ın cezaevinde bu özgün yazarı incelediğini, fikirleri üzerinde 'derinleştirdiğini' biliyoruz.) Dolayısıyla, özellikle BDP/HDP'lilerin kullandıkları 'radikal demokrasi', 'demokratik özerlik' gibi kavramların ('komünalizm', 'demokratik konfederalizm' vs.) ve bu kavramlardan türetilen programatik görüşlerin tamamen mesnetsiz olduğunu söyleyemeyiz. Bildiğimiz teorik anarşizmin 'federalist' seksiyonundan geliştirilmiş enteresan görüşler bunlar... Bu arada, Kürt hareketinin önüne demokrasi, özerklik, yerel yönetim gibi bir perspektif koymanın parlak bir politik fikir olduğunu kabul etmek durumundayız. Bu parlak fikir sayesinde HDP, Cumhurbaşkanlığı seçimleri sırasında propaganda alanını

Türkiye'nin batısına doğru yayabildi, CHP'den memnun olmayanlardan sosyalistlerin bir kısmına, çevrecilere, cinsel tercihi farklı olanlara kadar geniş bir kitleye hitap edebildi. Herkesi demokraside 'eşitlemek', herkesi bölgesel özerkliğe cesaretlendirmek gayet parlak bir propaganda yöntemidir. Kendisine 'sosyalist' diyen bazı arkadaşların 'milli meselede ezilen ulusu desteklemek şöyle dursun, ona bizzat katılmaya (!) kalkışmaları da kendilerinin sosyalizm kültürünü açığa vuran gayet enteresan bir başka olgudur.

PKK özünde 'seküler' bir harekettir.

Kürt kadını özgürleştirmeye çalışmıştır, güneydoğunun feodal yapısını önemli ölçüde zayıflatmıştır. 'Feodal ağa' karakteri, karşısında PKK'yi bulmuştur ve silahlı Kürt kadını yeniden hamur teknesinin başına oturacak bir güç kalmamıştır.

Türkiye AKP eliyle gericileştirilken, PKK'nin sosyal ortamında bu türden bir gericilik yoktur. Bölgedeki düşmanları esas olarak, IŞİD, Hizbullah, Fethullah ve AKP'nin

'açılım'a rağmen

'Kürdi ümmet toplumu' yaratmaya çalışan kadrolardır. Serok'un talimatıyla toplanan 'İslam Konferansı'nın ya da Altan Tan'ın savunduğu tarzda şeriatçılığın PKK ortamında şimdilik belirleyici olmadığı görülüyor.

Ve sosyalistler

AKP ülkeyi bölmüştür. Kürtlere dönüp, "Siz varsınız; tek bir diliniz, kültürünüz ve tarihiniz var" demiş, sonra Türklere dönüp, "Siz yoksunuz; Çerkezler, Abhazlar, Boşnaklar, Türkmenler, Lazlar ve diğer etnik gruplardan oluşan bir bulamaçsınız, sizin tek kültürünüz, tek diliniz yok" demiştir ve bütün etnik grupları İslam ortak paydasında birleştirerek bir 'ümmet' oluşturma niyetini dile getirmiştir. Tek başına bu durum bile bir iç savaş dinamiğidir.

Bu muazzam bir manevi kopuş ve parçalanmadır. Türkiye'nin kurtuluş ve kuruluş temellerinin reddedilmesidir, Cumhuriyet tarihinin inkârıdır. Sosyalist solun bir kesimi bu durumdan hoşlanmış, burada 'demokrasi' ya da ilk-ÖDP kültüründen bulaşan 'çoğulculuk / çeşitlilik / farklı hassasiyetlere riayet' gibi bir şeyler görmüş; diğer bir kesimi ise bütün bu olup bitenleri dikkate almamış, görmezden gelmiş ya da önemsememiştir. Oysa bu, etkileri ve sonuçlarıyla bu yüzyılı

belirleyecek olan çok büyük, çok ciddi bir dağlımadır.

Türkiye'de 1988'den beri kurulan bütün sosyalist partiler ve hareketler Kürt hareketinin gölgesinde kalmıştır. 'Milli mesele' bütün sosyalist hareketlerde, partilerde, dar dergi çevrelerinde bile ayrıştırıcı rol oynamıştır. Bir tarafta her türlü askeri ve siyasi imkâna sahip, bazen sol bazen sağ jargon kullanan etnik temelli bir ulusal hareket; öte tarafta, 12 Eylül darbesiyle kitlesel/sınıfsal bağlarından kopmuş, kendisini var etmeye, siyasi partiler rejimi içinde tutunmaya, seçimlerde oy almaya çalışan ve her defasında başarısız olan, üye ve taraftar kitlesi sürekli sirkülasyona ve erozyona tâbi, her bir grubunun kendi içinde sürekli bölündüğü bir sosyalist hareketler kümesi... Sosyalist solun son 28 yıl içinde hiçbir mevzide

tutunamadığını, tutunuyormuş gibi olduğu bütün mevzileri kaybettiğini; özetle, anlamlı bir kitle temeli oluşturamadığını, günümüzde kıymet-i harbiyesi olan bir güç sayılamayacağını söylemek abartılı olmaz. Sosyalistler ilk kez 'demokrasinin

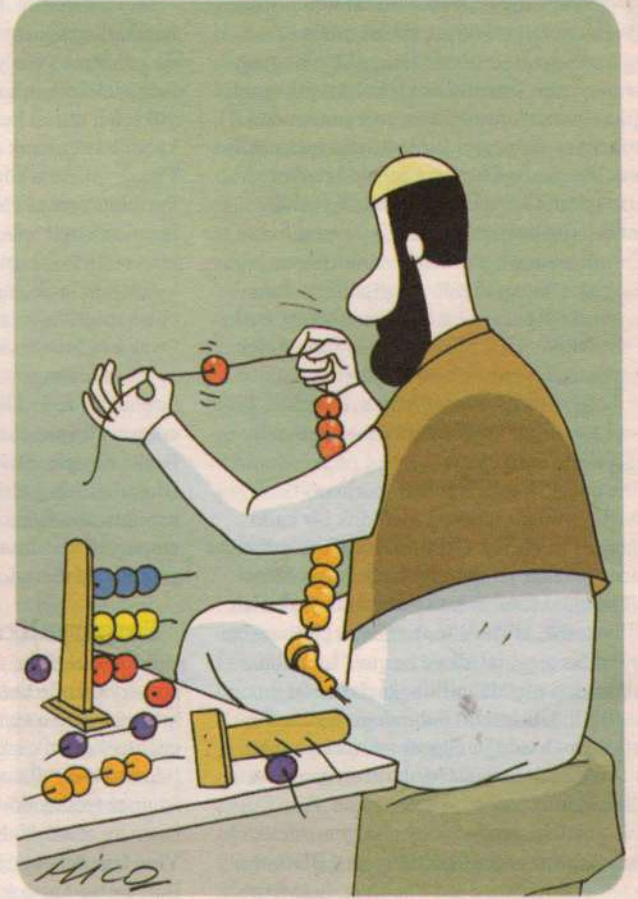
süsü' gibi bir şey oldular: "Bakınız, ne kadar demokrasiyiz; komünistler ve LGBT bireyleri bile örgütlü; İstiklal Caddesi'nde ve Konur'la Yüksel'in bitiştiği yerde serbestçe gösteri yapabiliyorlar."

Haziran Ayaklanması sosyalistlerin bu durumunu ne ölçüde değiştirdi? Bilemiyoruz. Bu konuda bir şeyler söylemek için vakit erken. Fakat bu ayaklanma çok açık biçimde, sosyalist hareketler ile Kürt hareketinin tamamen farklı gündemleri olduğunu ortaya koydu. Başka deyişle, 'ümmet' olmak istemeyen, her türlü sosyalisti de bağrında taşıyan on milyon kişi AKP iktidarına karşı ayaklanırken, Kürt kardeşlerimizin hükûmetle kurdukları ittifaka nasıl ve ne kadar bağlı olduklarını gördük. PKK ile AKP arasında, bütün emperyalist alemin kutsadığı ve cesaretlendirdiği çok sağlam bir kader birliği var. Bunu Haziran'da herkes gördü; "Görmedim" diyen görmezlikten geliyor demektir. Retrospektif olarak lafı kıvrmanın da faydası yoktur.

Uzun lafın kisası: Sosyalistler, emperyalizme ve AKP'nin İslamcı faşist diktatörlüğüne karşı mücadele edeceklerse, Kürt milli hareketinin PKK'siyle de, HDP'siyle de, bundan sonra kuracakları kapsayıcı kucaklayıcı 'demokratik' örgütleriyle de yollarını kesinlikle ayırmak, kendi kaderlerini tayin etmek zorundadırlar.

ŞEY+AN+IRNAĞI

HİCABİ DEMİRCİ

Genel olarak ulusal sorun, Kürt ulusu

Hiçbir ulusun bir diğerinden üstün olmadığını, bütün ulusal kimliklerin ve farklı kültürlerin bir arada özgürce yaşamasının bir zenginlik olduğunu savunuyoruz. Elbette, farklı kültürlerin sınıflı toplumlardan kaynaklanan geri yanları da vardır. Ancak bu geri yanlar, ileri toplumsal modeller tarafından süreç içinde ortadan kalkacaktır. Öte yandan, insanların kendi kimliklerini özgürce ifade edememesi, yaşayamaması, kendi kültüründen koparılması, ilkel çağların özelliğidir. Kapitalist toplum da, önceki toplumsal modelleri aşarken, baskı ve sömürüye dayalı sistemini sürdürebilmek için ilkel çağların en beter yanlarını muhafaza etti ve kendi yararına kullanmayı başardı. En genel anlamıyla **milliyetçilik** bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Bir önceki çağda, modern burjuva devletlerinin kuruluşuna ideolojik bir katkı sağlayan ve Büyük Ekim Devrimi'nin ardından emperyalizme ve sömürgecilğe karşı dünya halklarının kurtuluş savaşlarında bayrak olan milliyetçilik, burjuva toplumunun çürümesine paralel bir çizgi izledi ve burjuva toplumu aşamadığı ölçüde milli boğazlaşmalar gelişti. Ülkemizin bulunduğu Balkanlar-Kafkasya-Ortadoğu üçgeni ise, tabiri caizse, milli -ve dini- boğazlaşmaların anavatanı haline geldi.

Ne yazık ki, emperyalizm bölgemizdeki pek çok gücü yedeğinde tutuyor; ABD'nin icazetini almadan, değil hükümet, belediye bile kurulmuyor. Emperyalizm kimi zaman doğrudan askeri saldırıya başvururken, kimi zaman ABD'yle çelişki yaşayan baskıcı burjuva rejimlere karşı sözde 'özgürlük' söylemi öne çıkarılıyor. Guantanamo ya da Ebu Garib zindanlarında her türlü işkenceyi uygulayan emperyalistler, Ukrayna, eski Yugoslavya, Lübnan ya da Gürcistan söz konusu olduğunda, kendi yandaşı güçleri 'demokrasi' söylemiyle harekete geçiriyor. Bu **'demokratik gerici'** siyasetiyle, kitleleri kendi yanında seferber etmeyi başarıyor.

ABD, Irak işgali sürecinde ve sonrasında görüldüğü gibi, ulusal ve mezhepsel çelişkileri de bir koz olarak kullanıyor. Ulusalçı güçler, 'özgürlük' demagojisiyle, emperyalizmin ihtilaf yaşadığı gerici rejimlere karşı bir silah haline getiriliyor. Bu taktik, ulusal hareketlerin burjuva liderlikleri için bulunmaz bir fırsat doğuruyor; kendilerini ABD emperyalizmine satarak, küçük iktidar alanlarının nimetlerinden yararlanıyorlar. Elbette bu ulusal liderlikler masadan düşen kırıntıları toplarken, ezilen ulusların yoksul çoğunluğu açısından sefalet koşulları devam ediyor. Üstelik burjuva liderliklerin kendi küçük çıkarları için bu yoksul kitleleri sürüklediği macera, yeni ulusal boğazlaşma ve katliam tehditlerini doğuruyor. Irak'ta durum tam da budur: Irak'ta emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı direniş bir dönem yatışmış görünse de sönümlenmemiştir; Irak'ta istikrar sağlanamamıştır. Şimdi tüm dünya dehşetle

İŞİD vakasını izlemektedir.

Mevcut durum, uluslararası işçi sınıfı hareketi açısından yeni bir tartışmayı da gündeme getiriyor: Ulusal kurtuluş mücadelelerinin rolü... Geçtiğimiz yüzyılda yükselen ulusal kurtuluş mücadeleleri, kaçınılmaz olarak emperyalizmle çatıştı. Emperyalizmin sömürgeci varlığından kurtulmayı esas alan bu mücadeleler, ister istemez kendi içlerinde devrimci dinamikler taşıyordu. Bu, başlı başına uluslararası kapitalizmin ve emperyalist dünya egemenliğinin krizini derinleştiren bir süreçti. Oysa **bugün ulusal hareketler açıkça ikiye ayrılıyor**: Emperyalizmin hakimiyetine direnenler ve kukla liderlikleri vasıtasıyla emperyalizmin elinde bir silaha dönüşenler. Başka deyişle, Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun dağıldığı, Çin'in uluslararası kapitalizme eklemlendiği yeni dönemde, emperyalizm ulusal çelişkileri pekâlâ kendi yağna hedefleri doğrultusunda kullanabiliyor.

Emperyalizmin rolü

Bu demektir ki, ulusal hareketlerin emperyalizmle kurduğu ilişki son derece kritik bir önem taşıyor. Emperyalist dünya egemenliğinin çarkına su taşıyan ulusal liderliklerin, 'ulusal kurtuluşçu' nitelikleri ister istemez tersine dönüyor, halkların perçinli baskı ve sömürü altına alınmasına yol açıyor. Yine Irak örneği üzerinden gidecek olursak, Barzani ve Talabani liderliklerinin, tamamen ABD emperyalizminin hizmetine girdiğini ve başta yoksul Kürt halkı olmak üzere, tüm bölge halklarına karşı ihanet içinde olduklarını tespit edebiliriz. Güney Kürdistan'da ayrıcalıklı bir aşiret seçkininin büyük bir servete konması anlamına gelen 'kazanım'lar, Irak'ın geri kalanında öldürülen 1,5 milyondan fazla insanın cesetleri üzerinde yükseliyor. Üstelik Kürt halkının geneli açısından yoksulluk sürüyor.

ABD ve Türk egemenleri, Türkiye'deki Kürt hareketini de benzer bir yörüngeye oturtmak için büyük çaba harcıyor. Abdullah Öcalan'ın Türkiye istihbaratıyla yürüttüğü 'çözüm' görüşmeleri, bu esnada bizzat hareketin içine yönelik çıkışları, Türkiye'deki Kürt hareketi içinde yekpare bir hat olmadığına dair çok açık ipuçları veriyor. Kürt hareketinin liderliği içindeki sınıfsal belirsizliği, emperyalizmle ya da AKP'yle ittifakı meşru gören eğilimlere, bir de 'Cemaat'lerin ve kontr-Hizbullah'ın bölgedeki faaliyetleri eklendiğinde, sorunun ne denli karmaşık olduğu anlaşılabilir.

Öte yandan, Türkiye'de şovenizm son derece etkindir. Yaşanan uzun gerilla savaşı ve egemenlerin milliyetçi demagojileri bu şovenizmi besledi. Türk solunun önemli bir kısmı, Kürt hareketi içindeki kimi eğilimlerin emperyalizm karşısındaki belirsiz/kararsız, hatta emperyalizmle ittifak arayan tavırının da bunda etkili olduğunu öne sürüyor. Nitekim, bu durumu gerekçe gösteren pek çok sol akım, şoven dalgadan etkilenecek devletin geçmişteki

hakim politikalarına yedeklendi.

Oysa şovenizmi yükselten en önemli objektif sebebi doğru bir biçimde ortaya koymak, sorunu çözmenin de önkoşuludur: Savaş, Kürt bölgelerinin gerek askeri, gerekse iktisadi sebeplerle göçe zorlanmasını beraberinde getirmiş, büyük bir Kürt nüfus büyük kentlere göç etmiştir. Göç edenler, insanca yaşayabilecek işlerde istihdam bulamamış, böylelikle sokağa mahkum olmuştur; bu durum kültürel farklılıklarla birleştiği ölçüde kentlerin kıyılarında gettolar oluşmuştur. Batı'daki büyük kentlerde Kürtlere sunulan seçenek, işsizlik, açlık, kayıt dışı işçilik ya da lümpenleşmektir. Başka deyişle, göçe zorlanan nüfus, Batı'nın yerleşikleriyle kaçınılmaz bir çatışmaya girmiştir. Bu manzara, Kürtlerin değil, onlara yıllardır baskıdan başka hiçbir seçenek sunmamış olan Türkiye egemenlerinin suçudur.

TEKEL'in öğrettikleri

Buradan hareketle, Türkiye'de ulusal sorunun çözümünü konuşmaya başlamadan evvel, bazı noktaları net olarak ortaya koymak gerekir: Birincisi, Kürt halkı yüzyıllardır ezilmektedir. Pek çok durumda kendi dilini bile konuşamamış, kültürünü sürdürme konusunda bin bir güçlüklerle karşılaşmıştır. İkincisi, Kürt hareketinin emperyalist kuvvetlerle ya da AKP iktidarıyla ittifak ya da çözüm arayışına girmesi, Türk milliyetçiliğini meşrulaştırmaz. Hele, kendini solda tarif eden kesimlerin, devletin ve burjuva siyasi akımların belli kesimleriyle antiemperyalizm kisvesi altında anti-Kürt bir karşı-ittifak arayışını asla meşru kılmaz. Çünkü Türkiye egemenlerinin tüm kesimleri, İslamcısından aktüel 'ulusalçı'sına kadar tamamı, yıllardır emperyalizmin emir erliğini yapmaktadır.

PKK, basitçe Barzani'yle ya da eski Doğu Bloku'nda 'Turuncu Devrim' malzemesi yapılan kukla hareketlerle de eşitlenemez. 30 yılı aşkın bir süredir savaşan, Kürt

halkının önemli bir bölümünü devletle bir daha uzlaşmamacasına özdeşleştiren bir hareketten söz ediyoruz. Türkiye'deki Kürt hareketi içinde bir aşiret bağı değil, sosyalizmle harmanlanmış bir 'kurtuluş' bilinci kök salmıştır. Kürt hareketinin binlerce kadrosu, her gelişmeyi, biz onaylayalım ya da onaylamayalım, kendi tarif ettikleri sol referanslarla tartışmaktadır. Dolayısıyla, bu harekete basitçe 'emperyalizmin aleti' ya da 'AKP işbirlikçisi' yaftası asmak, orta sınıf solcularının tipik özelliği olsa da, konu bundan çok daha karmaşıktır.

Güncel bir sorun olarak, iki tehdidi ele almak önemlidir. Özellikle büyük Batı kentlerinde ve Kürtlerin yoğun olarak göç ettiği kıyı şeridinde, yükselen Türk şovenizmi üzerinden zaman zaman Kürtlere saldırılar gerçekleşmektedir. Bu, hem 'ulusalçı'ların kendi siyasi nüfuzlarını genişletmek, hem de emperyalizmle stratejik işbirliği içinde olan kesimlerin 'Kürtleri yola getirmek' için başvurması muhtemel bir tehdittir. Ne var ki, bu ihtimal, Türkiye toprakları üzerinde geniş ölçekli ve önü alınamayacak bir felaket anlamına gelir. Türkiyeli devrimciler, emekçi kitleleri bu tehlide karşı sürekli uyarmalı ve emekçi kardeşliğini öne çıkaran bir çizgi izlemelidir. Türkiyeli devrimcilerin görevi, Kürt halkına yönelik baskılara, saldırılara ve Kürtlerin ezilmişliğine kararlı bir biçimde karşı çıkmaktır; TEKEL direnişinde yükselen emekçi kardeşliği, herkese rehberlik teşkil etmelidir. TEKEL direnişinde Türk ve Kürt emekçiler davaları için omuz omuza mücadele ettiler. Aynı birlik Haziran Ayaklanması'nda sağlanabilseydi, bugün bambaşka bir Türkiye'den söz ediyor olabirdik.

Bu türden bir işçi sınıfı rehberliği, herhangi bir burjuva hükümetin ya da emperyalizmin Kürt meselesini çözebileceğine inanan liberal 'sol' kesimlere de lazımdır. 'Daha demokratik'

Ulusal hareketi ve Ortadoğu'nun geleceği

burjuva hükümetler arayan, onları 'yetmese de' destekleyen, pek çok demokratik meseleyi bu hükümetlerin çözebileceğini varsayan 'iyi niyetli' liberaller –iyi niyetli liberal varsa eğer-, kendilerine 'demokrat' kasaplar arayan koyunlar gibi o mezbahadan bu mezbahaya koşuşturmaktadır.

Hangi 'demokratik' gerekçeyle olursa olsun, 'burjuva hükümetler' ve daha önemlisi emperyalist projeler hiçbir biçimde desteklenemez. Çağımızda, emekçiler açısından gerçek bir demokrasi de nihayetinde bir devrim sorunudur.

Özgün bir durum

Kürt ulusal meselesi ise, bugüne dek görülen milli meselelere benzemeyen, bunları aşan, bildik 'demokratik' süreçlere sığmayan karmaşık bir mesele olarak önümüzde durmaktadır. Bolşeviklerin ve Komünist Enternasyonal'in milli meselelere dair tavrı şudur: Deniz aşırı milli meselelerde ulusal bağımsızlığın savunulması; coğrafi olarak bitişik bölgelerde üretici güçlerin bölünmemesi esası üzerinden ulusal kendi kaderini tayin hakkı temelinde birliğin savunulması... Ne var ki, bu genel formül, Kürt meselesine dair siyaset geliştirmede yeterli değildir. Geç uluslaşma süreci yaşayan Kürt halkı, Türkiye, İran, Irak ve Suriye sınırlarına bölünmüş, dört ayrı parçaya dağılmış bir halktır. Bu durumda, üretici güçlerin birliği ile bir ulusun bütünlüğü sorunu çelişmektedir. Dolayısıyla Kürt halkının birliği ile bölge devrimi sorunu iç içe geçmiştir.

Buradan hareketle, şu tespiti yapıyoruz: Kürt meselesi emperyalizm denetimindeki Irak'ta hain Barzani ve Talabani liderlikleri tarafından ya da İran'daki Molla rejiminin Şii İslam kavrayışı tarafından çözülemeyeceği gibi, Misak-ı Milli sınırları içinde düşünen ya da bölgeyle pederşahi Osmanlı ilişkileri kurma hayaliyle yanıp tutuşan herhangi bir burjuva

rejimi tarafından da çözülemez. Kürt sorunu, doğası gereği uluslararası bir sorundur ve ancak enternasyonalist bir kavrayış temelinde çözülebilir.

Bugün Ortadoğu'da, devrimcilik iddiasındaki her bir akım, kendi ulusal sınırlarını aşarak düşünmek zorundadır. Kürt sorununun gerçek çözümü, Ortadoğu devrimine bağlıdır. Ortadoğu devriminin önkoşulu da, seksiyonlar temelinde örgütlenen, tek tek ülkelerde işçi sınıfı iktidarını öngören, kendini sosyalist dünya devrimini gerçekleştirmek üzere örgütleyen Enternasyonal'in bu coğrafyada kök salmasıdır.

Ne yazık ki, Ortadoğu'da geleneksel olarak enternasyonalist bir damar mevcut değildir. Ortadoğu'nun enternasyonallığı farklı bir zemin üzerinden, 'silah' üzerinden gelişmiştir. Ortadoğu damarı, şiddet damarıdır. Sovyetler Birliği'nin çöküşünden önce, emperyalist kampa en çatışmalı hakimiyet alanı mücadelelerine sahne olan Ortadoğu'da, mücadeleler 1990 öncesinin iki kutuplu dünyasının dengeleri dahilinde, tarihsel olarak silah ve şiddet üzerine kurulmuştu. Sovyetler Birliği'nin çöküşünü takip eden dönemde, silah ve para kaynaklarının adres değiştirmesiyle birlikte, İslami örgütlenmeler öne çıktı. Silah ve paranın kaynağı İran ya da Körfez sermayesi olduğu ölçüde, Ortadoğu'nun 'silahlı mücadele' adresi de İslami referanslara doğru bir ivme gösterdi. 'Orak-çekeç'lerin bölge coğrafyasından çekilişine aynı dönemde rastlamamız bir tesadüf değildir.

Ortadoğu'nun zorlu atmosferinde özgür bir topluma doğru geçiş fikrinin kitle mücadelesi alışkanlıklarıyla birlikte gelişmesi ve bu bilincin ulusal sınırları aşması, önümüzdeki tek kurtuluş seçeneğidir. Türkiye'deki sınıf mücadelesi ve Kürt sorununun çözümü açısından bakarsak, devrimci mücadele Misak-ı Milli sınırlarını 'genişletmeli', her millettten ve inanıştan insanın özgürce yaşama

koşullarını hazırlayacak olan bir Ortadoğu Sosyalist Federasyonu fikrini ciddi biçimde gündemine almalıdır. Hiç kuşkusuz, böylesi bir mücadele, farklı ülkelere yayılmış devrimci hareketlerin tek bir Enternasyonal çatısı altında birleştirilmesini öngörmelidir.

Liderlik sorunu

Bu noktada, bir konuyu daha netleştirmek gerekir: Sol geleneğin tarihinde, yığınsal mücadelelerle, o mücadelelerin liderlikleri sık sık birbiriyle karıştırılmıştır. Halbuki kitle mücadeleleriyle, o mücadeleleri yönlendiren liderlikler aynı şey değildir. Kürt halkının ezilmişliği ve ezilmişliğe karşı topyekûn mücadelesiyle, sürece önderlik eden PKK ayrı ele alınmadıkça, çoğu zaman ya toptan bir reddiye, ya da toptan bir kuyrukçuluk tavrına ulaşılmaktadır. Başka deyişle, ezilen Kürt halkının baskılara karşı mücadelesini desteklemekle, PKK'nın siyasetlerini koşulsuz onaylamak ve PKK çizgisini savunmak aynı şey değildir. Biz bu ikisini ayrı ayrı ele alıyoruz.

Kürt halkının yaşadığı baskılara karşı çıkıyor, kendi kaderini tayin hakkını savunuyor ve onyıllardır verilen mücadelenin, koskoca bir nüfusu düzenden kopardığını görüyoruz. Türkiye'deki Kürt hareketinin, Ortadoğu'daki kitlesel hareketler içinde tek laik ve modern hareket olduğu gerçeğini de vurgulamak önemlidir. Kürt kadınına özneleştiren, kendini dinsel referanslara bağlamayan, demokrasi vurgusunu öne çıkaran ve dev kitleleri seferber edebilen bir hareketten söz ediyoruz. Bu mücadele, düzenin ve gerici Türk egemenlerinin baskılarına karşı koşulsuz savunulmalıdır.

Öte yandan, Kürt halkının mücadelesini desteklemek, bu hareketin liderliğinin genel çizgisini ve güncel politikalarını itirazsız kabullenmek demek değildir. Netice itibarıyla, Kürt ulusal hareketini yürüten liderlik, farklı sınıfsal kesimleri de içinde barındırmaktadır. Programı itibarıyla 'küçük burjuva-ulusalci' bir nitelik taşımaktadır. Bu, işçi sınıfı devrimcilerinin tavrının da sınırlarını belirlemektedir. Mesela, TUSİAD üyelerini bölgeye yatırıma çağıran ve güvenlikleri konusunda garantiler veren bir liderliğin tüm siyasetlerini desteklemek, işçi sınıfı devrimciliği iddiasındaki kesimleri ister istemez saçma pozisyonlara sürükler. AKP ile devletin istihbarat kuruluşu üzerinden giriştikleri müzakereleri ya da emperyalistlerden hakemlik yapmalarını bekleyen taktik ya da tutumları desteklemek de mümkün değildir. Bu anlamıyla, işçi sınıfı devrimcileri, tüm bölgede farklı sınıfsal nitelikler taşıyan liderliklerle ve tabii Kürt ulusal mücadelesinin liderliğiyle de arasındaki sınırı berrak bir biçimde ortaya koymak zorundadır.

Biz Kürt halkının özerkliğinin ötesinde, özgürlüğünü savunuyoruz. Bu, emperyalist Ortadoğu statükosu dahilinde gerçekleşemez. Kürt ve Türk halkının, tüm Ortadoğu halklarıyla beraber yeni bir kurtuluş savaşı

vermesi, bunu bölgesel ölçekli kurgulaması gerekiyor. Dört devlet sınırları tarafından bölünmüş Kürt halkının var oluş mücadelesi, doğası gereği Ortadoğu'nun emperyalizmden kopuşunu hedeflemek durumundadır. Türkiye'deki mevcut hükümet ve şu anda her türden kadrolaşma savaşına sahne olan devlet aygıtı Kürtlerin özgürleşmesi anlamına gelecek hiçbir adım atmayacaktır. Onlar T.C. statükosunun yerini alan emperyalist Ortadoğu statükosunun adamlarıdır. Dolayısıyla, her kazanım Kürt halkının mücadelesi sonucu gerçekleşebilir. Bu mücadele emek eksenine oturmalı, TEKEL işçilerinin direnişinde vücut bulan emekçi kardeşliği, Haziran'da tabanda esen birlikte mücadele havası geliştirilmeli, onyıllardır çekilen tüm acılara rağmen dinmeyen Kürt direnişi sayesinde Ortadoğu'ya yayılmalıdır.

Ne yapmalı?

Neredeyse bebeklikten başlayarak kahramanca tankların önüne dikilen yoksul, cefakar ve mücadeleci Kürt halkı, tüm Ortadoğu halklarının kurtuluşu açısından önemli bir rol oynayabilir. Dolayısıyla, mevcut Kürt hareketinin içinden 'ulusal' niteliği aşacak yeni bir akım yükselmelidir. Yeni devrimci akım mücadele eksenini sınıfsal temelde belirlemeli, başta Türkiye'deki emekçiler olmak üzere tüm bölge emekçileriyle bir kardeşlik bağını tesis etmek için adımlar atabilmelidir. Çünkü Kürt sorunu, özerklik, hatta bağımsızlık gibi alternatifler gerçek olsa bile, sadece kendi coğrafyasında çözülebilecek bir sorun olmanın çok ötesine geçmiştir. Türkiye'nin metropollerinde Kürt kimliğinden dolayı ayrımcılığa ve saldırıya uğrayan bir nüfus var olduğu sürece, bu topraklarda utanç içinde yaşamaya devam edeceğiz.

Emperyalizmin güdümündeki bir Ortadoğu'da özgür bir Kürt halkı olamayacağı açıktır. Bozuk düzende sağlam çark olmaz. Bu düzeni alaşağı etmek elzemdir. Bu da ancak sınıf savaşıyla gerçekleşebilir.

Kürt hareketi içinde güçlü bir damara sahip sosyalist seçenek canlandırılmalı ve gerçek ifadelerine kavuşturulmalıdır. Kürt devrimcilerinin acil görevi, başta Irak olmak üzere, anti-emperyalist ve enternasyonalist bir liderliği inşa etmektir.

Mevcut Kürt liderliklerinin fiili basıncı dikkate alındığında, bu hiç de kolay bir görev değildir. Ancak bölge halklarının yeniden emekçi kardeşliği temelinde kucaklaşması, Kürt topraklarında böyle bir devrimci önderliğin inşası ve önderliğiyle mümkündür. Hiç kuşkusuz, önümüzdeki en önemli görev olarak, Enternasyonal'in bölge ölçeğinde örgütlenmesi ve Ortadoğu Sosyalist Federasyonu için mücadele fikrinin yaygınlaştırılması durmaktadır. Bu görevin eksenini, emperyalizme ve kapitalizme karşı uzlaşmaz bir mücadele oluşturmaktadır.

RED'in Mart sonunda gerçekleştirdiği bir dizi toplantının 'Siyasi Durum' dokümanından alınmıştır.

Seçimler, HDP, sosyalistler: Bir değerlendirme

MUZAFFER ARSLAN

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde üç aday yarıştı. Tayyip Erdoğan'ı hepimiz biliyoruz. Burjuva sistemi temsil ediyor. Sisteme karşıysanız Tayyip Erdoğan'a da karşı olacaksınız. Fakat bir kesim sadece Tayyip Erdoğan'a karşı olup, sisteme toz kondurmuyor. Bu kesim de kendine Çatı aday Ekmeleddin İhsanoğlu'nu buldu aday olarak. Üçüncü aday ise "Bağlamadan başka bir şey çalmam" göndermesiyle ve tüm kampanya boyunca 'barış', 'kardeşlik' söylemiyle sola, solculara özledikleri mesajı veren HDP adayı Selahattin Demirtaş'tı.

HDP seçim sürecinde hayli renkli bir çalışmaya imza attı. Beklentilerinin üstünde oy aldı. (Hatta ben bir kısım oylarının özellikle alındığını düşünüyorum. Böyle düşündüğüm ve seçimin gerçek sonuçları yansıtmayacağını, Tayyip Erdoğan'ı meşrulaştıracağını öngördüğüm için boykotu savundum. Sonuçlar beni haklı çıkardı diye düşünüyorum.)

HDP, Türkiye'de eksikliği hissedilen sol muhalefet boşluğunu doldurabileceği ve sol bir partinin barajı aşarak parlamentoya girebileceği düşüncesine insanları ikna etmek istiyordu. Cumhurbaşkanlığı seçimleri bu anlamda istediği ortamı yakalamasını sağladı. İki düzen adayına karşı bir muhalif aday algısını güçlendirdi. Tayyip Erdoğan'a karşı sistemi sorgulayabilecek, solun sesi olabilecek bir yapı arayışı, Demirtaş'ın söylemleri ile aranan kanın bulunduğu izlenimini oluşturdu. Sosyalistler arasında da bir hareketlenme yarattı. Seçimden umudunu kesmiş solcuların bir kesimini yeniden sandığa yönlendirdi.

Çünkü bu ülkede çözülmeden bırakılmış ulusal sorun burjuvaziden çok sosyalistleri etkiledi. Kürt hareketinin ayrı örgütlenmesi, hayli güç toplaması ve doğru yanlış otuz yıl savaş sürdürmesi, solda büyük kafa karışıklığı yarattı. Kimi sol çevreler bu gücün yanında yer aldı, kimileri ise ihtiyatlı ve eleştirel yaklaştı. Düzen içi 'muhalefet' ise meseleye sistem nasıl bakıyorsa öyle bakmayı tercih ederek Kürt bölgelerindeki varlığını kaybetti. Bu karmaşık durum halkın kafasında derin bir ayrışma yarattı. Filler Türk ve Kürt ayrıştı. (Bugün Kürt tarafı en küçük eleştiriye bile, 'ırkçı-şoven' yaftası vuruyor. Türk tarafı ise meseleyi anlamak yerine 'terörizm' kestirmesi ile bu ayrışmayı derinleştiriyor.)

Böylesine derin bir güvensizliğin olduğu verili koşullarda sosyalistler, sosyalizmin ilkeleri doğrultusunda hâlâ mücadelesi birlikte verilecek bir emekçi çözümde ısrar ediyorlar ancak Kürt bölgelerinde örgütlenemiyorlar, Batı'da ise gelişme, kitleselleşme olanağı yakalayamıyorlar. Çünkü halk meseleye önyargılı bakıyor ve düzen bu bakış açısını derinleştiriyor. Derinleşmiş çelişkiler solun kendi içinde çok küçük tartışmaları bile yürütememesini ve kamplaşmayı, ayrışmayı doğuruyor. Ne toparlanılabiliyor, ne de Kürt hareketinin içinde kimlik korunabiliyor. HDP'nin söylemlerinin solda bir umut yaratmasının nedeni de bu.

Peki HDP bu umuda karşılık verebilecek sol bir parti mi?

Bir ayağı Kürt milliyetçiliği, bir ayağı Kürt ulusal hareketi ve bir ayağı da sosyalizm olan bir sac düşünün. Bu ayakların oranı kuşkusuz eşit değil. Sosyalist ayak oldukça kısa kalıyor, hatta sadece söylem olarak kullanılıyor ve bu yüzden de sacı düz tutmak için o kısa ayağın altına yükselti koymak gerekiyor ki dengede durabilsin. Kürt ulusal hareketi ile Kürt milliyetçiliğini iki ayrı ayak olarak almamızın sebebi, ikisinin bire bir aynı olmaması. Kürt ulusal hareketi içinde sol ve sosyalist bir damarı bulundumasına karşın, HDP hareketinde bulunan milliyetçi kesimin sol ve sosyalizmle bir alakası yok, hatta bir kesim, Barzanici, Talabanici ve Kürt burjuvazisi de bu hareket içinde yer alıyor.

Solun yapı içinde birleşik bir örgütlenme olarak var olabilesinin nesnel koşullarını Kürt sorunu ve Kürt milliyetçiliğine bakış belirliyor. Kürt ulusal hareketine ve Kürt Milliyetçiliğine eleştirel bakan sol, BDP ile anlaşamıyor ama 'biat eden' sol, içinde yer alabiliyor. Sosyalistlerin kafa karışıklığının nedeni HDP'nin bu elektik yapısı.

Sosyalistlerin önceliği

Sosyalistlerin ana meselesi, önceliği, sınıf mücadelesidir. Türkiye'nin çok önemli meselelerinden biri Kürt sorunu elbet ama en önemli mesele bu değil. İşçi sınıfının devrimci örgütlülüğünün ve sosyalizm mücadelesinin Kürt emekçileri ile birlikte yapılmasıdır. Kürt hareketinin ulusal sorun temelinde ayrı örgütlenmiş olması bu birlikteliği yaratmayı çok zor kılan etkenlerden biri. O halde mevcut duruma dönük çözümler bulmak gerekiyor.

Öncelikle belirtelim ki ulusal sorun burjuva bir sorundur, sosyalistler bu sorunu kucağında buldu. Ülkemizdeki tezahürü Kürt sorunudur ve bazı çevrelerin sandığı kadar kolay çözümlenecek bir sorun değildir. Geç uluslaşmadan dolayı Kürtler Türkiye, Irak, İran ve Suriye devletleri içerisinde dört ayrı ülkede, yer yer farklı kültürel yapılanmayla da içeren bir yaşama mecbur kaldı. Her bir ulusal devlet kapitalist karakterlerinden dolayı Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkına toprak kaybı gibi baktığı için iktidarlarının adı ne olursa olsun ezen ulus milliyetçiliğini yükseltti. Türkiye haricinde diğer üç ülkede sosyalist hareketler çok gelişkin olmadıkları için Kürt hareketleri ayrılıkçı ve milliyetçilik temelinde ifade buldu. Türkiye'de ise sol hareketler başta tam kavrayamasa da Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını savunageldi.

12 Eylül ile büyük darbe yiyen sol toparlanamadı, buna karşın Kürt hareketi ayrı örgütlenme yolunu seçip, 12 Eylül'e karşı savaşıyor, varlığını güçlenerek korumayı başardı. Daha sonra legal alanda siyaset yolunu da denemek için yasal partiler kurdu ve bu partilere solun destek vermesini istedi. Solun kimi yapıları kayıtsız-koşulsuz destek vererek, en önemli meselenin Kürt sorunu olduğu tezini işledi ama Batı'da örgütlenmelerini çok da fazla büyütmediler. Her bileşen Kürt örgütlü gücüne dayanarak Meclis'te sembolik temsillere fit oldu; ne var ki, Meclis'i sosyalizm için kürsü olarak kullanamadılar. (Sacayaklarından sosyalist olanın kısalığını belirlemiştik...)

Kürt siyasi hareketi de Kürt sorununun çözümü konusunda geniş taleplerini dar taleplere indirgeyerek, düzenle anlaşarak, 'siyasi bir çözüm'ün mümkün olabileceği noktasına geldi. Bu durum ve sandığın AKP eliyle güvensizleştirilmesi, zaten AKP zulmünden ve Tayyip diktatörlüğünden bunalan, sandığın çeşitli hilelerle manipüle edildiğini gören ve iktidarın sandıkla değişmeyeceğine kanaat getiren solun HDP'ye uzak durmasını beraberinde getiren önemli bir etken oldu.

Fakat seçimler göstermiştir ki, eşitlik, kardeşlik, birlikte yaşama gibi talepler artık Türk coğrafyasında da destek bulabiliyor. Selahattin Demirtaş'ın seçim kampanyası, stratejisi ve kullandığı dil, oylarını neredeyse bir kat artırmasını sağladı. Bu arlanda HDP solun kendisine katılmayan parti ve örgütlerini de etkilemeyi başardı. Eğer mesele gerçekten sınıfsal ele alınabilirse bu mayanın tutmaması için hiçbir neden yok.

Esas olarak çözüm sosyalizm için birlikte örgütlenmektir. Ama bu imkan büyük oranda kaçmış ve Kürt hareketi bir güç olarak kendini devlete kabul ettirecek noktaya gelmiştir. Bu aşamadan sonra Kürt siyasetinden yepyeni ilkelerle yepyeni bir örgütlenme beklemek abesle iştigal olur. HDP bileşeni solcuların ise sadece Kürt sorununun kısmı, masada, AKP ile anlaşarak çözüleceğine inandıklarını sanmıyoruz ama en azından varılacak noktaya 'evet' dedikleri gerçek.

Bu durum her seçim döneminde sandığı çok önemli bir seçenek haline getirmeye eğilimli solun HDP ile kaynaşmasına gerekçe yaratabilir.

Ancak eğer mesele sosyalizm ise, o zaman hem örgütlenme hem sandığa bakış, hem de ittifaklar politikası farklı olmak durumundadır. Kürt

sorunu ulusal ölçekte bir sorun değil uluslararası ölçekte bir sorundur. Bunun çözümü de ulusal ölçekte olmayacaktır. Bu anlamda Kürt halkının var olduğu her ülkede, sosyalistlerin dayanışma içinde olması gerekir. Fakat hiçbir zaman sınıfsal çözümlemeleri ve işçi sınıfının birleşik devrimci örgütünü yaratıp kapitalizmi alaşağı etme ihtiyacını, ilkeleri unutmamak gerekiyor.

Kitlelerde karşılığını bulacak, dili, söylemi, yapısı ve kitleleri örgütleyebilecek politikaları üretebilen bir sınıf partisi esastır. HDP'nin kendisi ve bileşenleri ile böyle bir parti olması çok zordur. Nitekim HDP'nin seçim sonrası tutumu, yıllardır hukuksuzluk bataklığına dönüşmüş, meşruiyeti yitmiş seçimlerin ve sandığın yeniden meşrulaşmasına da katkı koydu. Umut yarattı. Tayyip Erdoğan'ın istediği de buydu. Her türlü dalavere ile kazanacağı seçimin meşruiyeti...

Seçim sürecinde HDP adayı uzlaşmaz bir argümanla sola yönelirken, seçim sonunda oluşacak tablo konusunda renk vermiyordu. Oysa 'barış süreci' denen, halkın bilgisi ve inisiyatif dışı işleyen bir görüşmeler trafiği devam ediyor ve AKP ile Kürt ulusal hareketi masaya oturan iki ayrı taraf olma konumlarını koruyordu. Ki siyaset, her ne kadar adı 'cumhurbaşkanlığı seçimi' olsa da iki tarafın güçlerini tartma, alma-verme pazarlıklarına nasıl devam edebileceklerine dair bir kamuoyu yoklaması amacı taşıyordu.

Mesela HDP bu seçimlere katılarak ve sonuçlarına razı olarak Tayyip Erdoğan'ın meşrulaşacağını çok iyi biliyor ve bunun böyle olmasını canı gönülden istiyordu. Çünkü görüşmelerin yürümesi siyasal 'istikrar'ın devamına bağlıydı. Halka buna dair en ufak bir açıklamada bile bulunma gereği duymadılar.

Meclis yemin töreni ve resepsiyon tüm gerçeği apaçık ortaya koydu. HDP'nin aday ve eş genel Başkanı Demirtaş, Tayyip Erdoğan karşısında ayağa kalkmamış, alkışlamıştı da. Resepsiyonda ise HDP milletvekilleri Efkân Ala ve Tayyip ailesi ile espri yarışına giriyordu. MİT Başkanı'nın bakan olmasını isteyecek kadar da işi ileri götürmekten çekinmediler. Bunlar basit 'hezaket'ten öte, karşı tarafa verilen mesajlar olarak algılanmalıdır.

Sonuç olarak, seçim sürecinde sol çevrelerde etkili olan söylem, seçim sonrası tavırlarla yerini bir şüpheye bıraktı. Bunda -sol söylemle de yürütülse- burjuva siyaset tarzının etkisi var. Çünkü sosyalist siyaset kimle ittifak yaparsa yapsın, nedenini ve gereklerini halka açıklar.

Her ne kadar Kürt sorununun bu koşullarda, burjuvazi ve/veya AKP tarafından bir çözümü mümkün görünmese de, 30 yıllık savaşı bitirerek siyasi görüşmelerle belli bir aşama kaydedeceğine HDP inanıyorsa, o yolu deneyebilirler. Ama sosyalistlerden bu duruma kayıtsız-koşulsuz destek ve biat istenecekse, bu dayanışmaya zarar verir. Nihayetinde, HDP'nin görüşme masasındaki muhabatını ve onun düzenini yıkıp yeni bir düzen kurma isteği, sosyalistlerin en önemli amacıdır. Bunun 'süreç'e zarar vereceğini düşünen bir HDP, o vakit itibarıyla kendisi sol olmaktan çıktığı gibi, sosyalist soldan düzene payandalık isteme gafletine de düşmüş demektir.

Umuyoruz, istenen bu değildir.

Cumhurbaşkanlığı mizansenini...

SERKAN BÜKÜCÜ

Türkiye sıkıntılı bir Ağustos ayını geride bıraktı. Ağustosun en önemli siyasi gelişmesi Cumhurbaşkanlığı seçimiydi. Ama kanımca seçimin önemi Cumhurbaşkanı olarak RTE'nin seçilmesinden kaynaklanmıyor. Seçimin sürecinde yapılan siyasi ve stratejik hatalar sanki öyle bir kurgulanmıştı ki, RTE'yi Cumhurbaşkanı seçtirmek için her şey ayarlanmış, kurgulanmış gibiydi.

Bu yazıda 'mizansen'i' kısaca özetlemeye çalışacağım. Böylece, **RED**'in Cumhurbaşkanlığı seçimini boykot tutumunun ne denli yerinde olduğunu göreceğimizi umuyorum.

Seçim öncesi

Seçim öncesi kurgunun ilk adımları 'ustalıkla' atıldı. Ana muhalefet lideri Kılıçdaroğlu onlarca parti, sivil toplum örgütü ve kişiyi dolaşıp nabız yoklaması yaptıktan sonra ABD'nin Ortadoğu'yu kendi çıkarlarına göre düzenleme ve 'islah etme' görevini verdiği İslam Konferansı Örgütü'nün Genel Sekreteri Ekmeleddin İhsanoğlu'nu MHP ile birlikte 'çatı aday' olarak koyma kararı aldıklarını açıkladı. Yalnız burada şöyle bir ilginç nokta vardı ki; **CHP'nin ne parti örgütlerinden, ne de diğer ziyaretlerinden Ekmeleddin İhsanoğlu'nu öneren bir tek kişi bile çıkmamıştı.** İşin daha da tuhafı partinin başkanvekilleri bile Ekmeleddin İhsanoğlu'nun adaylığını televizyondan öğrendiklerini ifade ettiler. **Bir anda bu ismi kim, neden CHP liderine önerdi, MHP nasıl ve neden kabul etti; orası tam bir muamma!**

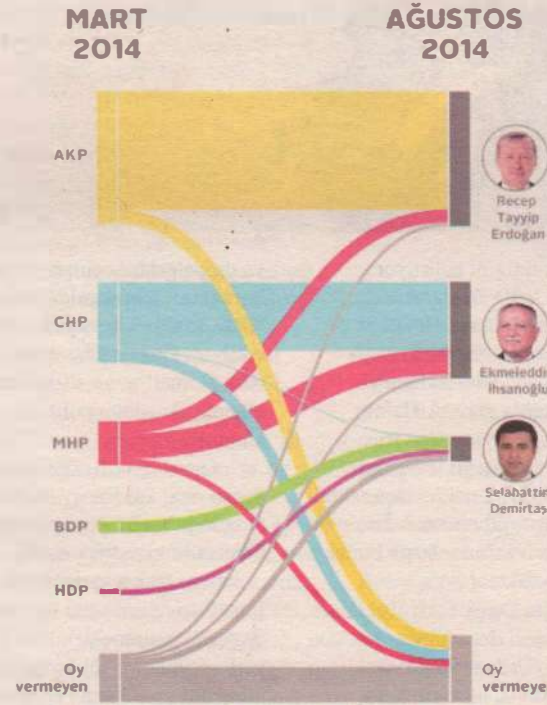
Burada, bir diğer yanlış tercih de çatı aday önermekti. İki türlü seçim sistemlerinde matematiksel olarak irrasyonel olan bu tercihi bu iki partiden hiç mi düşünülen olmadı, onu bilemiyoruz. Fakat RTE'yi kazandırmamak için sandığa katılım oranının yüksek tutulması gereken ilk turda sadece tek aday ile seçime girmek siyasal intiharın ikinci perdesini oluşturuyordu. Bir de seçim zamanını kuzu kuzu kabullenip Ağustos'ta yapılacak seçimlere boykot önerememeleri tam bir siyasi basiretsizlikti. Kendi tabanlarını tanımadıkları ve onlara oy veren onlarca yaşlı seçmeni bilemedikleri için **"Tıpış tıpış sandığa gideceksiniz" dediler ve seçim katılım oranını gördüklerinde morarak evlerinde oturdular!**

Aday seçme sürecinde yapılan ardı ardına yanlışların ne kadar ciddi olduğunu seçim kampanyasında deneyimleme fırsatımız oldu. Ekmeleddin İhsanoğlu, Orta Anadolu'daki muhafazakarlardan oy alabilir diye seçilmişti. Fakat kendisi muhafazakar olmasına rağmen, ne o muhafazakarların dilinden konuşabiliyor; ne de CHP tabanını memnun edebiliyordu. Aslı varken taklidine kim, nasıl oy verebilirdi ki? Hitabeti zayıf olan İhsanoğlu, bir de Özal güzellemleri, neo-liberal söylemler tutturunca çatıdan önemli çatırdamalar gelmeye başladı. Gezi'nin ilk üç gününü benimsediğini söylüyordu. Komikti! 'Geziciler'e hitap edebilecek herhangi bir söylemi bulunmuyordu. Daha bir sene evvel, tabanının tamamının desteklediği Gezi sürecini ıskalayıp Ekmeleddin İhsanoğlu'nu tercih eden CHP duvara bir kez daha tosluyordu.

Kritik soru şudur: Hangi politikacı tabanını fukur fukur kaynatan Gezi sürecini ıskalayıp Ekmeleddin İhsanoğlu gibi dinamik olmayan ve Türkiye'yi hiç tanımayan bir aday ile yola çıkar? Hangi solcu alacağı birkaç muhafazakar oy için kendi tabanını ve o tabana katılması söz konusu olabilecek diğer sol seçmeni görmezden gelebilir? Evet, "CHP hiçbir zaman sol bir parti olmadı ki!" söylemlerinizi duyar gibi oluyorum; o kısma hiç girmeyeceğim bu yazıda...

2014 CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİNDE OY KAYMALARI

Asağıdaki grafikte Mart 2014 yerel seçimlerinde oy verilen partiler ve Ağustos 2014 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde oy verilen adaylar aşası tahmini oy kaymalarını görebilirsiniz. Çizgilerin kalınlıkları kayan oy sayısı ile doğru orantılı. İki uçtaki dikoy dortgenlerin yükseklikleri de iki seçimde alınan oy miktarlarına gösteriyor.

Cumhurbaşkanlığı seçim sürecinin daha rasyonel davrananı -ama yine de stratejik hata yapanı HDP idi. HDP, Türkiye partisi olmak, 'Türkiyelileşmek' sürecinde önemli bir fırsatı ıskaladı. Belki kendi açısından Selahattin Demirtaş'ın cumhurbaşkanı adayı gösterilmesi doğrudur. Peki hani Türkiyelileşme söylemi? Selahattin Demirtaş'ın ve HDP'nin kimlik siyasetini ön plana çıkardığı için birçok sol kesimin bugüne dek HDP'ye uzak durduğu da bir gerçek... Peki HDP hem kendi tabanına ters gelmeyecek, hem Haziran Ayaklanması'nın temsil ettiği değerleri yansıtacak, hem de Kürt sorunu konusunda taviz vermeyecek bir aday bulamaz mıydı? Elbette, bulabilirdi.

Dile getirildiği gibi, Eşber Yağmurdereli ya da Rıza Türmen gibi 'ulusalcılık'la ilgisi olmayan, sosyalizm ve sol konusunda duruşu belli, Haziran Ayaklanması'nı belli ölçülerde temsil edebilecek bir aday gösteremez miydi? Böylece daha 'Türkiyelileşerek', daha yüksek bir oy alınmaz mıydı? Bunlar üstünde durulması gereken sorular... İşte bu noktada HDP önemli bir hata yaptı ve yukarıdaki örnekler kadar bariz olmasa da RTE'nin değirmenine su taşıdı.

Kimse yanlış anlamasın; Selahattin Demirtaş'ın kişiliği ile ilgili değil aslında bu eleştiriler. Bir muslukçunun çocuğu olarak emekçi sınıftan gelmiş, kendi davası için bedel ödemiş bir siyasetçidir. Fakat kişilik özellikleri stratejik anlamda doğru bir tercih olduğunu göstermiyor. Ve ne yazık ki, Gezi süreci için CNN Türk'te verdiği mülakatta "Darbe tehlikesine karşı bir süre sonra alanlardan çekildik" diyebilmiştir. Kendi güttüğü kimlik siyasetinin devamı için hükümetin yıkılmasından tedirgin olduğunu belirtmiştir. Böyle faşizan bir yönetimin ve genel olarak 'iktidar'ın yıkılmasından tedirgin olan bir sosyalist olabilir mi? İşte tam olarak bu nedenle kendisine oy vermedim...

Bütün bu ahval ve şerait içinde seçim sonuçları ne oldu? Onu da yanda verdiğimiz küçük bir grafik ile özetleyelim. Tezlerimizin ne kadar haklı olduğunu böylece veriler de ortaya koyacaktır...

Seçim sonucu

Grafik 81 ildeki oy oranları toplanarak partiler ve adaylar arasındaki oy geçişlerini hesap eden matematiksel bir modelin sonuçlarını aktarıyor. Çizgi kalınlıkları hareket eden oy sayıları ile doğru orantılı. Buna göre, çarpıcı sonuçlar var: **Özetle; CHP'den HDP'ye çok az bir oy kayması olmuş. MHP'lilerin azımsanmayacak bir kısmı -büyük ihtimal Orta Anadolu'da yerleşik MHP'liler- Teyyip demiş. Selahattin Demirtaş'ın başarısının arkasında daha önce oy vermeyenler var.** CHP'li seçmenlerin önemli bir kısmı da adayları ikna edici bulmadığı için sandığa gitmemiş. Fakat, **CHP ve MHP seçmeninden daha fazla sayıda AKP seçmeni oy kullanmamış. Yani seçim hezimetini sandığa gitmeyenlere bağlanamaz!** Ve muhafazakar aday Ekmel Bey, muhafazakarlardan hiç oy alamamış. Hiçbir akepeli de ikna edilememiş! En açık gösterimi ile 'çatı'nın iflası!

Bence bu tablonun sol için gösterdiği en önemli bulgu ise, HDP'nin oy vermeyen seçmenler için bir ölçüde umut olması. Ama yukarıda iddia ettiğim gibi, bu umut farklı bir strateji ve sol söylemi kimlik siyasetinin önüne koyan bir aday ile yüzde 10 barajının çok üstüne çıkabilirdi. HDP bu şansını kullanmayarak bir ölçüde 'Türkiyelileşme' söylemini güçlendirme şansını da kullanamamış oldu.

Mizansenin sonucu

Yukarıda sıraladığımız kritik hatalar sonucunda Gezi Parkı eylemlerinin despotu olan ve hakkında onlarca yolsuzluk, hırsızlık ve hukuksuzluk iddiası bulunan yeni bir Cumhurbaşkanı 'seçmiş' bulunuyoruz. Üstelik bu Cumhurbaşkanı yakında padişah gibi davranmaya başlayıp, punduna getirebilirse bir anayasa değişikliği yapıp padişah yetkileri ile donanmaya hazırlanıyor.

Bu 'muhteşem' tabloyu yaratan muhalefete ise ne kadar teşekkür etsek az!.. 2,5 sağ aday ve yarım sol aday ile girdiğimiz seçimden başka bir sonuç beklenemezdi zaten. Adayların ortak noktası ise, hiçbirinin Gezi'yi tam olarak temsil edemeyecek olması. Muhalefet Gezi'deki özgürlük ve sol söylemi seçim stratejisinin merkezine koymayarak en önemli stratejik hatasını yaptı. 20 milletvekili imzasına bağlanmış, meşruiyet sorunu da olan bu seçim boykot edilmez de ne yapıldı, sormak lazım...

Son olarak, İhsanoğlu hezimetinden sonra ülkemizin tatlı su solcuları "Milliyetçi cephe çıktı!" naraları atmaya başladı. Yine -her zaman olduğu gibi- olanların farkında bile değiller. Evet çatı çökse de bu Türkiye'de milliyetçiliğin öldüğü anlamına gelmiyor. Bilakis, **Türkiye'de daha önce hiçbir kimsenin belirtmediği şekilde "Bana Gürcü, affedersiniz, çok daha çirkin, Ermeni bile dediler" diyen aday yüzde 52 oy alıyor.** Bizim tatlı su solcuları Teyyip'i zamanında çok sevdikleri için yine bunu görmezden geliyor.

Arkadaşları uyarayım: **Türkiye'de şu anda Orta Anadolu'da yayılan Türk-İslam sentezi ardılı milliyetçilik, Osmanlı sosu ve muhafazakarlıkla daha çok beslendiği için eskisinden çok daha tehlikeli.** Nitekim, **MHP'li Tuğrul Türkeş bile Teyyip'i ayıplayarak aradaki farkı ortaya koydu.** Türkiye'de barbar bir muhafazakarlık ve İslam sosu tuhaf bir milliyetçilik yayılırken bizim tatlı su solcuları hâlâ sevinç içinde. Ne diyelim, bu kadar körlük ancak çok ama yanlış anlayarak okumakla mümkün olur!

Herkese esenlik dilemek isterdim. Ne var ki, pek esenlikli günlere gitmiyoruz...

Muhteşem dönüşün adı IŞİD mi?

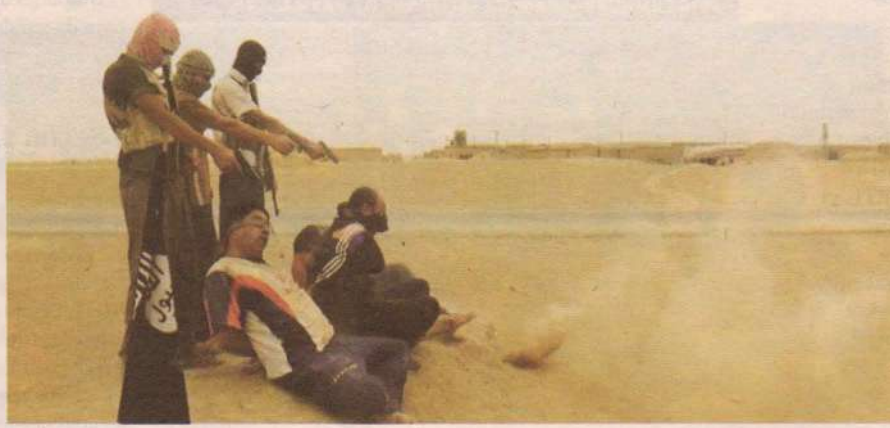
SERPİL ÇELENK GÜVENÇ

Su 'algı' yönetimine hayran olmamak elde değil. Marx bir kez daha haklı çıktı. Bir toplumda hangi sınıf iktidarda ise, onun ideolojisi egemen ideoloji oluyor. Günümüzün egemenleri yani dünya sermaye sınıfları halkların neyi nasıl algılamalarını istiyorlarsa yazılı ve sözlü basın organları dahil tüm iletişimi o yönde düzenliyor, kendi ideolojik bakışlarını toplumlara kabul ettiriyor.

IŞİD olayında da sistem benzer biçimde çalıştı. Ülkemiz ve dünya medyası birdenbire IŞİD'in vahşi kafa kesme görüntüleriyle doluverdi. Gazze'deki İsrail katliamı, ABD'nin Irak işgali sonucunda katlettiği iki milyona yakın Iraklı, kadınlı erkekli ABD askerlerinin El Gureyb hapishanesinde Irak vatandaşlarına uyguladıkları işkenceler, ABD'nin Guantanamo toplama kampında insanların ülkelerinden kaçırılarak yıllarca yargılanmaksızın tutulmaları, ABD öncülüğündeki 'koalisyon'un Libya'yı vurarak ülkenin lideri Kaddafi'yi IŞİD benzeri bir işkenceli ölümle katletmesi, Yemen, Pakistan, Afganistan ve dünyanın bir çok yerinde insanların ABD başkanının emriyle insansız hava araçlarıyla öldürülmeleri, Esad'ı devirmek ve yerine emperyalizme tam bağımlı bir 'ılımlı' bir Sünni muhalefet geçirilebilmek için emperyalist ülkelerin tetikledikleri ve destekledikleri savaşta Suriye halkının uğradığı vahşet ve can kayıpları unutuldu gitti... IŞİD'in yaratıcısının, elindeki silah ve para kaynaklarının ABD ve Ortadoğu'daki işbirlikçi ülkeler olduğunun unutulması gibi... Ve belki de en önemli, başımıza gelen bu olayların baş sorumlusunun, dini ve etnik bölünmelere dayalı yeni bir Ortadoğu yaratmaya kalkışan ABD ve yandaşları olduğunun unutulması gibi...

Ve bölgeye ABD müdahalesinin gerekliliği savunulmaya başlandı. İşin ilginç, bazı sol eğilimli yazarlar da kervana katıldılar.

Patrick Cockburn *IŞİD Korkusu* başlıklı makalesinde, bu korkunun tüm Ortadoğu devletlerini birleştirdiğini, Washington ve Tahran'ın bile, aralarındaki tüm farklılıklara karşın, Bağdat'a ilerleyen IŞİD'den eşit ölçüde dehşet duyduklarını, IŞİD'in Kuzey Irak ile Irak merkezi hükümetini işbirliğine ittiğini, IŞİD sayesinde Barzani ve PKK'nın yakınlaştığını anlatıyor. Bu iddiaların tartışılması yazımızın konusu değil ama izleyen ifadeler oldukça sorunlu. Cockburn, ABD'nin Irak bataklığında artık çok ihtiyatlı ve uyanık davrandığını, Şii ve Kürtlerin çaresizliği karşısında birkaç hava bombardımanı ile Irak üzerindeki etkisinin büyük bir bölümünü yeniden kazandığını ama sadece Irak merkezli bir saldırının yeterliye sonuçlanacağını, bu nedenle ABD bombardımanının Suriye'yi

de içine alması gerektiğini belirtiyor. Bu düşüncesini de *ABD Stratejik ve Uluslararası Merkezi Ulusal Güvenlik* analisti Anthony Cordesman'ın konuya ilişkin bir açıklamasıyla desteklemeye çalışıyor. Cordesman'a göre, ABD'nin, IŞİD'le savaşan Suriye'yi sadece Rusya, İran ve Hizbullah'ın desteğiyle başbaşa bırakma politikası büyük riskler taşımakta. Bugünlerde ABD üst rütbeli askerlerinin bu türden yorumlarına *NY Times* başta olmak üzere sıkça rastlanmakta.

Cockburn, IŞİD'in Doğu Suriye'yi elinde tutmaya devam etmesi durumunda Irak'taki gücünü ve Lübnan, Ürdün, Suudi Arabistan, Türkiye ve diğer komşu ülkelere karşı tehdidini artıracığını söyleyerek ABD'nin de dahil olduğu bir 'birlik'in Suriye'ye acil müdahalesini savunuyor.

Cockburn'un yazısında hiç değinmediği olgular ise dikkat çekici. Bunlardan ilki, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda bölgenin yeniden düzenlenmesi ve sınırların yeniden çizilmesine ilişkin ABD politikasının halen yürürlükte olması. Bu bağlamda, Suriye'de Esad'ın devrilmesi ve 'ılımlı' yani emperyalizme tam bağımlı bir sünni muhalefetin iktidara geçmesi ve ülkenin uzun vadede bölünmesine ilişkin ABD çabaları da bu politikanın bir parçası. ABD Başkanı'nın kararıyla yapılacağı belli olan bir Amerikan hava saldırısının IŞİD hedeflerini bombalamasının da ötesine geçerek Esad'ın yıkılmasına kadar gidebileceğini görmek hiç de zor değil. Cockburn'un bunu görmemesi ve kediye ciğer emanet etmesi oldukça şaşırtıcı. "Kürtleri IŞİD'e karşı silahlandıran ve onlara yardımcı olan ABD, hemen ardından bu kez Suriye'deki teröristlerin IŞİD'e karşı ve elbette Şam'a karşı savaşmaları için yine kendisi tarafından silahlandırılması önerisiyle gelecektir" diyor Tony Cartalucci'ye katılmamak olanaksız.

Bunun yanı sıra ABD'nin Irak, Suriye ve İran da dahil olmak üzere tüm bölgeyi denetleme fikrini terkettiğine dair de hiçbir belirti yok. Dünyadaki ABD müdahalelerinin hiçbirinin, eşyanın doğası gereği, halkların kurtuluşu için değil ama o ülke

ya da bölgelerde emperyalist çıkarların korunması için yapıldığını da biliyoruz. ABD Silahlı Kuvvetleri ve Pentagon'un etkili ideologlarından Prof. Thomas P.M. Barnett'in şu sözleriyle emperyalist ülkenin Ortadoğu politikasını bir kez daha anımsayalım;

"...Ortadoğu Merkezi [Küreselleşme dünyasına] katılınca kadar biz asla Ortadoğu'yu bırakmayacağız. Biz bölgeyi dönüştürmek istiyoruz..."

Sadece Irak için değil aynı zamanda İran, Suriye ve Suudi Arabistan'a da kalıcı değişimi getirene dek İran Körfezi'ne yerleşeceklerini söyleyen Barnett, Bush yönetiminin [Obama diye de okunabilir] 'Bağılantısızların Şeytanı' olan ve ölümü bu nedenle hak eden' Saddam'ı indirmekle kalmayacağını, Irak'ı küresel merkeze bağladıktan sonra Ortadoğu'yu da dönüştüreceğini, Irak Operasyonu'nun Basra Körfezi merkezli bir Sistem Çalkantısı yaratmak için açık bir girişim olduğunu, yapılan şeyin eski bölge kurallarını değiştirmek, bazı şeyleri sallamak ve bölgenin güvenlik sistemini değiştirmek olduğunu belirtmekte. İdeologa göre, Amerika Birleşik Devletleri sistemi altüst eder ve sermaye düzeninin ideologları "oluşan yeni kurallar altında koşulları ayarlarlar".

İşte bugün de ABD ve iştirilmiş ideologları "yeni kurallar altında yeni koşulları" içeren ince bir oyun tezgâhlaymakta.

Önce Irak'a bakalım... İşleyecekleri suçlar için Irak'ta yargılanmama hakkı sağlayan bir anlaşma yaptıktan sonra askerlerinin bir kısmını Irak'ta bırakmak isteyen ABD'ye Maliki hükümetinin engel olması üzerine, emperyalist ülke 2011'de askerlerini Irak'tan çekmek zorunda kaldı. Ardından ABD, Maliki'yi devirdi ve yerine geçirdiği yeni başbakan Abadi ise söz konusu anlaşmayı imzalayarak işgalcinin Irak'a dönüşünün yolunu açtı. Irak'a dönüş hazırlıkları yapan ABD bu dönüşü kurtarıcılıkla da taçlandırmaya çalışıyor. Bu olanağı da, 2007'de Suriye hükümetini devirmek ve Lübnan'dan İran'a kadar olan

bölgede İran yanlısı güçlere karşı mücadele etmek üzere besleyip büyüttüğü IŞİD sağlamakta. ABD'nin bölge stratejisinin temelinde Basra Körfezi'ne egemen olmak yatmakta. Bu nedenle de Irak'ta kalıcı olmak zorunda. Irak topraklarının yüzde 30'unu ele geçiren ve ilerlemesini sürdüren IŞİD'i tam petrol bölgesi yakınında, Bağdat'a 50 kilometre kala durduran ABD, Irak merkezi hükümetine, Kürt bölgesel yönetimine ve bölge devletlerine de mesaj veriyor.

Mesaj açık.

Katliamlar düzenleyerek ilerleyen ve yayılan İslamcı teröristleri ancak ABD durdurabilir. Kuzey Irak Kürt yönetiminin varlığının devamını ve korunmasını ancak ABD sağlayabilir. IŞİD karşısında birleşen PKK ve PYD güçleri, Rojava Kürtleri de bu gerçeği kabul ederek ABD ile işbirliğini güçlendirmek zorundadırlar.

IŞİD İran'ı da tehdit etmektedir. O halde İran'ın da ABD'ye daha hayırhah bakması, baş eğmesi gerekmektedir.

Türkiye'nin IŞİD konusundaki tutumunun, Pakistan'ın 1990'larda Keşmir ve Afganistan'daki Cihadçılara karşı tutumuna benzediğini vurgulayan ABD [düşünce kuruluşları], Türkiye'nin de benzer bir bedel ödeyebileceğine dikkat çekiyor.

İncir yemek...

IŞİD gibi İslamcı terör örgütlerinin de dikkatli olması gerekmektedir çünkü petrol tekellerinin, dolayısıyla petrol bölgelerinin koruyucusu ABD'dir. "İnsanlar petrol için savaşmadığımızı söylüyorlar. Elbette onun için savaşıyoruz. ABD ulusal çıkarlarından söz ediyorlar. Neden söz ettiklerini sanıyorsunuz Tanrı aşkına? İncir yemek için gitmedik oraya" diyen ABD Savunma Bakanı Chuck Hagel'in sözleri bu gerçeğin açık ifadesidir.

Bir kez daha yineleyelim.

Bölgeyi kan ve ateşe boğanlar başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerdir. Dünyanın bir çok bölgesinde ve bu bağlamda Ortadoğu'da yaşanan bu büyük kargaşanın başlıca mimarı emperyalist/kapitalist sistemin en büyük askeri gücüne sahip olan ABD'dir. Tarihin hiç bir döneminde, emperyalist bir ülkenin halklara iyilik, güzellik, refah, kalkınma getirdiği görülmemiştir. İşgalcinin, emperyalistin adı kurtarıcıya çıkarsa tüm halkların vay haline!

Emperyalistten kurtarıcı olmaz.

Kurtuluşumuz, ezilen halkların kurtuluşu öncelikle dünyayı ve bölgeyi kan ve ateşe boğan emperyalistlerden kurtulmaktan geçiyor, ortaklaşa bir mücadeleden geçiyor. İnsanlık onuruna yakışan bir dünyanın kurulmasını, sömürünün son bulmasını hedefleyen topyekun bir bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden geçiyor.

Elbette kolay olmayacak ama en koyu karanlığın aydınlık günlere gebe olduğunu da biliyoruz.

Her yerde kan akıyor!

Ucubeler

10 Haziran'da başlayarak kısa bir sürede ülkenin önemli bir kısmını yıldırım harbi ile ele geçiren IŞİD, emperyalizmin bölgedeki iflasının bir ifadesiydi. Irak halkının işgal sırasındaki kahramanca direnişi sonucu geri çekilmek zorunda kalan emperyalizmin, direnişin 'Sünni' damarını kırmak için öne çıkardığı 'Şii' politikaları ters tepmişti ve pek çok kez denildiği gibi, Frankenstein tadında bir ucube olarak çıkmıştı ortaya IŞİD. Ne yazık ki Mary Shelley'nin romanında değiliz ve Dr. Frankenstein'in yarattığı yaratıktan ötürü pek bir vicdan azabı çekesi yok; aksine, yangından mal kaçırma derdinde.

Emperyalizmin, işgal birliklerinin çekilmesinden sonra ülkedeki kontrolü sürdürmek için kurduğu siyasi-askeri yapı çok derin bir krizi ortaya çıkardı, ancak aynı zamanda emperyalizm, Saddam Hüseyin zamanından beri Amerikan çokuluslularıyla mükemmel bir ilişki yürüten hükümetlerin yönettiği petrol sahalarını korumak zorundaydı. Bununla birlikte, artık ABD, halkını ikinci bir 'Irak sendromu'na ikna edemezdi ki zaten Obama'nın seçimdeki başarısı, Irak'ta iflas etmiş Bush'un başarısızlığının bir sonucuydu. Hava saldırılarının 'sınırlı' olmasının sebebi budur; bir müdahalenin var olması ise bu IŞİD denen ucubenin masum hayatlara katlediyor olması değildir, yukarıda belirttiğimiz üzere. Bu, bir Orta Çağ din savaşı da değildir—hoş Orta Çağ din savaşları da hiçbir zaman 'din savaşı' olmamıştır; bu, sermayenin 'Sünni'si (siz buna Katar veya Suudi Arabistan da diyebilirsiniz), sermayenin 'Şii'si ve sermayenin elli tonu arasında dönen bir çıkar savaşdır basitçe...

İrkçılar

ABD'yi, 16 Ağustos'ta Missouri eyaletinin Ferguson kasabasında silahlı bir siyahi gencin polis tarafından öldürülmesinin ardından başlayan protesto gösterileri ile çalkalanıyor. *Malcolm X Grassroots Movement*'a göre ABD'de her 28 saatte bir, bir siyahi vatandaşa polis ya da çeteciler tarafından öldürülüyor. Ferguson ayaklanmasını başlatan olay ise bardağı taşıran son damla oldu ve sadece Missouri'yi değil, tüm ABD'yi ve hatta dünyayı ayağa kaldırdı. Filistinliler, Ferguson protestocularına sosyal medyada polisle mücadele etmenin püf noktalarını

öğretiyorlardı örneğin. Ya da, bizim Gezi isyanında kullandığımız 'biber gazına karşı alınacak önlemler' listemiz artık ABD'li gençlerin elinde dolanıyordu!

Her ne kadar Apartheid benzeri *Jim Crow Kanunları* 50-60lı yılların Sivil Haklar Hareketi ile sona ermiş olsa da gerçekte bu

Çocuk katilleri

12 Haziran'da üç genç yerleşimci İsrailinin kaçırılmasının ardından, Hamas'ı bahane ederek 'barış'a yanaşmayan İsrail, Filistin'de tekrardan terör estirmeye başlamıştı. Daha bir ay önce *Nekbe* gösterilerinde iki genç Filistinliyi öldüren İsrail, saldırıyı Hamas üstlenmediği halde Hamas'ı sorumlu tutup El Halil'de terör estiriyordu ve bunun uğruna 500'den fazla kişiyi göz altına aldı, 14 yaşında bir çocuğu öldürdü, öksüz ve yetimler için çalışan bir yardım kurumunu basarak belge ve bilgisayarlarına el koydu. Bu sırada kimse Filistin halkının kendini savunma hakkından bahsetmiyordu. Üstelik Filistin Yönetimi Enformasyon Bakanlığı'nın açıkladığı verilere göre **son 13 yılda 1518 Filistinli çocuk, İsrail tarafından katledilmişti**. Hamas'ın attığı roketleri bahane ederek, hedef gözetmeksizin hava saldırılarına başladı. Bu arada, İsrail askerleriyle Filistinliler arasında çıkan bir çatışmada 16 yaşında bir genç gerçek mermiyle vuruldu, **2 Temmuz'da yine başka bir 16 yaşında genç, Muhammed Hüseyin Ebu Hudeyr yerleşimciler tarafından diri diri yakılarak öldürüldü**, bir koyun çiftliği ateşe verildi ve pek çok ev şüpheli olduğu gerekçesiyle yıkıldı.

Başlangıçta Hamas savaş istemediğini, ancak savaşa hazır olduğunu beyan etmişti. Ancak daha sonra ateşkes talebine, Gazze

Muhammed Hüseyin Ebu Hudeyr

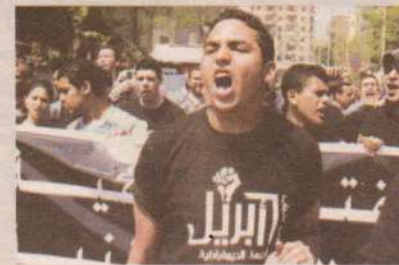
ablukasının kalkması, Refah sınır kapısının açılması, tutuklu Hamas üyelerinin serbest bırakılması gibi taleplerle karşılık verdi ve saldırılar daha da derinleşti. Ne de olsa "İsrail'in kendini savunmaya hakkı var"dı.

Bu hak öyle bir haktı ki, İsrail engelli hastaların rehabilite edildiği bir sivil toplum kuruluşu binasını vurabiliyor, hastanelere, ambulanslara, bir caminin dibine, BM okullarına ve onlarca çocuğun bulunduğu evlere gönlünce saldırabiliyordu. İsrail ordusu bunu "Ama Hamas evlerde saklanıyor ve biz de zaten masum insanları önceden evleri terk etmeleri için uyarıyoruz" diye savunuyor; evinin 15 dakika sonra bombalanacağını bilmenin normal bir şey sayılması bir yana, Filistinlilerin büyük çoğunun evlerinden

başka sığınacak hiçbir yerleri yok ve sokağa çıktıkları anda da sokakta vuruluyorlar! Üstelik savaş olmasa bile Filistinliler işsizlik ve susuzluk gibi hayatı problemlerle uğraşıyor. Nedense bu zamanlarda hiçbir büyük adam Filistin'in, kendini savunma hakkını geçiyorum, var olma hakkını dahi düşünmedi. Neyse ki bu sefer dünya çapında kamuoyunun Filistin algısı büyük ölçüde değişmişti. Sosyal medya, ana akım medyanın tekeline bir nebze de olsa kırdı ve artık eskisinden daha fazla insan Filistin davasının haklılığına inanıyor. Filistin Ulusal İnisiyatifi Genel Sekreteri Mustafa Bargut'iye göre İsrail, illegal yerleşimlere karşı boykot kampanyaları sayesinde 8 milyon dolar kaybetmiş durumda.

Firavunlar

Mısır'da baskılara karşı açlık grevi yaparak direnenlerle karşılaşıyoruz. Nisan 2014'te askeri destekli geçici hükümetin çıkardığı terör karşıtı yasa ile ülkede gerçek bir terör estiriliyor. Esasında Müslüman Kardeşler'e karşı alınmış gibi görünen bu önlemler ülkenin tüm siyasi muhaliflerine karşı işliyor. En çok da sendikal hareket ve gruplar etkileniyor. Yasa, sadece sokakta pahtık taşımayı bile terörist bir eylem olarak görebiliyor. Bunun yanında bir de

protesto karşıtı yasa var ve bu da güvenlik güçlerinin onaylamadığı herhangi bir gösteriyi engellemekle mükellef. Son yıllarda 40 bin

insan tutuklandı ve yüzlercesi Müslüman Kardeşler'e bağlı olmaktan ötürü ölüme mahkûm edildi. Bu yasalardan en çok etkilenen örgütlenmelerden biri ise 2008'de Mahalletül Kübra'daki işçileri desteklemek için kurulan ve Mısır Devrimi'nde de oldukça etkili olan *6 Nisan Hareketi*. Hareketin web sitesi bloke edildi, genel merkezi kapatıldı ve pek çok üyesi yeni yasaları ihlal etmekten ötürü hapse atıldı. 18 Ağustos'ta ünlü aktivist Ala Abdelfettah'ın açlık grevi başlatmasının hemen ardından pek çok *6 Nisan Hareketi* üyesi açlık grevine katıldı.

Mücadele

Güzel bir haber ile noktalayalım: 29 Ağustos'ta Genel İşçi Sendikası önderliğinde, işçilerin yaşam koşullarının düzeltilmesi talebiyle genel grev yapıldı ve Arjantin'de hayat durdu! Caddeler kapatıldı, toplu taşıma araçları da büyük ölçüde çalışmadı. Yaşanan ekonomik iflasın faturası emekçilere kesilince, 6 ayda sadece sanayi sektöründe 15 bin kişi işten çıkarılmış, su ve doğalgaz faturalarında devlet desteği kaldırılmış ve toplu taşımaya verilen sübvansiyonlar da yüzde 46 oranında kesilmişti, ayrıca hükümet maaş zamlarını yüzde 3'ün altında tutmayı planlıyordu.

Bizim devrimimizde porsukların da yeri vardır yoldaşlar!

"Beni vurdular" diyebiliyorum. Bilincim gelip gidiyor. Ama "Bayılmamalıyım" diyorum kendime. Aklıma ilginç şeyler gelip gidiyor. Porsuk hayvanıyla polise taş atıyoruz. Daha sonra yiğit Berkin geliyor, o da kırmızı fularla gelip gidiyor. "Yolun sonu galiba" diyorum, "Yırtamadın Mahir oğlum, bu sefer olmadı..."

MAHİR KANKAL

Mahallede oyun oynayan çocukların oyunlarını bozmak en büyük zevkimdi. Misket oynayan çocuklar, beni görünce misketleri cebine koyup toz olurlardı. Bir olur, iki olur, benden bıkkınlık gelince, abilerini çağırırlar ağzımı burnumu dağıttırırlardı. Altındağ'ın boktan alt yapısından kaynaklı, yağmur yağdığında kaldırımları su alırdı. Bebeler boktan kağıt gemiler yapar, boya sandıklarını bir kenara bırakır, gemileri yüzdürmeye çalışırlardı. Ben olacak adam bunları beklerdim ve taaruza geçerdim. Gemiler perişan olurdu, bana yine dayak... Muhteşem 'Brus Li filmleri'ni izleyen abileri, efendime söyleyim, uçan tekme, kroşe, aparkat gibi teknik vuruşların yanı sıra, Çinçin'e özgü yöntemlerle dövdü beni. Üstelik bırakın eşek sudan gelene kadari, eşek gelir kavgayı ayırır, onu da dövüp bana tekrar dönerlerdi.

Bunları niye anlatıyorum? Efendim beni geçen bir dövdüler, Çinçinli abileri arar oldum. Devletin elinin ağır olduğunu biliyordum gerçi önceden. Karakolda, sokakta, efendime söyleyeyim işkencehanelerinde devletin yavaşak yüzünü görmüştük ama böyle ölümü hissettiğim an pek enderdir. Ha bir kez araba çarpmıştı, o zaman da böyle bir şeyler hissetmişim. Ama konumuz dışı...

Devlet yine devletliğini yapmış, onlarca işçi yi katletmeyi başarmış, imansız yöneticiler Allah-Kitap nutukları atmış, "Bu işin fitratında var" diyerekten olaydan sıyrılmaya çalışmıştı.

Erdoğan, katliamı meşrulaştırmak amacıyla, dünyada yüz yıl ve hatta daha öncesinde meydana gelen -zorlasa ilkel komünal döneme kadar gidecek!- toplu iş cinayetlerini sıralayıp duruyordu. Ekmeğini yerin altından çıkarmaya giden ve dönmeyen kardeşlerimizin ölümü için, "Bunlar olağan şeylerdir. Literatürde iş kazası denen bir olay vardır. Bunun yapısında, fitratında vardır" diye buyuruyordu. Eee madem fitrat-iş diyalektiği var, biz de polislerin işininin fitratını hatırlatmak için sokağa çıkarız öyleyse. Çıktık da...

Lafı uzatmayalım. Kitlemiz madenci anıtına doğru yürüyüşe geçmiş, madenci kardeşlerimizin kaybindan kaynaklı bir öfke, bir öfke... İlerliyoruz. Epeyce

Soma'da iş cinayetinde katledilen madenciler için sokağa çıkmanın bedeli, polis tarafından bir sokakta pusuya düşürülerek linç edilmek oldu. Mahir'in kafası dipçikle parçalandı, sol gözünde yüzde 70 görme kaybı var. Ameliyatla müdahale edilmeseydi, gözünü tamamen kaybedecekti....

kalabalığız. Polise fitratını hatırlatmak için sabırsızlanıyoruz. Ve beklenen an! Pata küte girişiyor katliamın bekçileri. Kitle dağılıyor. Örgütlü bir hareketin olmamasına bir kez daha içim yanarak lanet okuyorum. Devlet bir katliam karşısında tek dil, tek duruş sergileyebilirken, bizlerin devrimci bir akıl doğrultusunda ortak bir direniş hattı öremememize ağır dolusu söverek topukluyoruz.

Çatışmalar akşama kadar sürüyor. Daha doğrusu, polislin kovalayıp bizim kaçtığımız bir durum söz konusu: Taş, cop falan derken, akşamı ettik işte...

Devletin yağlı kodamanları korumak için çıkardığı iş yasaları sonucu ölen, sarışın, kumral, beyaz, Kürt, Alevi, Laz, işte ne ise, arkadaşlar simsiyah kömür olmuş, aşağılık iktidar ise hâlâ 'din-Allah-Kuran' demektedir.

Akşam olmuş, arbededen yorgun düşmüş bir halde Kızılay'a yakın bir arkadaşın evine gitme kararı alıyoruz... Çay içmeyi, devletin vergilerimizle üzerimize attığı o boktan gazların kokusunu geçirir diye banyo etmeyi filan düşünüyoruz.

Çatışmaların ana merkezi olan Kızılay'dan tam çıkmaya niyetlenmişken, polise fitrat hatırlatıcıları işe yeniden koyulduklarını görüyoruz. E tabii ki bıçkın arkadaşlarla olaya bodoslama dalıyoruz. Polis oldukça

gergin, günün bütün yorgunluğuyla saldırıyor. Bizi çatışmanın olduğu yerde dağıtmaya başlıyor, biz de tüm devrim ve iman gücümüzle toplukluyoruz, hadi usulünce diyeyim, geri çekiliyoruz. Tabii ki bu geri çekilme örgütlü bir gücün denetiminde olmayınca dağılık ve geri çekilen kitleye zarar verecek şekilde oluyor.

Boş sokakta...

Ne yapalım, adamların elinde her cinsten 'orantısız' alet var; biraz telaşla, kendini koruma güdüsüyle hızlı çekiliyoruz. Arkadaşlar başka bir sokağa, ben başka bir sokağa giriyorum. Saat dokuza yaklaşımda. Arada tek tük gaz atışları ya da şehit düşen madenciler için indirilen banka camlarının sesi dışında pek bir şey yok.

Ortam sakin. Telefonla arkadaşımı arıyorum. Her zamanki muhteşem düzgün, anlayışlı ses tonumla, arkadaşlığa verdiğim muazzam önemi belirten dille nerede olduklarını soruyorum: "La gevşekler, neredesiniz la?" Arkadaşlar benim hitabıma benzer bir lügatle karşılık veriyor. Durumun vahim olduğunu, bulundukları sokaktan çıkamadıklarını söylüyorlar. Mümkünse ben oraya gidecektim. Konuşmanın doğallığı, "Tamam la! Geliyorum!" dememi gerektiriyor.

Bulunduğum sokağın üst tarafını

kullanıyorum. Etrafta polis artıkları var, ilerliyorum, sivil ibişleri görünce, içimden, "Mahir oğlum, devrimin yüksek çıkarı için senin alınmaman lazım. Alınman halinde devrim cephesinin yiğit bir neferi tutsak düşülecek" diyerek geri dönüyorum. Sokağın başındaki sivile, "İyi akşamlar abi" diyerek çıkıyor. Cevap vermek yerine beni süzüyor. Arkadaşları aradığım sokağa geri dönüyorum. Bir daha telefon trafiği. Aynı yereler. Beklemelerini, gelince kendilerine özel bir çalışma yapacağımı söylüyorum.

Bir alt sokaktan geçebileceğimi, sağa sola kaçışan yiğit arkadaşlardan öğreniyorum. Ben de sallana sallana, enternasyonalı ıslıkla çalarak o sokağa giriyorum.

Sokak bomboş. Bir saat önce atılan gazların kokusu var ama gidilebilir. İlerliyorum. Sokağın ortasına geldiğimde, telefonumun kıpraştığını hissediyorum ama açmıyorum. Her eylem olduğunda, benim başıma mutlak iş geleceği fikriyle dolup taşan annemin aradığını düşünüyorum. Açmıyorum. Tam aklımdan muazzam devrim stratejileri geçmekteyken, bir apartmanın arkasından, fitratında kafalarına tap yemek olan dallamalar çıkıyor. O an tornistan için hamle yapıyorum. Ve hepimizin uzun zamandır aşına olduğumuz o ses: Bommm! Tam dönerken polisin kafama

doğru nişan aldığını, gaz silahını Teksaslı abileri gibi çıkardığını ve ateş ettiğini görüyorum. Allahtan sırt çantam tıka basa Marksist-Leninist kitaplarla dolu! Ve bir kez daha 'kitaplar hayat kurtarır' deyişinin doğruluğunu sınıyorum. Gaz fişğini kafama nişan alan dallama, kitapları daha tehlikeli görmüş olmalı ki kapsül onlara denk geliyor. 15 metreden attığı kapsül sırt çantama çarpıyor ve vurmanın şiddetiyle yere düşüyorum. Birinin iğrenç sesi geliyor ben yerdeyken: "Vuramadın lan götlek, vuramadın!" Hımm. Bilinçli bir hedefim demek. Enderdir bir işe yaradığım. Gurur duymaktayım. Yerden kalkmaya çalışırken, bana hedef gözeterek ateş eden dallama, başımda bitiyor. Hedefi kaçırdığına sinirleniyor, yarım bıraktığı işi tamamlamak niyetinde.

Normal koşullarda korkmam gerekir ama para biriktirip aldığım deri çeketin kirlenmesine çok kızıyorum, daha sonra dava dilekçeme polis tarafından geçirilen iddiaya göre, "Lan ne kadar para verdim ben buna biliyor musun, yavşak?!" diye bana hiç yakışmayan tarzda bağırışmış! Dallama şaşkın ama görev bilincini ya da içselleştirdiği devlet bilincini yitmeye hiç niyeti yok. Gaz silahını isabet ettiremediği kafama vurmaya başlıyor. Diğer 'kanki'leri de başıma üşüşüyor. Tekme, cop, gaz silahı derken, efendim, hoşafım çıkıyor. Bir-iki vurmaya çalışıyorum, yok...

Asansörde garip bir yolcu

Daha sonra bu linççi arkadaşlar, öldüm diye bırakıp geriye doğru koşuyorlar. Ayağa kalkıp dayanın şaşkınlığıyla peşlerinden koşuyorum. (Yazar bu anı daha sonra elde ettiği kamera görüntülerinden görmüştür, yoksa aldığı darbeler sonucunda, yarım prinç tanesi aklı da yerinde değildir.) Telefonum çalmaya, titremeye devam ediyor. Bakıyorum yanına gitmeye çalıştığım arkadaş. Açıp ağzıma gelen tüm küfürleri söylüyorum. (Darbelerin etkisinden, yoksa hiç üslubum değildir.) Telefonu kapatıyorum, başım çok ağrıyor. Bir kafenin girişine geliyorum. Amacım, binanın asansör aynasına bakarak durum analizi yapmak. Asansör kapısını açıp aynaya bakıyorum. Ablamın bana ilişkin öne sürdüğü 'kafasız' tezini çürüten bir tablo var karşımda: İki kafam var lan! Şaka değil, sol gözümün hemen üstünde, şişkinlikten bir kafa daha oluşmuş. Elimi götürüyorum ve o an her tarafın kana bulandığını farkediyorum.

Başım dönüyor ve yere düşüyorum. Aklıma ilk gelen, Berkin bebek. Onun da kafasına gelmişti. Ne yaşamıştı acaba? Aklında ne vardı o an? Ne görmüştü en son? Hangi koku kalmıştı aklında? Aldığı ekmeğin ucunu hafiften koparmış mıydı? O ekmeğin parçası midesine inmiş miydi? Ne olmuştu lan, ne olmuştu?! Aklımdan bunlar geçmeye başlayınca, ulan gidiyoruz ehe, bekle beni cehennem!" diyorum kendi kendime. (Yazar burada

duygusallamış ama içindeki cibilliyetsiz gene gün yüzüne çıkmıştır.)

Asansör üst kata çıkmaya başlıyorum. Ben basmıyorum, üst kattan çağırılmışlar. Üst katta duruyor. Kapının açıldığını fark ediyorum. Bir kadın çılgı. Birileri hemen koşup beni yerden kaldırıyor. Sürükleyerek orta yere getiriyorlar. Kafama tampon yapıyorlar. Ortalık bir anda karışıyor. Camdan "Ambülans!" diye bağırınlar, "Ölüyor!" diye bağırınlar var. Birisi ismimi soruyor, söylemek içimden gelmiyor. "Arkadaşlarımı çağırın" diyorum, çocuk avutur gibi, "Tamam gelecekler" falan diyorlar. Bayılacağım ama bir tanıdık olması gerek. Bayılırsam kendimi koruyamayacağımı, 'göt altına' gidebileceğimi düşünüyorum. Ölümün eşliğinde hâlâ dert bu! Telefonum kandan bozulmuş gibi. Zar zor çok sevdiğim bir arkadaşımı arıyorum, "Beni vurdular" diyebiliyorum. Bilincim gelip gidiyor. Ama "Bayılmamalıyım" diyorum kendime. Aklıma ilginç şeyler gelip gidiyor. Porsuk hayvanıyla polise taş atıyoruz. Daha sonra yiğit Berkin geliyor, o da kırmızı fularla gelip gidiyor. "Yolun sonu galiba" diyorum, "Yırtmadın Mahir oğlum, bu sefer olmadı..."

Ben böyleyken bir arkadaşımı görüyorum. Çevremi saran kalabalığı yarararak bana geliyor. "Mahirrr! Yoldaşşş! Ben burdayım! Yoldaaaşşş..." İsmimi söylüyorum, "Sen misin?" diyorum, "Evet" diyor. "Ben gideyim o zaman" diyerek bayılıyorum.

Gözümü açtığımda kanlar içinde hastanedeyim. Bir arkadaş geliyor yanıma.

"Dostum seni aradım açmadın. Sen sokağın başında gözükünce biz kafeden oraya bakıyorduk. Bir sivil, ellerinde gaz tüfeği olan polisleri seni işaret ediyordu. Koşarak apartmanın arkasına gidip gelmeni beklediler. Onlarca kez aradım seni, açmadın."

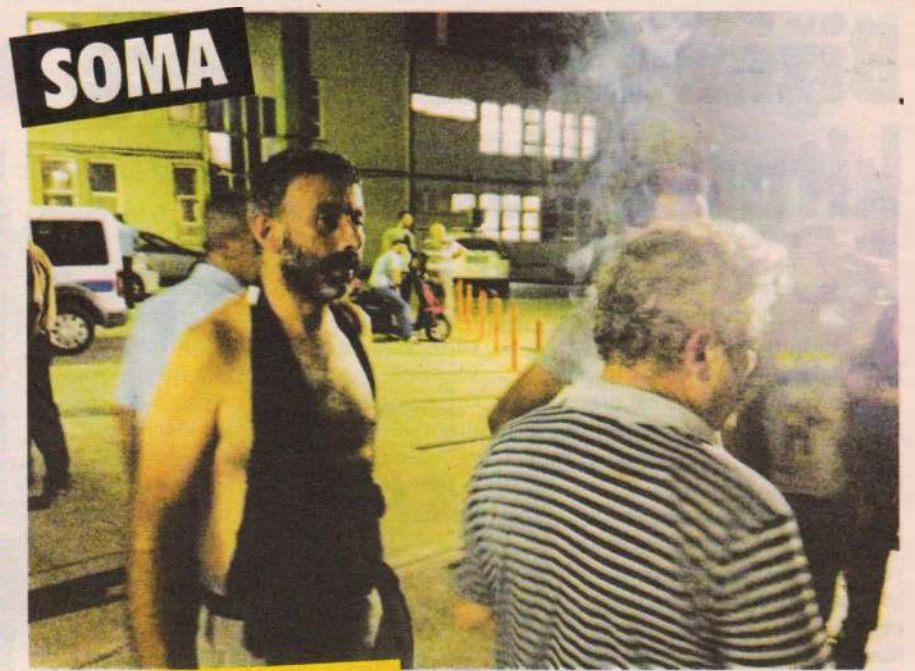
"Lan!" diyorum, "Sen miydin o? Ben de anam sanmıştım!.. Ehee..."

Saklambaççı bebeler

Polisin beni hedef aldığını, saklambaç oynayan bebeler gibi gizlenip bana pusu attığını orada öğreniyorum. Telefonuma bakıyorum. 15 çağrı var arkadaştan. Lanet okuyorum açmadığıma.

Neyse daha sonra beni odaya alıyorlar. Dışarıdan sesler geliyor. Bir arkadaş içeri giriyor, "Oğlum, polisler geldi, seni gözaltına almaya çalışacaklar, çocuklar sokmuyor içeri, korkma vermeyeceğiz seni" diyor. Eee! Yetti be! Tüm günün stresi patladı, atıyorum serumu falan, bağıriyorum: "Gelin alın ulan koduklarımız! Gelin lan! Ulan porsuk hayvanı bile size size gıcık! O bile yıkacak lan sizi! Porsuklar da, biz de milyonlarız!"

Arkadaş hızla koşuyor, doktoru bulup getiriyor. "Doktor bey arkadaş aklını kaçırdı galiba" diyor telaşla. Dönüyorum: "Kes la, bizim devrimimizde porsukların da yeri var..."

SARILAR KIZILLARA SALDIRIYOR!

Soma'da yüzlerce işçinin öldüğü madenci katliamının ardından bölgeye giden ve o günden bu yana madenciler arasında örgütlenme çalışması yürüten dostlarımız Kamil Kartal ve Başaran Aksu ile maden işçisi kardeşimiz Onur Uzun, sarı sendikacıların ve maden patronlarının saldırısına uğradı.

Madencileri patronlarla işbirliği yapan Türk-İş'e bağlı Türkiye Maden İş'ten kurtarıp DİSK'e bağlı Dev Maden-Sen'de örgütlemek için uğraş veren ve işçi komiteleri kuran dostlarımız, geçtiğimiz günlerde yine bir iş cinayetinde yaşamını yitiren maden işçisi Metin Keskin'in ailesinin evine taziyeye gitmişti. Taziye evinde maden şirketi yöneticileri ile sarı sendikacıların provokasyonu ile karşılaşılabilir. Taziye evinde gerginlik olmaması için dışarıya çıktılar ve dışarıda 30 kadar patron adamıyla karşılaştılar. Türkiye Maden İş ve İmbat Madencilik yöneticilerinin, "Kızılar cenazeye gelecek!" "Bunlar kızıl terörist!" diye

kışkırttığı kalabalık 400-500 kişiyi buldu. Dostlarımıza dakikalarca saldırdılar ve orada bulunan polis sadece seyretmekle yetindi. Başaran Aksu'nun belinde ve elmacık kemiğinde kırık var. Kamil Kartal ise kafa travması nedeniyle bir gün hastanede kaldı.

Saldırının arkasında sarı sendikacısından patronlara ve onların devletine kadar tüm bir rant düzeni var. Maden işçilerinin işbirlikçi sendikadan kopması ve işçi komitelerinde, işçi meclislerinde örgütlenmesi, tüm bu düzene çokam sokuyor. Madenci kaderine razı olsun, 'fitrat'ı kabul etsin, paralar öylece kendi ceplerine aksın istiyorlar.

Ne var ki, yüzlerce işçinin öldüğü katliamdan bu yana onca gözaltıya ve tüm baskılara rağmen, Soma'da yeni bir süreç yaşanıyor.

Zor da olsa, yüzlerce işçi Türkiye Maden İş'ten koptu ve Dev Maden-Sen'e katıldı.

İşin bir de bu kısmı var tabii. Soma'daki madenci katliamına kadar bir avuç üyesi olan ve ciddi hiçbir örgütlenme çalışması bulunmayan Dev Maden-

Sen yönetimi Soma'daki gelişmelerden fazla mutlu olmuyor. Kartal ve Aksu'nun Soma'da maden işçileri arasında, sendika örgütlenmesi çalışmaları yanı sıra, işçilerin kendi kendilerini yönetme deneyimleri kazanacakları 'işyeri komite ve konseyleri' çalışması da yapmasından hoşnut değiller. Anlaşılan o ki, işçilerin sendika yönetimine koşulsuz itaat edecekleri, koltuklarını kaybetme derdi yaşamayacakları bir 'düzen' sürsün istiyorlar.

Saldırının hemen öncesinde dostlarımızın Dev Maden-Sen Başkanı Tayfun Görgün'e hitaben kaleme aldığı 'açık mektup' bu konuda bir fikir veriyor. Sendika, statükosu bozulmasını istiyor. Renkler belli oluyor. 'Sarı' renk koyudan açığa bir yelpaze oluşturuyor...

Elbette bunlar üzerine daha çok konuşulacak...

Kamil Kartal ve Başaran Aksu'ya uğradıkları saldırıdan dolayı bir kez daha geçmiş olsun dileklerimizi yolluyoruz. İşçi sınıfımız, önündeki güçlükleri yıka yıka ilerleyecektir... İnanıyoruz...

Bizim Remzi sadece kitap mı satar?

Gecmişten günümüze devam eden emeğin kavgası, ülkemizde de tüm şiddetiyle sürüyor. Süttaş, M&T Reklam ve daha birçok işyerinde, işçilerin vermekte olduğu hak arama ve sendikal örgütlenme mücadelelerine, yakın zamanda Remzi Kitabevi işçileri de katıldı.

1927'den beri edebiyat, sanat, felsefe vs. alanlarında birçok önemli eserin yayınlanması ve okuyucuya ulaştırılması

hususunda kültür hayatımıza önemli katkılarda bulunmuş olan Remzi Kitabevi, bu kez işçi düşmanlığıyla karşımızda duruyor. Benim de başından beri dahil olduğum süreci burada değerlendirmek istiyorum.

Bundan yaklaşık iki yıl önce, temel ekonomik ve sosyal haklarımızı kazanmanın tek yolunun

patron karşısında örgütlü bir güç olarak durmak olduğunu bilen birkaç arkadaş, Remzi Kitabevi'nde sendikalaşma çalışmasını başlattık. İlk yapmamız gereken, bütün mağazalarda çalışan arkadaşlarla, bir yolunu bulup, iletişime geçmekti. Çeşitli görüşmeler sonucunda, güç toplama evresinde belirli bir aşama kaydettik. Ancak bazı olumsuz gelişmeler -birlikte mücadele verdiğimiz arkadaşlardan birkaçının işten ayrılması ya da çıkarılması- çalışmamızı sekteye uğrattı. Bir süre, sendikal örgütlenme mücadelemize ara vermek durumunda kaldık.

Elbette, çeşitli haklarımızın kazanılması konusu ve bu arada sendikal örgütlenmeye olan acil ihtiyacımız, bizi sürekli olarak "Ne yapmalı?" sorusuyla meşgul etti. Tekrardan çalışmalar başlattık. Sosyal medya üzerinden, mücadeleye dahil olacak arkadaşlara ulaşabilmek için, çeşitli yöntemlerle duyurular yayımladık. Bir süre sonra bir arkadaş, Remzi Kitabevi Genel Merkezi'ne sıkıntı ve taleplerimizi dile getirir bir e-posta gönderdi. Patronlar durumun ciddiyetini iyiden iyiye öğrendikten sonra, bir yönetici vasıtasıyla bizimle iletişime geçti. Çalışanla patron

arasında köprü vazifesi gören yönetici, kararlılığımızı ölçen sorgulamalarda bulunup; bizi bu tip taleplerde şirketin yürüttüğü yönetime ikna etmek istedi. Güya bizler bu haklı taleplerimizi iletmekte serbestmişiz; ancak yöneticiler vasıtasıyla patrona iletilen bu taleplerin değerlendirilmesini ve karar verilmesini beklemek durumundaymışız. Bunlara bizim cevabımız, bu şekilde uygulanmış yöntemin şimdiye kadar hiçbir şekilde işe

yaramamış olduğu

ve bizim başka bir yöntemle işçi-işveren görüşmesini gerçekleştirmek istediğimiz yönünde oldu. Bu yöntemin adının da sendikal mücadele olduğunu kendisine ilettik.

Ne kadar bilindik bir hikaye...

Görüşmenin sonucunda da aynı bilindik hikayenin devamı

gerçekleşti; yani işimize son verildi. Karşısında çalışanını örgütlü olarak görmek istemeyen, hatta maaş, yemek ücreti ve sigorta primlerimizin zamanında yatırıldığını bize bir lütuf gibi sunup; "Daha ne istiyorsunuz?" kalıbını ima eden Remzi Kitabevi, işçinin sendikalaşma hakkını en bayağı şekilde gasp etmiş oluyordu.

Artık insanların kitap satın alırken iki kere düşünmeleri gerek. Yazarından çevirmenine, editöründen dizgisine, matbaacısından kitabı en sonunda okuyucuya ulaştırana kadar, kolektif bir emeğin söz konusu olduğu gerçeği yadsınmaz. Her emeğin olduğu gibi yayıncılık sektöründeki emeğin de örgütlenmesi gerekmektedir.

Bizler mücadelemizi sonuna kadar sürdürmekte kararlıyız. En azından kentli emek mücadelesi içinde çok önemli bir yerde durduğunu düşünüyoruz. AVM'ler ve plazalarda olduğu gibi, kentin önemli bir kesimini istihdam eden bu türden işyerlerinde emeğin örgütlenmesi, hızla çözülmesi gereken acil meselelerden biridir.

Bu mücadelede herkesin desteğini bekliyoruz...

(Levent Talip ÖZTÜRK)

Remzi Kitabevi çalışanları sendikalaşma kurbanı oldu

Türkiye'nin köklü yayınevi Remzi Kitabevi'nde, sendika üyesi olarak iş arkadaşlarına örgütlenme çağrısı yapan iki personel işinden çıktı.

DAVA AÇACAKLAR

Kendini işçi olarak tanımlayan iki Remzi Kitabevi çalışanı, işten çıkarıldı.

SÜTAŞ DOĞAL DİRENİŞ!

Süttaş, sendikalaştıkları için işten çıkardığı işçilerin karşısında diz çökmeye alışmalı. Çünkü Karacabey'de, İstanbul-İzmir yolu üzerinde bulunan dev fabrikanın önünde bir avuç işçinin başlattığı eylem, bütün ülkeye yayılıyor. Son olarak Süttaş patronu eski TUSİAD Başkanı Muharrem Yılmaz, protestolar üzerine İzmir Fuarı'ndaki Süttaş Standı'nı kapatmak zorunda kaldı. Üstelik, sendikalaşma Karacabey'deki fabrikadan Aksaray'daki fabrikaya da sıçradı.

Patron önceleri Karacabey'deki fabrikanın önüne Süttaş'ı boykot pankartı asan işçileri uzaklaştırmak için dışkı döktürdü, sonra jandarmayı kullandı. Jandarma geliyor, yol kenarına asılan pankarta ve tabii işçilere saldırıyordu. İşçiler kararlıydı. Her gün yeni bir pankart yaptırıp oraya gittiler.

Yoldan geçen arabalar kırmızı ışıktaki durduğunda bildiri dağıtmaya başladılar. Bu kez trafik polisleri musallat oldu başlarına. Şaşırtıcı değildi bu. Trafik polisi otolarının bagajları Süttaş fabrikasından koli koli ürünle dolduruluyordu her seferinde!

Şimdi Süttaş işçileri şehir şehir dolaşmaya, boykotu yaygınlaştırmaya girişti. Kararlılar. İşten atılan işçiler geri alınana kadar, sendika fabrikaya girene kadar bu mücadele sürecek. Biz de Süttaş ürünü satın almayacağız tabii...

Şanlı ordumuz işçilere saldırırken...

Şişe Cam işçileri destek için Karacabey'e gitti.

Kahraman polisimiz bagajı peynirle, yoğurtla dolduruyor...

RED Süttaş işçilerini yalnız bırakmıyor...

Dünya var ya, kadınlara cehennem lazım değil!

CANAN SAĞAR

Birçok ülkede tekstil işçiliği üretimde en büyük sektör; emperyalist şirketlerin kâr oranı, tekstil işçiliğini üçüncü dünya ülkelerine taşımalarıyla birlikte arttı fakat işçilerin sıkıntıları azalmadı. Tekstil ve giyim işçileri enformel sektörde ve bir çoğu evden çalıştıkları için yok sayılıyor. Milyonlarca kadın bu 'iş'te çalışıyor.

Modanın sürekli değiştiği bu sektördeki şiddetli rekabet, işçilere yeni sıkıntılar getiriyor. En büyük sıkıntı, her zamanki gibi, düşük maaşlar, uzun çalışma saatleri, yetmiyormuş gibi fazla mesai ve evde parça başı iş üzerinden çalışma. Milyonlarca tekstil ve giyim işçisinin çoğunluğu kız çocukları ve genç kadınlar. Günde 10-16 saat arası, haftanın altı günü çalıştırılıyorlar. En düşük ücreti alıyorlar.

Peki, neden çoğunluk olarak genç kızlar tercih ediliyor?

Emperyalist ülkelerde de aynı iş alanlarında kadınlar çalıştırılıyor. Fabrikalar, işgücünü ağırlıklı olarak kadınlardan oluşturuyor çünkü bu işler 'kadın işi' diye değerlendiriliyor. Cinsiyet-klişesi diye çıplak bir gerçek var ve burada da karşımıza çıkıyor.

Yaklaşık bir buçuk sene önce Bangladeş'te Rana Plaza binası çökmüştü ve 1.100 işçi göçük altında kalarak ölmüştü. Bu bir kaza değil, gözü para hırsıyla dönmüş büyük patronların ihmalkarlığı sonucu yaşanan bir iş katliamıydı. Tam 1.100 kişi öldü fakat fabrika sahipleri ve yöneticileri aynı pişkinlik içinde, sağlıklı-güvensiz ortamlarda, çoğunluğu kadın olan ucuz işçi çalıştırmaya devam ediyor. Mücadele etmek ve bu gidişata dur demek isteyen kadınlar ise, suratlarına tükürülmesinden işlerine son verilme tehditlerine kadar çeşitlenen baskılara karşılaşıyor.

Yine de Rana Plaza katliamının ardından birçok işçi sendikalara katıldı. Bu güzel bir gelişme fakat gelişimin başlangıcı gibi sonucu da önemli. Bangladeş'teki National Garment Workers' Federation (Ulusal Giyim İşçileri Federasyonu) adına açıklama yapan Amirul Haque Amin, "Son 12 ayda sendikamızın toplam üye sayısı iki kat arttı fakat yine de ne kadar işçinin sömürüldüğünü bilmek güç" diye açıklama yaptı. Asgari ücrette yüzde 77 artış olmasına rağmen, işçilerin maaşı aylık 5,300 taka (4 Sterlin). Bu parayla geçinmek elbette imkansız. Sendikalaşan fabrikalarda güvenlik standartları kısmen iyileştirilebiliyor, aksi taktirde benzeri facialar yaşamak kaçınılmaz olacak. Yine de Bangladeş'ten gelen iş kazaları, ölen işçiler, çocuk işçiler gibi güncel haberleri sürekli görüyoruz; rutin hal alan bu olaylar karşısında sendika örgütlenmesi ve işçi haklarındaki

iyileştirmeler devde kulak gibi kalıyor.

Geçtiğimiz günlerde yayımlanan İtalyan belgeseli *The Presa Diretta*'da, Benetton'un Olimpias bölümünde, marka kıyafetlerin yapıldığı bir fabrikada kapıların işçilerin üzerine kilitlendiği gösteriliyordu. Benetton, Rana Plaza'da fason üretim yaptıran şirketlerden biri. Fabrika sahiplerinden biri 13 yaşında çalışan kızların olduğunu söylerken, bir diğeri ise 15-16 yaşında çocukları çalıştırdıklarını itiraf ediyordu.

Gizli kamerada çekilen görüntülerde yöneticiler bu durumu savunarak "En azından sokakta değiller" diyordu. Bu yöneticiler, yangın çıkışlarının olmadığını bildikleri halde, hâlâ orada birkaç fabrika ile çalıştıklarını söylüyor ve "Orada hiçbir binanın yangın çıkışı yok. Bu benim suçum değil" diyerek kendilerini mazur göstermeye çalışıyor. Küstahlık bu zihniyetlerin kanına işlemiş! Bir sene önce 1100 kişinin ölmesi, dünyaya bu gerçeklerin yayılması da utanmalarına yetmemiş!..

Bu arada şunu da belirtmeden geçemeyeceğim; Benetton İtalyan Grubu, 2011'de 2.8 milyar dolar gelir elde etti ve yine de ölen ve yaralanan işçilere ve ailelerine ödeyecekleri tazminatı erteledikçe erteledi. Olayın üzerinden bir sene geçmek üzereyken ödeyeceklerini açıkladılar. Bir kez daha gördük ki işler tıkrında ama hak ve insanîyet ortada yine yok!..

'Just do it!'

Gelelim bütün dünyanın bildiği bir başka isme: Nike... Özellikle Avrupa'da ve dünyanın birçok ülkesinde en popüler spor giyim ve ayakkabı markası. Bangladeş'te fabrikaları olan Nike yine en çok kadınları çalıştırıyor. Kadınları çalıştırırken herhangi bir aksi durumda çıplak soymakla tehdit ediyor ve bir tür cinsel baskı kuruyor. Hamile olduğu anlaşılanlar işten atılıyor... Kadının eğitimsizliği, 'ikinci sınıf insan' durumunda bile olmaması Nike gibi büyük firmaların ucuz işçilikten faydalanması için mükemmel bir ortam yaratıyor.

Kadının ev işlerini ücretsiz olarak hayatın

içinde üstlenmesi ya da kadına bu rolün giydirilmesi, cinsiyet klişesini gözler önüne sürüyor.

2014'ün başlarında Güneydoğu Asya ülkesi Endonezya'da, "Sömürülen ev işçileri ile ilgili acil koruma kanunları çıkmalı" diye manşetler atıldı. Ekonomik ve günlük sömürüye uğrayan işçiler yasal belirsizlik içinde, güvencesiz biçimde yaşıyor; dünyanın en büyük dördüncü ülkesinde milyonlarca işçi ikinci sınıf vatandaş muamelesi bile görmüyor ve yine çoğunluk kadınlar ve kız çocukları... Ev işçileri kanunu önergesi 2010'dan bu yana defalarca ertelendi, hükümet ayak sürümeye devam ederken bu durumdan kaynaklı şiddet görüp kör olan, engelli kalan insanlar çoğalıyor.

Fuhuş 'sektör'ü...

Bildiğinizi üzere bu sene dünya kupası Brezilya'da yapıldı ve tüm bu şaşalı hazırlıklar devam ederken, fahişeler de İngilizcelerini geliştirmeye çalışarak dünya kupasında gelecek olan turistler için hazırlandı. Latin Amerika'da kadınların en yaygın yaptığı işlerden biri fahişelik. Yoksulluk kader değil, bunu biliyoruz, lakin 'kader' olarak nitelendirilen işler hep yoksulların payına düşüyor. Bir kadın temizlik işçisi olarak çalışırken hamile kalır ve yoksul olduğu için çalıştığı aile çocuğunu evlatlık almakta ısrar eder; kadın çocuğunu vermek istemez fakat burada da artık çalışamayacaktır, eve ekmek götürebilmek için son çare bu işi yapmaya başlar. Bir odada çocuğu uyur, diğer odada anne çalışır. Eski Türk filmlerinden bahsetmiyorum; sene 2014 ve fuhuş sektörü dünyanın her yerinde küçük kız çocuklarına vaşana kadar milyonlarca kadını yutuyor. Kimi insanlar bu pazara düşüyor, kimileri de karnını doyurmak için çalışıyor.

Emperyalizme bağımlı ülkelerde bunlar yaşanırken, emperyalist ülkelerde savaş yıldönümü kapsamında anmalar vardı. Birinci Dünya Savaşı'nın üzerinden tam 100 sene geçti. Ama savaş öncesi ve sonrası ezilen kadınları kimsenin anmadığını da

gördük. Viktorya dönemi ve savaş öncesi İngiltere'de kadınlar ücretli ya da ücretsiz hep çalışıyordu fakat bu dönemden sonra ailelerini geçindirebilmek için ücretli olarak çalışmak zorunda kaldılar. Zenginlerin yanında hizmetçilik alındık bir işti, fabrikalarda da çalışmaya başladılar. Hem para kazanıyor, hem çocuk bakıyorlardı ve yine erkek ve kadın arasındaki maaş farkı epey derindi. Erkek pamuk işçileri 1.47 Sterlin kazanırken, aynı işi yapan kadınlar 93 peni kazanıyordu; erkek kundura işçileri 1.43 Sterlin, kadınlar ise 65 peni alıyordu... Bu örnekler böyle devam eder gider... O yıllarda okul bırakma yaşının 12'ye kadar düştüğünü görüyoruz, bugün yoksul ve kırsal kesimlere bakınca bu durumun daha da kötüye gittiği apaçık ortada.

Savaştan sonra ise ilk kadınlar işten atıldı. Savaştan dönen askerlere işleri geri verildi.

Özellikle 1960'lardan sonra gelişen kadın işçiliği yarı-sömürge ve emperyalizme bağımlı ülkelere uluslararası sömürünün bir ayağı oldu. Zengin ülkelere ihracaat yapan sektörlerde çalışan kadınlar ucuz işçi olarak sömürüldü. Nitekim, 60'lardan bugüne kadınlar çalışma hayatının bütün alanlarında ezilmeye ve sömürülmeye devam ediyor.

Ev köleliği

Hangi ülkeye yüzümüzü dönsek orada şiddet, sömürü ve ezilen kadınları görüyoruz. Katar'da çalışan göçmen kadınların çoğu evlerde hizmetçilik yapıyor. Uluslararası Af Örgütü'nün yayınladığı rapora bakarsanız, bu ülkedeki çalışma kanunlarında saat sınırı ve haftada kaç iş günü olması gerektiği yer almıyor! Çoğu durumda, ev işçileri fiziksel ve cinsel şiddet görüyor; raporda bir kadının patron tarafından göğsüne bastırılan ütü izi ve nice dehşet verici örnek yer alıyor. Göçmen hizmetçiler, temizlikçiler ve diğer ev işçileri köle gibi çalıştırılıyor; belgeseller, Avrupa'daki insan hakları savunucularının yayınladığı raporlar bu gidişata dur demeye yetmiyor. Sömürü o kadar derin ki, kadınların pasaportları ellerinden alınıyor, kimi durumlarda aç susuz bırakılıp, maaşsız çalıştırılıyorlar. Bu insanların çoğu sabah 3:30'dan akşam 10'a kadar çalışıyor!.. Ölümcül çalışma koşullarına hükümet ses çıkarmıyor!..

Biz, kadının kurtuluşunun tüm bir işçi sınıfının kurtuluşundan geçtiğini düşünüyoruz; sınıf ayrımının kalktığı bir dünyada bütün baskıların da adım adım son bulacağına inanıyoruz. İnsan hayatının 'ucuz' olduğu bu dünyada kadın olarak yaşamının daha da zor olduğu bariz bir gerçek. Eğitimden uzaklaştırılmış, işçilikte bile eve hapsedilmiş kadın kimliği ancak enternasyonal çalışma ve örgütlenmelerle kurtulacaktır.

Rosa Luxemburg'ün o muhteşem sözünü bir kez daha hatırlayalım: "Hareket etmeyen zincirlerini fark edemez..."

Rampa...

C M KA AR

Gözlerimi a tı ımda
Üzerime oturmuş, birbiri
 zerine bindirdi i

elleriyle g  s me bastırıyordu. Bo ulduktan sonra kurtarılmış olabilece imi düşünerek etrafıma bakındım. Denizde falan değildim. Nerede olduğumu anlayabilmek için ba ımı kaldırılabildi im kadar kaldırıp ve nerede olduğumu daha tez anlayabilmek için ba ımı  evirebildi im kadar çevirip keşif taraması yaptım.

Tırların sevkiyat için yana tı ı rampanın altındaydım.

Rampanın altında ne arıyordum?

Tanımadı ım bu adam üzerime niye çıkmıştı?

G  s me niye bastırıyordu?

Eliyle g  s me bastıran bu adam neden üzerini çıkarmış, atletiyle duruyordu?

Eliyle burnumu neden kapamı tı?

Ya a zımı da kapasaydı?..

Elleri g  s  kafesimdeyken, gözleri ellerinin üzerindeydi. Eliyle burnumu kapayınca gözleri gözlerime de di. A ırdı. Bacaklarına verdiği ağırlığı üzerime bırakıp cendereye aldı. Kimildayamıyordum.

 riydi. Güçlü görünüyordu. D v sece im insanın ilk önce kollarına baktı ım gibi şimdi de  zerimdekini kollarına baktım. Kavgayla giri mekten vazgeçirecek kadar korkutucu kalınlıkta kolları vardı. Eli hâlâ burnumdaydı. Makas yaparak sıkıp tıkadı ı burnumu elinden kurtarmak için debelendi im sırada suratıma tokat attı. Gözlerimi tekrar açıp görüntüyü netle tirmeden, kollarımı iki yana açıp elleriyle bastırıyordu. Kıpırdayamıyordum...

Üzerime oturup beni cendereye alan adam karabasan gibi üzerime   k p kımıltısız bırakmıştı beni.

Suratıma e ildi i anda ağzına sağlam bi kafa g md m. Kollarımı bırakmadı. Kanını tutmak için ağzını kapadı ında, sıradaki kafayı burnuna g md m. Çıt sesini ikimiz de duyduk. Ardından bir kafa daha yedi i an elinin tekini bile imden çekip burnuna götürdü. Burnundan eline ve elinden dirse ine doğru s z len kanı

g rd   md  sanki bugüne kadar ya adı ım bütün sıkıntıları o a ıttı ım kanla atıp hafiflemi tim. Onun kanı açıkça ben kendimi daha  zg r hissediyordum. Ruh denen bir şey kalmamıştı. Uçuyordu.

Bo ta kalan elimi suratımda gezdirdi imde iki ufak ta  parçası buldum. Parçaları parmak u larımda tutarak yüzüme yakla tırdım. Gözlerimin cismi algılayıp tanımlamasını bekledim.

Suratımda bulduğum ta  parçaları kafa yiyen ağızdan dökülen di  parçalarıydı.

Burnunun üzerinde tuttuğu elinin altına diğer elini de alarak, bir eliyle burnunu, diğer eliyle de ağzını kapadı. Ellerini suratından çekti. Ağzından eline sızan kan, tav an kınasına benziyordu.

Burnundan ağzına, a zından çenesine ve çenesinden üzerime kan akıyordu. Bi süre izledim. Bi süre daha izledim. Bo azıma yapı tı. Ellerini bo azımdan çekmeye çalıştım.  ekemedim. Kuvvetliydi.

Ba ımı sıkıca tutup kendine çekti. Sıradaki kafa banaydı. Sert kafası vardı. Bildi in ta  kafaydı adam. Sa  gözüm kapandı. Sıradaki kafayı suratıma göndermek için ba ımı tekrar tuttu unda sa  yumru umu boğazına indirdim. Sonra sol. Tekrar sa  ve tekrar sol. G rtla ına yedi i yumru klardan sonra ağzında tuttuğu bütün kan yüzüme bo aldı. Kusacak gibi oldum. Adam hâlâ  zerimdeydi. Suratıma i enmi  gibiydim. Kusmaya ba ladım. Kusmu umda bo ulacaktım. Ba ımı yana çevirip nefes almaya çalıştım.

Son kafayı g md   md  gövdesini tamamen üzerime bıraktı.

G  c bela altından sıyrılıp ayağa kalktı ımda tekmelemeye ba ladım. Vurdu a rahathıyordum.  ld resim geliyordu. Yerde yığılı olan insan ziyanına indirece im yeni tekme henüz havadayken, su hortumu gibi ses çıkaran bir şeyin ensem

indiğini hissettim. Bir an gözlerim karardı. Kendimi sırt üstü yere bıraktı ımda elindeki copu salatalık gibi sallayıp sırttan Saffet'i gördüm. Rampanın altına kadar gelip bana vurmu  ve tekrar geri kaçıp açık alana çıkmıştı. Fabrikanın arka bahçesine...

Saffet fabrikanın en adi iki güvenlik elemanından biriydi. Bahçede sigara içen işçilere bile karışır, en ufak şeyde bizleri amirlerimize şikayet ederdi.

“Ulan senin belanı s.kicem!..”

“Doğru konu  lan benimle. Üzerimdeki  niformayı görmüyor musun? Bak gelirsem copu g. t ne sokarım...”

Rampanın altından çıkıp Saffet'in üzerine yürümeye ba ladım. Ben ona yakla tı a o geri çekilmeye ba ladı. Ko maya ba ladım. Saffet'i tam yakalayacakken dönüp copu suratıma savurdu. Sa  gözüme bir darbe de copundan yedim. Artık acı falan hissetmiyordum. Kuduz bi k pe e d nd   me eminim. Gören tek gözüme rağmen tüm gücümle ko up üzerine atladım.

   ayakkabılarımız,  n  olası i  kazalarına karşı özel olarak üretilen  elik kaplamalı ayakkabılardan. Aya ımdaki hantal ayakkabılar ilk defa iyi bir i e yarayacaktı. Saffet toplanıp ayağa kalkmadan, ayakkabımın o  elik ucuyla kafasına vurdum. Onu orada öylece bırakıp yürümeye ba ladım. Elimi t k r kleyp üzerimi temizlemeyi düşündüm. Denedim. Beceremedim. Temizleyemedim  zerimi. T k r   m yetersizdi. Belki elimi açıp fabrikadakilere t k rtseydim olurdu.

Neys  deyip besmele çekmeden, gören tek gözümle ve muhtemelen kapalı olanın rengi mor ve  i  bi suratla yan taraftan rampanın üzerine tırmanıp fabrikaya girdim. Suratımı gören ko up yanıma geliyordu. Onların da canına minnet. Bu halimle i ten kaytarabilirlerdi. Hem iki hafta anlatacak bir hikayeleri de olmuş olurdu.

Birileri vardiye amirine haber u urmu tu bile. Muhsin abi koşarak yanıma geldi. Fabrika doktoruna götürdü beni. Sedyeye yatırdıktan sonra doktor kapalı gözüme pansuman yapmaya ba ladı. Yüzümü temizlemeye ba ladı ında gözlerim kepenlerini indirmeye ba ladı...

Bir Ceza Hikayesi

SUZAN YILMAZ OKAR

Ergenekon süreci, darbecilerden hesap sorulduğu, siville ildi i, demokratikle ildi i yalanı üzerine kuruluydu. AKP ve Gülen Cemaati ortaklı ıyla yürütülen bu davalarla düşman belirlenen herkes aynı hukuksuzlu un esiri haline getirildi. Ama sesi bo ulanlar yılmadan konuştu. Haksızlı ı, hukuksuzlu u, adaletsizliği anlattılar; en çok da i  sesleriyle. Suzan da kendi iç sesiyle “dışarıdaki” birinin “içerisini” anlatıyor; çocukluğundan bu yana geçen onca zaman içinde iktidarlar ve rejimler de i se de, hep aynı insanların aynı nedenlerle hedef alındığını gösteriyor bize. Hedef alınanlar neden hedef alındığını biliyor. Hedef alanların bilmediğini ise Suzan söylüyor bize: “Ama yine de onların bizden beklediği gibi korkuyla yaşamaya boyun e medik.”

- Ahmet  ık -

Bu kitap bir ayrılık öyküsü m ? İlk bakışta öyle denebilir. Döneme özgü kurgusal gerek lerle dört duvar arasına kapatılmış bir adamın dışarıdaki sevgilisinin “sensizlik”  yk s . Ama daha derininde bu bir birleşme, bir “senlilik”  yk s . Suzan ile Baha, bu zorunlu ayrılı ı yaşamaları sayesinde bu denli birle ebildiler belki de. Ayrılı ın diyalaktı ı... Tüm zalimlikleri a an ve a a ılayan güzelim bir diyalektik.

- Ender Helvacıo lu -

Kitabı okurken Suzan'ın kelimelerini duydum, sevdiği için atan kalbini, gözlerini gördüm yeniden. Bu kitap bu ülkede insanca yaşamak isteyenlere ödetilen bedellerin kalbe ve gözlere yansımalarıdır.

- Melda Onur -

Cullinan, Vahşi Hukuk'ta, tehdit altında olan yeryüzüne dikkat çekerek, beşeri yönetim için geleneksel hukuku reddederek, onun yerine vahşi hukuku koyuyor...

Yeryüzü, vahşi hukuku geri istiyor!

AYSEL SAĞIR

Bilim insanları, uzmanlar, aktivistler, çevreciler, ekolojik sistemle ilgili kaygı duyan tüm kurumlar, yapılar, topluluklar ve tek tek bireyler teyakkuzda ola dursunlar; bitki örtüsü, dağları, ormanları, oksijeni, suları, yeraltı zenginlikleriyle insanlığın biricik yaşam alanı olan yeryüzü yok olma yolunda hızla ilerliyor. Üstelik önerilen çözümler, uyarılar da bir işe yaramıyor. Zira eşitsiz dağılım, büyük zenginliklerin kişilerde birikmesi, tüketimi dengesiz kılarak doğaya daha çok zarar veriyor. Diğer bir anlamda da aşırı tüketim, yeryüzünün sunduğu olanakları kat be kat aşarken, sorunun özü de burada düğümleniyor. Bu da bizi eşitsiz dağılım ve küresel sermayenin karakteriyle ister istemez ilişkilendirirken, 'Vahşi Hukuk'u da acilen gerekli kılıyor.

Cormac Cullinan, metninde, tükenmekte olan yeryüzünü geri kazanmak için 'vahşi hukuk'un benimsenip uygulanması gerektiğinin altını kalınca çizmiyor sadece, 'vahşi hukuk' sisteminin kurulması gerektiğini haykırarak, tüm insanlığa çağrıda bulunuyor. Peki, nedir vahşi hukuk?

Tabii ister istemez 'vahşi' kavramı irkilti yaratıyor. Vahşiliğin, Batıların, Yerlileri 'vahşi(ler)' şeklinde tanımlayarak, katliamlarına meşruluk kazandırdıkları bir argüman olduğu gerçeğini gördüğümüzde ise, kavram yerli yerine oturuyor. Cullinan da zaten 'vahşi hukuk' derken, Yerlilerin doğayla ve tüm canlılarla barışık yaşamına tekrar geri dönmekten bahsediyor.

Kendi doğamızın vahşi yanı

Ancak vahşi hukuku anlamak için geleneksel hukukun argümanlarını terk etmek gerekiyor. Zira vahşi hukuk, tümüyle başka bir paradigma, başka bir yolu işaret ediyor. Yani, bir kanun derlemesi, hukukun bir dalı değil de "beşeri yönetime yönelik bir bakış açısı" olduğu gerçeğini teslim etmek gerekiyor öncelikle. Günümüz hukuk anlayışının oldukça uzağında, dokuları tümüyle farklı olan bir görme ve anlama durumundan bahsedildiğini söylemeye gerek yok. Denilebilir ki, Cullinan, vahşi hukukla, yeryüzü gerçeğini birbirlerini bütünleyen bir oluşum olarak görüyor. Diğer bir ifadeyle vahşi hukuk, "yeryüzü içtihadı"nı ifade ediyor:

"İçinde yer aldığı yeryüzü yapısının niteliklerini içinde barındırır ve tanır.

Bir yaklaşım olarak hem insan ile doğa arasındaki tutku dolu ve yakın ilişkiyi güçlendirmeyi hem de kendi doğamızın vahşi yanıyla olan ilişkisini derinleştirmeyi hedef alır. Belirli bir noktaya ulaşma ya da malvarlığı gibi şeylere değil, ilişkiye ve ilişkinin güçlenme aracı olan süreç odaklanır. Yabani ve toplulukların kendi kendini düzenleme özgürlüğünü koruma altına alır. Tektipliliği dayatmak yerine yaratıcı çeşitliliğe ulaşmayı hedefler. Vahşi hukuk, farklı ve alışılmadık yaklaşımların, içinde yeşerebileceği, gelişebileceği, kendi yollarında ilerleyip sonlanacakları alanlar açar."

Tam da burada, geleneksel hukukun, yani içinde bulunduğumuz hukuk sisteminin yeryüzünün tükenmesine

ne şekilde ve nasıl katkı bulunduğunun ya da bizzat bu yıkımın nedenlerinden biri oluşunun üzerinde durmakta yarar var.

Tüm insanlığın ruhu

Cullinan'ın "çağdaş Batı toplumlarında, kamu kuruluşları sosyal düzenleyici sistemlerin oluşturulması ve tasarlanmasında doğadan yararlanmamıştır" şeklinde yaptığı başlangıç tespiti, aynı zamanda metnin teması durumunda. Zaten Cullinan da geleneksel hukuka yaptığı kazıyla, bugün insanlığın gerek duyduğu çözümü de kazı sonucu ele geçirdiği bulgularla sağlama alıyor. Şöyle ki; "Vahşi hukuka ters düşen hükümlerin derinden yaralayan bir diğer yönü Brian Brown'un (Brown'ın kitabı, Religion, Law, and the Land...), Amerikan yerlilerinin kutsal toprakları ile olan ilişkisi üzerine Birleşik Devletler mahkemelerinin verdiği kararları konu

alan kolay anlaşılır ve bir o kadar etkileyici analizinde açıklamaktadır.

Bu davalarda mahkemeler, defalarca halkın, kültürlerinin beşiği olan topraklar ile kurdukları kadim ruhsal bağdan koparılmasına hükmetmiştir. Toprak kavramına malvarlığı olarak manevi inancının çeşitliliği kavramları ile bir türlü uzlaşmayan mahkemeler, verdiği hükümlerin sonuçlarını görmekten aciz kalmıştır. Yerli halk için kutsal olan yaban araziler üzerinde baraj ve yol yapılmasına hükmedip, bu faaliyetlerin halkın geleneksel dini uygulamaları üzerinde doğuracağı sonuçları onaylayarak tüm insanlığın ruhu-nu ve vahşiliğini reddetmiştir..."

Alışılmadık yaklaşımlar

Tabii burada vahşiliğin ironik bir ifade olduğunu hatırlatmakta yarar var. Zira kendisini çağdaş sıfatıyla ifade eden geleneksel hukuk tam da tersi bir anlayış ve uygulamayla varlığını sürdürerek, yeryüzünü ve insanlığı bombalamaya devam ediyor. Doğayı hükmü altına alarak zaferini ilan eden sanayileşme süreci, varlığını ancak insanlığın yaşam kaynağını yok ederek garanti altına alıyor. Bunun nasıl gerçekleştiğini ise günümüz insanı zaten yaşayarak görüyor. Cullinan'ın metninde içinde bulunduğumuz sistemin, başka canlılara yaşam hakkı tanımadığına dair öne çıkan tespitleri sorunun özüne şu şekilde parmak basıyor:

"Vahşi kanunlar, insanları, gezegenin süregelen birlikte evriminde rol oynamak üzere dünya üzerindeki canlı topluluklarının tüm üyelerine özgürlük verecek şekilde düzenliyor" diyor Cullinan, şöyle devam ediyor: "Vahşi hukuk, farklı ve alışılmadık yaklaşımların, içinde yeşerebileceği, gelişebileceği, kendi yollarında ilerleyip sonlanacakları alanlar açar..."

Sonuç olarak; korku, hırs, rekabet... gibi alanlardan beslenen güç odaklarının, insanla birlikte var olan tüm varlıkları karşılına aldıkları gerçeğini göz ardı etmemek gerekiyor. Asıl olarak da, yeryüzünü tüketme ve yok etme üzerine kurulmuş bir sistem, insanlığa nihai anlamda iki seçenek sunuyor; ya tümüyle yeryüzüyle birlikte yok olmayı ya da onu geri almak için kolları sıvamayı...

VAHŞİ HUKUK

Cormac Cullinan

Çev: Meral Güneşdoğan

Ayrıntı Yay. 2014. S, 280

Uçurumdan önce son çıkış

HAKAN GÜLSEVEN

Biraz klişe bir laf olacak ama, zor zamanlardan geçiyoruz. İktidar, fırsatını bulduğu ilk anda, tüm muhalefeti düzlemeyi hedefliyor. Bu süreçte, yeni bir Haziran Ayaklanması'na öncülük edebilecek bütün potansiyel güçler hedef tahtasındadır. Kendi düzenleri içindeki çatışmayı, Fethullahçı örgütlenmeyle olan 'pürüz'leri çözdükleri takdirde, sol muhalefete ağır bir saldırının başlaması kaçınılmazdır.

Neden mi?

Karşımızda saltaht heveslisi bir unsur var. Tepeden tırnağa yolsuzluğa batmış durumda. Kendisinin ve çevresinde yarattığı vurguncu takımının bekası, hep beraber iktidarda kalabilmelerine bağlı.

Oysa AKP son cumhurbaşkanlığı seçiminden güçlenerek değil, güç kaybederek çıktı. Muhakeme yeteneği olan herkes durumun farkında. Emperyalizm şuurunu kaybetmiş olan bu iktidardan memnun değil. ABD'de Türkiye için alternatif iktidar arayışlarının sürdüğünü biliyoruz. Ama toplum her zaman toplum mühendisliğiyle idare edilemez. Emperyalizm şimdilik Teyyip Erdoğan'dan kurtulamadı. AKP liderliği ise, uluslararası düzeyde farklı ittifak arayışları da dahil olmak üzere bir dizi manevra peşinde koşuşturuyor. Bir yandan da ülke içinde biriken öfkeyi baskılamak zorunda olduğunu biliyor. Yani iktidarın zayıflaması, onu otomatik olarak ehleştirmiyor, daha tehlikeli hale getiriyor.

İktidarda kalmak zorunda olan malum unsurun yarattığı bir 'polis ordusu' var. Bu 'polis ordusu', toplumsal çeşitliliği barındırmıyor içinde. Orta Amerika diktatörlerinin 'muhafız alayları'na benzer bir yapıdan söz edebiliriz. İktidarın fanatik taraftarlarından oluşuyor. Halka saldırmayı marifet biliyorlar.

Ordu'yu kolayca pasifize ettiler. 'Kemalist' ordu, kolektif olarak, parmak hareketiyle idare edilebilen bir hipnoz vakasına benziyor. Mevcut durumda, Ordu'nun hafıza bakımından daracık akvaryuma tıklımsı büyük bir sazan balığına benzediğini söyleyebiliriz.

Şimdi AKP Yargı'yı da tam anlamıyla denetim altına almak için büyük bir taarruz başlattı. İktidarın tam denetimine geçmiş bir Yargı ile, fiilen iktidarın paralı askerlerine dönüşmüş polis kuvveti birleştiği takdirde, düzen içi muhalefetin sindirilmesi hiç de zor olmayacaktır. -Ordu hâlâ akvaryumda durmaktadır-. Bu durumda sıra toplumsal direncin kırılmasına gelir. Bu çok ağır bir baskı dönemi demektir.

İslami faşizm

Ama her şey bu ihtimalle sınırlı değil. Bir 'İslami faşizm' tehdidiyle yüz yüzeyiz. AKP iktidarının Haziran Ayaklanması sırasında 'palalılar' gibi lümpen unsurlarla 'sivil' bir 'sokak gücü yaratma' çabası tutmamıştı. Ne var ki, Türkiye sınırlarının güneyinde besledikleri 'Cihadçı' kuvvetler artık Türkiye'nin içinde de kendi insan malzemesini yaratıyor. Sınırı

geçip bu kelle kesen katillere katılan gençlerin sayısı binlerle ifade ediliyor. Müthiş bir savaş deneyimi kazanan binlerce genç militandan söz ediyoruz. Öte taraftan, AKP'nin Suriye'de süren iç savaşı yönlendirme hevesi, sınırdan denetlenemeyen bir geçişkenlik yarattı. 1,5 milyon Suriyeli Türkiye'de. 'Dış' ve 'iç' birbirine giriyor. Sınırımızın dışında ve içinde bir iç savaş kuvveti birikiyor.

İktidar şuursuz. Bizzat kendisini de yiyecek olan bu kuvveti kontrol edebileceğini sanıyor(du). Oysa hiçbir süreci kontrol edemiyor. Kesesini doldurmaya koşullanmış bir topluluk, sapkın idealler peşinde koşan, öfke dolu ve 'Allah yolunda şehit olmayı' marifet sanan militanları nasıl yönlendirebilir ki? Evet, AKP iktidarının 'dış politika'sı, elindeki fırça tarafından idare edilen bir boyacı misali; bir o yana, bir bu yana savruluyor artık...

Sadece güneydeki gelişmeler değil sorun.

AKP'nin mezhepçi söylemi, dinci örgütlenmeler için yarattığı olanaklar, eğitim politikaları, tüm bunlar Türkiye'deki farklı İslamcı örgütlenmeleri marjinal birer yapı olmaktan çıkardı, hızla toplumsal etkiye ulaşabilecek boyutlara getirdi. Cin lambadan çıkmaya başladı. Bugüne kadar düzene yedeklenmiş 'ibadet ve çıkar çevreleri', artık siyasal iddiası olan yapılar haline gelmeye başladı. Her siyasal iddia kendi militanlarını üretir.

Yani AKP öncesi dönemde devletin solculara ve işçilere uyguladığı kaba baskının ötesinde bir tehdit, derin bir toplumsal yarılma süreciyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyiz. Devlet baskısını aşan, mahallede, işte, şehir meydanlarında 'sivil' kılıklara bürünen bir tehdit var karşımızda. İşte İslami faşizm dediğimiz tam olarak budur.

Denebilir ki, faşizmin yükseliş koşulları oluşmamıştır. Doğrudur, klasik faşizm, patronların güçlü işçi sınıfı hareketlerine karşı kendi yanlarında seferber ettiği lümpen yığınlardan doğmuştu. Batılı patronlar, 1917 Rus Devrimi'nden etkilenen işçilerin muhtemel ayaklanmalarını önlemek için, işçi örgütlerinin karşısına çıkaracakları bir sokak kuvvetine ihtiyaç duyuyorlardı. Bugün ise Türkiye'de güçlü bir işçi sınıfı hareketi yok. "O halde bir faşizm tehdidi de yok" diymiyoruz ama. İslami faşizm tehdidi, dine yönelmiş çaresiz yığınların tüm bir burjuva medeniyetine olan öfkesinden doğuyor. Ayağa düşmemek için iktidarda kalmak zorunda olan bir avuç zorba ise, kendine payanda olarak bu çaresiz yığınların 'Allah aşkı'nı kullanıyor. Tehlikeli bir oyun oynanıyor...

Pespaye bir toplum

Elbette sadece ihtimallerden, tehlikelerden söz ediyoruz. Lakin ABD destekli düzen içi muhalefetin, yani CHP ve MHP'nin duruma hakim olduğunu varsaysak bile, tehlike savuşturulmuş olmayacak. Toplumsal tahribat büyüktür. Söz konusu partilerin muhtemel koalisyonundan bir toplumsal atılım beklemek, katırdan Küheylan doğacağını zannetmek kadar ahmakça olur. Üstelik, AKP'nin örgütlediği

cehalet, eksiksiz bir sömürü düzeni düşüyle yapıp tutuşan her kapitalistin toplum fantezisi. Dolayısıyla, düzen içinde radikal bir geri dönüş mümkün değildir.

Uzun lafın kisası, bu gidişatın çarkına çomak sokabilecek düzen dışı ve hakiki bir muhalefet yaratılamazsa, karanlık içinde debelenerek dünyanın toplumsal cadı kazanında daha diplere sürüklenmemiz kaçınılmazdır. Sonra biraz daha...

Bangladeş seviyesinde bir çalışma yaşamının hüküm sürdüğü, kadınların toplumsal hayattan silindiği, sokaklarına tiksindirici bir dinci kültürün hakim olduğu pespaye bir topluma dönüşmekten söz ediyorum...

Barikat yaratmak

Peki, ne yapmalı?

Bir barikat yaratılmalıdır. Bu barikata hızla bir emekçi karakter kazandırılmalıdır.

Malum, **RED**'in de içinde yer aldığı **Birleşik Muhalefet Hareketi** bu barikadı yaratma çabasının bir ifadesi. Samimi bir çaba. Ancak güçlerimiz sınırlı. Bu hareketin genişlemesi gerekiyor.

Öte taraftan, geçtiğimiz ay sonunda Ankara'da geniş katımlı bir toplantı gerçekleşti. Türkiye solunun önemli akımlarını buluşturan bir toplantıydı bu. Farklı değerlendirmelere, farklı kimliklere rağmen, toplantıya katılan tüm akımlar, yüz yüze olduğumuz tehditlerin farkında. O yüzden, ikinci bir toplantıyla, atılması gereken adımlar üzerine konuşma önerisi itirazsız kabul edildi. İkinci toplantı daha da geniş olacaktır.

Kimse bu gelişmeyi "Türkiye solu nihayet birleşiyor" gibi bir naiflikle ele almamalıdır. Türkiye sosyalist hareketinde derin kavrayış farklılıkları mevcudiyetini kuruyor ve uzun bir süre de koruyacak. Ancak birlikte mücadele etme fırsatı doğmuştur ve bu fırsat kaçırılmamalıdır. Kaldı ki, sol, 'üstyapı' düzeyinde birleşse bile, yapılması gereken işler bakidir.

O zaman, bir daha, ne yapmalı?

Türkiye sosyalist hareketi çok dar alanlara sıkışmış vaziyettedir. 'Alan' olarak gençlikle ve kamu emekçileri ile sınırlıdır. Meslek odaları büyük bir kitleyi seferber edemiyor. İşçi sınıfımız ise örgütsüzdür ve sosyalist sol bu alanın dışındadır.

Mevcut durumda, sosyalist sol açıkça birlikte mücadele iradesini ortaya koymalıdır. AKP iktidarının gerici saldırılarını durdurma ve bu iktidarı devirme hedefiyle, kalıcı bir eylem birliği oluşturulmalıdır. Bunun kurumları yaratılmalıdır. Sol, alanlara dönük ortak bir tutum da belirlemelidir.

Okullarda ve mahallelerde bir gençlik dinamizmimiz var. Buralarda birbirimize dönük siyaset yapıyoruz ve bu bizi aslında siyaset dışına itiyor. Radikalite yarışına girilmemelidir. Gençlerimiz, kendilerini, içinde bulundukları kitleye kolektif meramımızı anlatmakla mükellef hissetmelidir. Öğrenciler, tıpkı 1980'lerde, diktatörlükten çıkış döneminde olduğu gibi ortak mücadele örgütleri inşa

etmeli, tüm öğrenci kitlelerini seferber edecek makul hedefler belirlemeli ve harekete geçmelidir. Haziran'da sokağa dökülen gençlik, bu birleşik örgütlerin etrafında hızla toparlanacaktır.

KESK içinde pazarlıklar dönemi kapanmalıdır. Yönetimler pazarlık usulü değil, ehliyet usulü belirlenmelidir. Ortak akılla, açık, anlaşılabilir, iktidarı karşısına koyan bir mücadele hattı oluşturulmalıdır. Kızılay Meydanı'nda, adeta savaş meydanında gibi kurulan KESK, kuruluş temellerine döndürülürse yeniden büyük bir dinamizm yaratılabilir.

Kestirme yollar ve mucize formüller

yoktur. İşçi sınıfının örgütsüz olduğu koşullarda burjuvaziye ve onun iktidarlarına karşı en ufak bir zafer kazanamayız. Sosyalist sol ortak bir iradeyle işçi sınıfına yönelmelidir. İktidarın gasp ettiği sendikaların başındaki kuklalar bulundukları makamlardan indirilmelidir. Yerlerine yeni bürokratlar getirmek için değil, sendikalarda işçi denetimini sağlamak ve sendikal örgütlenmeyi geliştirmek için... Olumlu örnekler, eğer yaratılabilirse, birbirini takip edecektir.

Sosyalistler bürokratların yancısı 'uzman' kadrolarına tenezzül etmemelidir. Sendikal örgütlenmeyi geliştirmek üzere hep birlikte yeni bir hamle dönemine girmek hayalcilik sayılmasın. Kendisine kadro vasfı yakıştıran her devrimci, yaşamını örneğin İstanbul'da İstiklal Caddesi'nden Çorlu ve Gebze uçlarına doğru ilerletmek zorundadır. Devrimci faaliyet, kent meydanlarındaki 'şov'lar değil, işçi sınıfının örgütlenmesi için yürütülen rutin, sıkıcı ama zaruri çalışmalardır.

Tüm bunların bileşkesi, gericiliği durdurabilir ve yeni bir ülkeyi kurmanın koşullarını hazırlayabilir. Türkiye'de hiç de küçümsenemeyecek bir militan mücadele geleneği vardır. Muhtaç olduğumuz kudretin büyük kısmı o gelenekte mevcuttur...

Kürt ulusal hareketi

Buraya kadar Kürt ulusal hareketinden söz edilmedi. Zira Kürt hareketinin liderliği, açıkça, bu iktidarda bir 'çözüm' oluşturmaya çalışıyor. Abdullah Öcalan, Teyyip Erdoğan'ı Haziran'da kendisinin kurtardığını söylüyor. İşin acı tarafı, bu doğrudur. Öcalan'ın temsil ettiği siyasal güçler Haziran Ayaklanması'na bütün gövdeleriyle katılsaydı, 'çözüm'ü sokakta iktidara direnen kitlelerle beraber arasaydı, şu anda bambaşka koşulları tartışıyor olacaktık.

Öcalan ve takipçileri kendi siyasal ikballerini elbette diledikleri istikamette arayabilir. Ne var ki biz, bu ülkenin bir uçuruma sürüklendiğini ve o uçurumdan kurtulmak için mevcut gerici iktidarın yıkılması gerektiğini düşünüyoruz. Algılamadaki bu geniş aç farkı bir süre daha varlığını koruyacaktır.

Ve bu süre zarfında herkes kendine yakışanı eylemekle mükelleftir.

Önemünde tarihsel bir görev duruyor. Tüm toplumun uçuruma sürüklendiği mevcut koşullarda, dümeni sola kıvrımak için cesaret gerekiyor, bu cesareti göstereceğiz...